

Κόντρα στην απάτη του διαλόγου

Νίκη στα μπλόκα με ανυποχώρητο αγώνα

Κοινό μέτωπο πάλης αγροτιάς-εργαζόμενων-νεολαίας

Με τυμπανοκρουσίες και πανηγυρισμούς, αλλά και εφιαλτικές υποσχέσεις για τη συνέχιση του «θεάρεστου έργου» του γκρεμίσματος των λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων και του βαθέματος της εμπλοκής της χώρας στα ιμπεριαλιστικά πολεμικά σχέδια, γιόρτασαν στη ΝΔ τη συμπλήρωση 10 χρόνων από την ανάληψη της ηγεσίας της από τον Μητσοτάκη. Ο κουρνιαχτός που σηκώθηκε, όμως, κάθε άλλο παρά μπορεί να κρύψει τα αδιέξοδα που έχει συσσω-

ρεύσει η κυβέρνηση, την ίδια στιγμή που από όλες τις πλευρές πληθαίνουν οι επίδοξοι «σωτήρες», που επιχειρούν να φορτώσουν με νέες αυταπάτες τις λαϊκές μάζες. Σε πείσμα όλων αυτών, ωστόσο, η φτωχομεσαία αγροτιά υποδέχτηκε το νέο έτος στα μπλόκα της ανυποχώρητης πάλης της, δείχνοντας τον δρόμο που πρέπει να βαδίσουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία.

Ο επίμονος αγώνας των αγροτών και των κτηνοτρόφων, η παραμονή τους για πάνω από ένα μήνα στα μπλό-

κα και τις κινητοποιήσεις, η απόρριψη των τελεσιγράφων και των απειλών της κυβέρνησης, η πλατιά υποστήριξη της πάλης από τη μεγάλη πλειονότητα του λαού και της νεολαίας κατέδειξαν όλον αυτόν τον καιρό τη δύναμη που κρύβει μέσα του ο λαϊκός παράγοντας, τις πραγματικές δυνατότητες να δοθούν μάχες ενάντια στην ολομέτωπη επίθεση του συστήματος της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης σε δικαιώματα και κατακτήσεις.

συνέχεια στη σελίδα 2

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η ΚΑΠ
υπεύθυνες για το ξεκλήρισμα
της φτωχομεσαίας αγροτιάς

Την 1η Γενάρη 1981 η Ελλάδα γίνεται πλήρες μέλος της ΕΟΚ με τυμπανοκρουσίες τόσο από την ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό όσο και από τους ευρωπαίους αλλά και αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Σαράντα πέντε χρόνια μετά, ο αγρότης στη χώρα μας για να αγοράσει μία φρατζόλα ψωμί πρέπει να πουλήσει 8 κιλά στάρι.

σελ. 6

Ανοιχτή Πανελλαδική Σύσκεψη
Ταξικής Πορείας

Στις 14 & 15 Φλεβάρη θα πραγματοποιήσει στην Αθήνα την πανελλαδική της σύσκεψη η Ταξική Πορεία. Μια διαδικασία ανοιχτή, που απευθύνεται σε όλους τους εργαζόμενους, σε όλους τους αγωνιστές που θέλουν να συζητήσουν για το πώς οι εργαζόμενοι φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση και πώς θα μπορέσουμε να την ανατρέψουμε.

σελ. 10

Οι διαγραφές είναι εδώ...
Θα δώσει απάντηση
το φοιτητικό κίνημα;

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το «να παρθούν πίσω όλες οι διαγραφές» και η «ανατροπή των νόμων Κεραμέως-Ζαχαράκη» δεν είναι σίγουρα υπόθεση κάποιων λίγων ή μιας ριζιάς. Είναι υπόθεση των φοιτητών, των συμμάχων τους και της πάλης τους.

σελ. 15

Οι φονιάδες των λαών με την απαγωγή
Μαδούρο απαιτούν την παράδοση
της Βενεζουέλας

σελ. 20

Γραμματεία του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ)
Στρατηγική εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ
Το στριμωγμένο θηρίο προετοιμάζει
τα χειρότερα για τους λαούς του πλανήτη!

σελ. 11,12,13

Ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ)
Είναι δικαίωμα του ιρανικού λαού να εξεγείρεται
Καμιά ιμπεριαλιστική επέμβαση στο Ιράν
Κάτω το τυραννικό θεοκρατικό καθεστώς

σελ. 21

Κόντρα στην απάτη του διαλόγου

Νίκη στα μπλόκα με ανυποχώρητο αγώνα

Κοινό μέτωπο πάλης αγροτιάς-εργαζόμενων-νεολαίας

Συνέχεια από σελ. 1

Η αποφασιστικότητα της φτωχομεσαίας αγροτιάς στην πάλη ενάντια στο ξεκλήριμά της από τις πολιτικές των κυβερνήσεων και της ΕΕ, για την υπεράσπιση του δίκιου της και του δικαιώματός της να ζει από τον κόπο της, αφήφισε όλο το προηγούμενο διάστημα τους εκβιασμούς της κυβέρνησης, τα ΜΑΤ, τα χημικά και τους εισαγγελείς, την ενορχηστρωμένη επιχείρηση κατασκευοφάντησης των μπλόκων και ενεργοποίησης του λεγόμενου «κοινωνικού αυτοματισμού». Στρίμωξε την κυβέρνηση, ενώ δημιούργησε πονοκεφάλους στο σύνολο του απαξιωμένου αστικού πολιτικού συστήματος, του οποίου όλες οι κυρίαρχες δυνάμεις παραδέρνουν στα αδιέξοδα της εξάρτησης και αδυνατούν να κρύψουν την αμέριστη στήριξη που έχουν προσφέρει από όλες τις θέσεις στην ΚΑΠ και στα σχέδια για τη συγκέντρωση της αγροτικής και κτηνοτροφικής παραγωγής στα χέρια μιας χούφτας μεγαλοεπιχειρηματιών, μεγαλοαγροτών

και μονοπωλίων του αγροτοδιατροφικού τομέα.

Οι πολυδιαφημισμένες ανακοινώσεις της κυβέρνησης με τα διαβόητα «μέτρα στήριξης» προς τον αγροτικό κόσμο απλώς προστέθηκαν στον ατελείωτο σωρό των ψεμάτων και της κοροϊδίας. Με αυτές, επί της ουσίας, η κυβέρνηση όχι μόνο δεν ικανοποίησε κανένα από τα αιτήματα των αγροτών, αλλά, αντιθέτως, επέλεξε να κραδαίνει απέναντι στο δίκιο τους τη «δημοσιονομική σταθερότητα» και τις κακόφημες «αντοχές της οικονομίας» ως το υποτιθέμενο απαραβίαστο όριο οποιουδήποτε αγώνα, οποιασδήποτε λαϊκής απαίτησης. Απέδειξε περίτρανα ότι κεντρική πολιτική της επιλογή είναι να υπερασπιστεί με νύχια και με δόντια τις κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστικών της αφεντικών και του ντόπιου κεφαλαίου και να συνεχίσει την υλοποίηση της πολιτικής που φτωχοποιεί την αγροτιά και βαθαίνει τη διατροφική εξάρτηση της χώρας.

Ήταν αναμενόμενο, λοιπόν, πως ο ελιγμός αυτός της κυβέρνησης θα έπεφτε στο κενό

και θα τροφοδοτούσε ακόμα περισσότερο το πείσμα και την αποφασιστικότητα των αγωνιζόμενων. Γι' αυτό και επιστρατεύτηκε εκ νέου η απάτη του διαλόγου και κλιμακώθηκαν οι προσπάθειες για τη διάσπαση των αγροτών. Και ενώ η καλοστημένη κυβερνητική φέεστα με τους 25 φερόμενους ως αγροτοσυνδικαλιστές ξεπεράστηκε και απονομιμοποιήθηκε πλήρως από τον κόσμο των μπλόκων, είναι φανερό πως από τους κυρίαρχους παράγοντες αξιοποιείται τόσο η συσσωρευμένη κόπωση από τον πολύμηνο αγώνα όσο και -κυρίως- οι πολιτικές αδυναμίες και ανεπάρκειές του. Ο στόχος τους είναι ξεκάθαρος: το κλείσιμο των κινητοποιήσεων και η υποταγή στις ψεύτικες παραχωρήσεις και τις αόριστες υποσχέσεις που θα παρουσιάσει ο Μητσοτάκης σε έναν νέο γύρο διαλόγου με τους εκπροσώπους των μπλόκων.

Το κίνημα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, επομένως, βρίσκεται μπροστά σε μια κρίσιμη καμπή. Είτε θα συνεχίσει στον δρόμο που άνοιξε αυτούς τους μήνες, για να κερδίσει πραγ-

ματικές νίκες στην κατεύθυνση της ανάγκης της φτωχομεσαίας αγροτιάς για εισόδημα-τιμές-αποζημιώσεις που να καλύπτουν το κόστος ζωής και παραγωγής, είτε θα οπισθοχωρήσει μπροστά στους εκβιασμούς και τις τακτικές αναδιπλώσεις της κυβέρνησης.

Πρέπει να συνειδητοποιηθεί πλατιά, άλλωστε, ότι όταν ο Μητσοτάκης δηλώνει με θράσος το τέλος της «ανοχής στους εκβιασμούς, τις παρανομίες και τους παραλογισμούς» δεν απευθύνεται αποκλειστικά στα αγροτικά μπλόκα. Φυσικά και θέλουν να ξεμπερδεύουν με τα προβλήματα που τους δημιουργεί τόσο καιρό η κινητοποίηση του αγροτικού κόσμου. Πάνω από όλα, όμως, επιδιώκουν να ενταφιάσουν το παράδειγμα που δίνει ο αγώνας των αγροτών στον λαό και τη νεολαία.

Γιατί όσο και να υπονομεύεται η κατεύθυνση του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης από τις κυρίαρχες αστικές και ρεφορμιστικές ηγεσίες εντός του κινήματος, άλλο τόσο γίνεται διαρκώς φανερό πως εκεί βρίσκεται η πραγματική διέξο-

δος. Στη συνένωση με τα μπλόκα της πάλης που πρέπει να αναπτύξουν οι εργαζόμενοι για δικαιώματα και αυξήσεις στους μισθούς, της μάχης που έχει μπροστά της η νέα γενιά ενάντια στις διαγραφές και τους κάθε λογής ταξικούς φραγμούς, του αγώνα που δίνει όλο το τελευταίο διάστημα ο κόσμος της εκπαίδευσης ενάντια στις διώξεις, τα πειθαρχικά και την αξιολόγηση, του κινήματος όλου του λαού που είναι ζωτική ανάγκη να οικοδομηθεί ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τα εφιαλτικά του σχέδια. Με λίγα λόγια, στο ξεδίπλωμα εστίων αντίστασης και πάλης και τη συνάντησή τους σε ένα κοινό μέτωπο για την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής της φτώχειας, του πολέμου και της εκμετάλλευσης. Αυτή η κατεύθυνση είναι που μπορεί να αναβαθμίσει και αυτή καθαυτή την πάλη της αγροτιάς, αλλά και να ανοίξει τον δρόμο για πραγματικές νίκες του κόσμου της δουλειάς, απέναντι στο σύστημα της κατάρτισης και της εξάρτησης.

ΝΕΕΣ ΒΡΩΜΙΚΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΣΚΑΡΙΑ

Πρόθυμοι και επικίνδυνοι

Η Σύνοδος των Προθύμων, που πραγματοποιήθηκε στις 6 Γενάρη στο Παρίσι με συμμετοχή 35 χωρών, είχε ως επίδικο την αποστολή δυτικών στρατευμάτων στην Ουκρανία με τον μανδύα των «εγγυήσεων ασφαλείας». Να σημειωθεί ότι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός κατηγορηματικά και πολλές φορές έχει δηλώσει ότι η παρουσία δυτικών στρατιωτών με οποιαδήποτε σημαία στην Ουκρανία παραβιάζει κόκκινη γραμμή και ως εκ τούτου είναι νόμιμος στόχος για τον ρωσικό στρατό. Παρόλα αυτά, οι πρόθυμοι (Βρετανία και Γαλλία, βασικά) διακηρύττουν ότι είναι έτοιμοι για την αποστολή δύναμης «για την επιτήρηση της ενδεχόμενης εκκευρίας από στεριά, αέρα και θάλασσα». Ο Μητσοτάκης, που έδωσε το παρόν στη Σύνοδο, δήλωσε για πρώτη φορά σαφή διαθεσιμότητα να συμμετέχει η Ελλάδα στις εγγυήσεις ασφαλείας με ναυτικά πλοία και άνοιξε τον δρόμο για ενεργό εμπλοκή της χώρας στο ουκρανικό μέτωπο.

Αυτή η τοποθέτηση συνιστά ένα βήμα αναβάθμισης του επιπέδου της συμμετοχής στον πόλεμο κάτω από τις εντολές των αμερικανονατοϊκών. Ήδη από το 2022 ο πρωθυπουργός είχε ξεστομίσει ότι είμαστε και εμείς σε πόλεμο με τη Ρωσία. Από τις πρώτες μέρες σταθερά μέχρι και σήμερα οι βάσεις της Αλεξανδρούπολης και της Σούδας χρησιμοποιούνται από ΗΠΑ-NATO σαν ορμητήριο για τη στήριξη του ουκρανικού στρατού. Επίσης σταθερά, αυτά τα τέσσερα χρόνια η κυβέρνηση στέλνει πολεμικό υλικό στο καθεστώς Ζελένσκι, όπως

περηφανεύτηκε ο Μητσοτάκης στη Σύνοδο. Και τώρα επιδιώκουν να καταγραφούν ως πρόθυμοι να εκστρατεύσουν, κάτω από τις οδηγίες των πατρώνων τους, στη Μαύρη Θάλασσα και ακόμα παραπέρα...

Αξίζει να σημειωθεί ότι από την άνοιξη και την προηγούμενη σύναξη των ευρωπαϊών προθύμων, είχε ξεκινήσει η συζήτηση και τα δημοσιεύματα για τον νέο ρόλο που προδιέγραφαν οι ιμπεριαλιστές για τη χώρα στο Ουκρανικό. Ακολούθησαν οι δηλώσεις Δένδια για τα φέρετρα και την κουλιτούρα πολέμου που κακώς δεν έχει ο λαός, και φτάσαμε στο Παρίσι με τον πρωθυπουργό να διευκρινίζει ότι η Ελλάδα δεν θα στείλει πεζικό, αλλά ναυτικό στην Ουκρανία. Δεν ξεχνάμε ότι έχει προηγηθεί και η πολύμηνη συμμετοχή πολεμικού πλοίου στη νατοϊκή αρμάδα στην Ερυθρά Θάλασσα προς συνδρομή της γενοκτονίας των Παλαιστινίων, αλλά εδώ πρόκειται για αποστολή στον μεγαλύτερο και πιο θανατηφόρο πόλεμο των καιρών μας, στο επίκεντρο της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης για το ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Δεν είναι βέβαιο ποια θα είναι η τύχη των διακηρύξεων των προθύμων του Παρισιού. Η δηλωμένη προθυμία, όμως, για νέους ρόλους από την εξαρτημένη άρχουσα τάξη βάζει παρακαταθήκες για να οδηγήσει σε ακόμα χειρότερα στο μέλλον. Η απάντηση σε όλα αυτά και στις επικίνδυνες εξελίξεις που κυοφορούνται συνεχίζουν να είναι τα μεγάλα ζητούμενα για το λαό και το κίνημα.

Μνημείο

«Δεν είναι η στιγμή να σχολιάσουμε τη νομιμότητα των πρόσφατων ενεργειών». Η ανάρτηση του Μητσοτάκη που χαιρέτησε την γκαγκστερική επιχείρηση των Αμερικάνων στη Βενεζουέλα περιλάμβανε αυτή τη φράση που καταχωρείται ως ένα ακόμα μνημείο της αμερικανοδουλείας της εξαρτημένης αστικής τάξης της Ελλάδας και του πολιτικού της προσωπικού.

Τα στελέχη της ΝΔ υποστήριξαν με θέρμη τον αρχηγό τους. Ο Βορίδης έβγαλε όλον τον αντικομμουνισμό του σε μια ανάρτηση, στην οποία, μεταξύ άλλων, έγραψε: «Όταν, όμως, μια χώρα αναλαμβάνει δράση για να προστατεύσει τα εύλογα και νόμιμα συμφέροντά της, τότε οι απανταχού Αριστεροί θυμούνται ξαφνικά το διεθνές δίκαιο!».

Κατά τον Μαρινάκη μάλλον δεν καταλάβαμε καλά: «Ο πρωθυπουργός δεν είπε ποτέ ότι μπορούμε να βάλουμε στην άκρη το διεθνές δίκαιο».

Ο Συρίγος μας είπε πως ο Μητσοτάκης «δεν είχε πλήρη εικόνα τι είχε συμβεί» και ότι «ο πρωθυπουργός δεν είναι καθηγητής διεθνούς δικαίου»!

Και ο Δένδιας στη Βουλή, αφού υπενθύμισε τη σταθερή θέση της Ελλάδας για το σεβασμό του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και του διεθνούς δικαίου, κατέληξε: «δεν υφίσταται πιθανότητα, είτε στο παρελθόν, είτε στο παρόν, είτε στο μέλλον, οποιοσδήποτε πρωθυπουργός της Ελλάδας να έχει διατυπώσει ή να διατυπώσει διαφορετική άποψη».

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Προς συγκρότηση κόμματος η Μ. Καρυστιανού

Δεν αποτέλεσε καμία έκπληξη η ανακοίνωση της Μαρίας Καρυστιανού για την ίδρυση κόμματος, παρά τις επανειλημμένες διαψεύσεις της. Το αν θα το καταφέρει τελικά, μένει να αποδειχτεί, αλλή το όλο αφήγημα χιζόταν καιρό πριν, και ιδιαίτερα μετά από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του λαού και της νεολαίας στην περσινή, δεύτερη επέτειο από το έγκλημα στα Τέμπη. Με δεδομένη την κρίση και την ανυποληψία του ντόπιου αστικού πολιτικού σκηνικού και την ανυπαρξία δεύτερου πυλώνα στήριξης του, περισσεύουν οι πρόθυμοι να καλύψουν το κενό και να δώσουν «ρήσεις». Πόσο μάλλον όταν στον λαό περισεύει η οργή και η αγανάκτηση. Όταν οδηγείται ξανά και ξανά στον δρόμο διεκδικώντας τη ζωή και τα δίκια του. Όταν επιλέγει τον δρόμο του αγώνα κόντρα στον εφφουχασμό και τη μοιρολατρία.

Κάπου εκεί έρχεται και η Μ. Καρυστιανού. Για να δώσει «ρήσεις». Όχι στον λαό και τις αναζητήσεις του, αλλή στο αστικό πολιτικό σύστημα και τα αδιέξοδά του. Με ένα περιεχόμενο που, πίσω από ένα περιτύλιγμα δήθεν «υπέρβασης» αριστεράς και δεξιάς, λίγο απέχει από τον ακροδεξιό λόγο που συγκαλυμμένα εμφανίζεται πίσω από γενικόλογες αναφορές περί «διαφθοράς», «κάθαρσης» και «δικαιοσύνης». Ποιες ανισότητες; Ποιες ταξικές αντιθέσεις; Ποιος καπιταλισμός; Σημασία έχει η... αγάπη: «Αγαπάμε τις ευπαθείς ομάδες, αγαπάμε τους πάντες, θέλουμε να είμαστε όλοι καλά». Τα... υπόλοιπα θα τα βρούμε!

Μόνο που στα... υπόλοιπα βρίσκεται η ουσία. Και αυτά σκοπίμως μένουν

θοιά. Και σε αυτή τη θολούρα χωράνε πολλοί: από τη Μαρία Γρατσία, υποψήφια στην Α΄ Αθήνας με την Νίκη(!), μέχρι τον Μ. Πατσίκια, παλιότερο μέλος της «Σπίθας» του Μίκη Θεοδωράκη, γνωστό από τα εθνικιστικά συλληλητήρια κατά της Συμφωνίας των Πρεσπών και πρωτοστάτη ενάντια στους εμβολιασμούς αντιεμβολιαστή. Και κοντά σε αυτούς φιλετάρουν και τύποι σαν τον Φαραντούρη, ο οποίος –για αυτόν τον λόγο– διαγράφηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι παραπάνω από σαφές αυτό που επιχειρείται: να γίνουν αντικείμενο διαχείρισης η οργή και η ορμή του λαού. Να γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης η πολιτική αποσυγκρότηση των λαϊκών μαζών, και –μέσα από τη θολούρα και την αοριστολογία– να εξαργυρωθούν (και να εξουδετερωθούν) στην κάληπη η αγανάκτηση και οι αγώνες.

Τρέχουν να προλάβουν όλοι όσοι πίστεψαν ότι θα βγουν πολιτικά κερδισμένοι σπηρίζοντας όλα αυτά τα χρόνια το αφήγημα περί «δικαιοσύνης». Σπεύδουν να διαχωριστούν όλοι αυτοί που έδωσαν πολιτικό βήμα στον λόγο της Μ. Καρυστιανού για να εξελιχθεί σε αυτό που είναι σήμερα. Και μέσα σε αυτούς συγκαταλέγονται και δυνάμεις της λεγόμενης ριζοσπαστικής Αριστεράς, οι οποίες –μέσα στον τυχοδιωκτισμό τους και χάριν της «πλητύτητας»– «έχασαν» ότι το πραγματικό ζητούμενο για τον λαό και τη νεολαία είναι το να δυναμώσει η οργάνωση και η πάλη τους, και όχι το να μετατραπούν σε χειροκροτητές του κάθε λογής «μεσσία».

Αποψη

Είναι κυνικό, μα συνάμα προκλητικό. Οι ισχυροί του σημερινού κόσμου γράφουν στα παλαιότερα των υποδημάτων τους ρυθμιστικούς κανόνες και οικουμενικές διευθετήσεις. Με τον πιο ωμό και απροκάληπτο τρόπο. Υπογραμμίζοντας, θεωρητικά και πρακτικά, ότι δεν ισχύει γι' αυτούς καμία δέσμευση, κανένα όριο. Μόνο στο βαθμό που διεθνείς συμφωνίες συνάδουν με τα συμφέροντά τους είναι διατεθειμένοι να τις επικαλεστούν. Σε αντίθετη περίπτωση, τόσο το χειρότερο γι' αυτές!

Υπάρχουν συνθήκες που δεν έχουν υπογράψει και δεν αναγνωρίζουν. Άλλες που, ενώ τις υπέγραψαν, δεν τους δεσμεύουν πλέον και τις καταπατούν βάνουσα. Και άλλες που τις επικαλούνται όταν τους βολεύουν. Μάλιστα, όλες αυτές οι συμβάσεις εφαρμόζονται α λα καρτ. Σε κάθε περίπτωση, το επονομαζόμενο και διεθνές δίκαιο έχει καταντήσει κουρελόχαρτο. Μόνο αδύναμες χώρες συνεχίζουν να το επικαλούνται, την ώρα που όλοι οι ιμπεριαλιστές εφαρμόζουν το... δίκαιο του ισχυρού.

δοκούν. Έτσι, για την «αποκατάσταση της διεθνούς νομιμότητας» εισέβαλαν οι ΗΠΑ στη Βενεζουέλα και απήγαγαν το προεδρικό ζεύγος, για την «επαναφορά της διεθνούς νομιμότητας» πάλη οι ΗΠΑ απειλούν με επέμβαση το Ιράν και κατάσχουν πλοία στην Καραϊβική. Στην ίδια γραμμή, η Ρωσία διεξάγει πόλεμο στην Ουκρανία για την «προάσπιση των ατομικών δικαιωμάτων» των ρωσόφωνων του ανατολικού τμήματος της χώρας, ενώ η Κίνα έχει καταντήσει «γραφικός υποστηρικτής του διεθνούς δικαίου», προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο.

Αλλή και στην περιοχή μας, η Τουρκία επικαλείται την «καταπάτηση των δικαιωμάτων της σε Αιγαίο και ανατολική Μεσόγειο, που απορρέουν από το διεθνές δίκαιο», καθώς και τα «ανάλογα δικαιώματα των Τουρκοκυπρίων». Η Ελλάδα, ομοίως, επικαλείται το «διεθνές δίκαιο (της θάλασσας)» για την οριοθέτηση των θαλάσσιων ζωνών, την ίδια στιγμή που «θέλει να το σκεπτεί» ως προς τη νομιμότητα του γκανγκστερισμού των ΗΠΑ στη Βενεζουέ-

Ποιο διεθνές δίκαιο;

Το δόγμα της ισχύος

Το ζήτημα δεν είναι νομικό-θεωρητικό. Είναι εξόχως πολιτικό και άπτεται του σημερινού κόσμου. Έχει σχέση με τους σύγχρονους ανταγωνισμούς, με τη διαδικασία αναδιάταξης των δυνάμεων, με τη διαμόρφωση των όρων για ένα νέο παγκόσμιο μακελειό. Έτσι εξηγείται η αηζουζία του Τραμπ και η «ιδιοκτησία» τουλάχιστον του δυτικού ημισφαιρίου, ο «ζωτικός χώρος» και τα «στρατηγικά συμφέροντα» της Ρωσίας, οι ανάλογες εκφράσεις και βλέψεις της Κίνας. Κι από κοντά οι μικρότεροι ιμπεριαλιστές, καθώς και χώρες που διεκδικούν ρόλο περιφερειακού παίκτη. Επίσης, εξαρτημένες χώρες που θεωρούν διπλανές τους πιο αδύναμες από τις ίδιες.

Είναι γεγονός ότι το βασικό πλαίσιο του διεθνούς status καθορίστηκε από τα αποτελέσματα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Η ισορροπία που είχε υπάρξει, παρ' ότι σχεδόν εξ υπαρχής έλαβαν χώρα γεγονότα αμφισβήτησής της, διήρκεσε κάποια χρόνια. Αντίβαρο στη βουλιμία του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού αποτέλεσε η ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης και των Λαϊκών Δημοκρατιών της ανατολικής Ευρώπης. Με την ανατροπή της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, στα μέσα της 10ετίας του '50, δόθηκε ώθηση στην επιβουλή χωρών από όλους τους -παλιούς και νέους- ιμπεριαλιστές. Η κατάρρευση των χωρών του παλινωρθωμένου καπιταλισμού το '89-91 απογείωσε την αδηφαγία των δυτικών ιμπεριαλιστών και βασικά των ΗΠΑ. Η νίκη τους στον «ψυχρό πόλεμο» αλλή και η ολιγωρία τους ως προς το στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας τους έχει οδηγήσει σε φανερό παροξυσμό.

Σήμερα, το διεθνές πλαίσιο σχέσεων-αντιθέσεων-ανταγωνισμών έχει αλλιάξει. Σοσιαλιστικό στρατόπεδο δεν υφίσταται πλέον, ενώ νέες δυνάμεις αναδύονται, αμφισβητώντας τη «μονοκρατορία» των Αμερικανών. Οι διευθετήσεις και συμβιβασμοί προηγούμενων δεκαετιών και η αντανάκλασή τους στο διεθνές δίκαιο δεν καλύπτει κανέναν, παρά το γεγονός ότι συνεχίζουν να το επικαλούνται κατά το

λα, δημιουργώντας προηγούμενο αναφορικά με τη στάση της στο Κυπριακό! Όσο για την Ευρωπαϊκή Ένωση, εκεί δίνει και παίρνει το κακόφημο «ευρωπαϊκό κεκτημένο», που πάνω του έχει στηριχτεί η άγρια πολυμέτωση επίθεσης στους λαούς των χωρών-μελών της ΕΕ. Οι ιμπεριαλιστές της Ευρώπης νοιάζονται, λήει, για τα ανθρώπινα δικαιώματα των... άλλων χωρών, την ώρα που καταργούν καθημερινά και συστηματικά κάθε εργατικό, κοινωνικό και δημοκρατικό δικαίωμα στις ίδιες τους τις χώρες. Η υποκρισία στο απόγειό της!

Αυτή, όμως, είναι η πραγματική διάσταση του λεγόμενου διεθνούς δικαίου καθώς και των διεθνών οργανισμών, προεξάρχοντας του ΟΗΕ. Μπορούν να χρησιμοποιούνται-εργαλειοποιούνται όταν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα το απαιτούν και να πετιούνται στον κάλαθο των αχρήστων όταν οι ανταγωνισμοί πιέζουν και απαιτούν λύσεις «εδώ και τώρα». Πιο μεγάλη απόδειξη από τη χρήση του veto που επιφυλάσσουν για τον εαυτό τους τα πέντε μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Αγγλία, Γαλλία) δεν υπάρχει, μηλοκάροντας έτσι πιθανές αποφάσεις που θα μπορούσαν να στραφούν εναντίον τους. Παρά το γεγονός ότι, έτσι κι αλλιώς, συνήθως δεν έχουν καμία πρακτική εφαρμογή. Όπως, για παράδειγμα, αυτή της καταδίκης του Νετανιάχου από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο ως «εγκληματία κατά της ανθρωπότητας», που δεν εκτελείται και κυκλοφορεί ελεύθερος.

Πολλοί ενδοχομύνω να ξαφνιάζονται με τον απροκάληπτο τρόπο που τίθενται, στις μέρες μας, τα θέματα. Εμείς όχι! Σε όσους έτρεφαν και τρέφουν αυταπάτες για τη φάση που βρίσκεται το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, μπορούμε να τους πούμε ευθαρσώς: καλωσορίσατε στην πραγματικότητα! Στους άλλους, αυτούς που εξακολουθούν να εξαπατούν ασύστολα με πλήρη επίγνωση για το πού οδεύουν οι εξελίξεις, τους λέμε: οι μέρες σας τελειώνουν. Έχετε ήδη και θα ξεπεραστείτε εντελώς από τις εξελίξεις!

ΔΗΛΩΣΗ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΓΩΓΗ ΜΑΔΟΥΡΟ

αμερικανοδουλείας!

Και το κερασάκι στην τούρτα: Στο Ertnews θεώρησαν την επίμαχη φράση ανάξια σχολιασμού. Στο άρθρο που παρουσιάζει την ανάρτηση Μητσοτάκη η φράση δεν αναφέρεται καν! Βέβαια, υπάρχει στο τέλος του άρθρου όπου παρατίθεται ολόκληρη η ανάρτηση!

Οι αντιδράσεις που ήρθαν από την αντιπολίτευση, τον Σαμαρά, μέχρι και τον υπουργό Εξωτερικών της Βενεζουέλας εστίασαν στον σεβασμό του διεθνούς δικαίου, με αναπόφευκτους παραλληλισμούς με την επίσημη θέση της χώρας για την Κύπρο και την Ουκρανία. Για να λάβουν την απάντηση από τον Μαρινάκη ότι: «τα κόμματα που συγκρίνουν την Βενεζουέλα με Ουκρανία και Κύπρο κάνουν κακό στα συμφέροντά μας».

Τα συμφέροντα στα οποία αναφέρεται ο κυβερνητικός εκπρόσωπος είναι η υποδούλωση της ελληνικής άρχουσας τάξης στα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, ειδικά των Αμερικανών. Ακόμα κι αν αυτά επιβάλλουν μια στάση αντίθετη προς συμφέροντα, επιδιώξεις και φιλοδοξίες της ίδιας της αστικής τάξης.

Στο ουκρανικό, η κυβέρνηση της ΝΔ και το σύνολο της άρχουσας τάξης στάθηκαν «στη σωστή πλευρά της ιστορίας», όπως είπαν, με την εναντίωσή τους στην εισβολή της Ρωσίας που δεν σεβάστηκε το διεθνές δίκαιο. Με αυτό το επιχείρημα στήριξαν τη συμμετοχή τους στη ΝΑΤΟϊκή βοήθεια προς την Ουκρανία, βασικά με τη διάθεση λιμνιών, αεροδρομίων, χερσαίου, θαλάσσιου και εναέριου χώρου, αλλά και με αποστολή

οπλισμού και συμμετοχή σε όλες τις πολιτικές πρωτοβουλίες των Δυτικών.

Όσο για το κυπριακό, και πάλι ολόκληρη η επιχειρηματολογία της αστικής τάξης εδώ και δεκαετίες βασίζεται στην κατά παράβαση της διεθνούς νομιμότητας παράνομη κατοχή της βόρειας Κύπρου από την Τουρκία και την επίσης παράνομη ανακήρυξη τουρκοκυπριακού κράτους. Ενώ, παράλληλα, το διεθνές δίκαιο χρησιμοποιείται και ως όπλο εναντίον της Τουρκίας, στην οποία προσάπτονται παράνομες παραβιάσεις, ανακρούξεις ΑΟΖ και τόσα άλλα.

Για αυτήν εδώ τη στρατιωτική επιχείρηση των Αμερικανών, όμως, κατά κυρίαρχου κράτους και για την απαγωγή του αρχηγού του, ο... έλεγχος νομιμότητας μπορεί να περιμένει! Καταπατώντας τις ίδιες αρχές που η ίδια θέτει σε τόσες άλλες περιπτώσεις, η άρχουσα τάξη σπεύδει να υπερασπιστεί τα αφεντικά της, γιατί τα δικά τους συμφέροντα είναι πάνω απ' όλα! Ως εκεί φτάνει το μπόι αυτής της αστικής τάξης, ως εκεί που πέφτει η βαριά σκιά των ιμπεριαλιστών πατρώνων της...

Γιατί, τελικά, είτε με διεθνές δίκαιο είτε χωρίς, σημασία έχει να είναι ικανοποιημένοι αυτοί. Η χώρα και ο λαός προσφέρονται στο βωμό των επιθυμιών τους. Κι αν αυτό είναι ούτως ή άλλως αναμενόμενο από μια αστική τάξη, αυτό που δείχνει το εύρος και το βάθος του εξαρτημένου της χαρακτήρα είναι ότι είναι ικανή να θυσιάσει στον ίδιο βωμό ακόμα και τα δικά της ιδιαίτερα συμφέροντα αν αυτό απαιτούν τα αφεντικά της.

Ένστολος και τολμάς να μιλήσεις σε συγκέντρωση; Θα υποστείς τις συνέπειες

Ο φαντάρος των «ειδικών δυνάμεων» (4ο ΕΤΕΘ Σάμου), Μάνος Παπαγεωργίου, απηύθυνε χαιρετισμό, στις 16/12, σε συγκέντρωση του ΚΚΕ στο Σύνταγμα, κατά την άδειά του, και εκφράστηκε υπέρ των αγροτών. Η πράξη του αυτή είχε σαν αποτέλεσμα να του επιβληθεί η ποινή των 25 ημερών φυλακή και της αποπομπής του από τις «ειδικές δυνάμεις». Είχε εκφράσει, μάλιστα, και την αλληλεγγύη του σε ακόμα 10 φαντάρους που κλήθηκαν σε απολογία επειδή βρέθηκαν στα μπλόκα. Βλέπετε, τέτοιες στάσεις δεν είναι ούτε για ένα «δευτερόλεπτο» ανεκτές από μηχανισμούς σαν τον αστικό στρατό της χώρας, πόσο μάλλον από σώματα σαν τις «ειδικές δυνάμεις». Έναν μηχανισμό του αστικού κράτους, από τη φύση του ταξικού, αντιλαϊκού κι εξαρτημένου από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-NATO, στον οποίο είναι υποχρεωμένοι να «υπηρετούν» οι νέοι της χώρας μας. Πόσο μάλλον σε περιόδους σαν τη σημερινή, όπου τα πολεμικά σύννεφα των ιμπεριαλιστών πυκνώνουν επικίνδυνα, οι «οικονομίες» στρατιωτικοποιούνται, οι νέοι καλούνται να «χύσουν το αίμα τους» για τους... Αμερικάνους και για τους πλούσιους επικυρίαρχους, οι λαοί να «συνηθίσουν» τα φέρετρα (Δένδιας), ενώ νέα, ακόμα πιο αντιδραστικά στρατολογικά νομοσχέδια ψηφίζονται, σαν το «Χάρτη Μετάβασης των Ενόπλων Δυνάμεων στη Νέα Εποχή»!

Η ποινή στον Μάνο Παπαγεωργίου πρέπει να καταγγελθεί πλατιά! Να ανακληθεί η φυλακισή του! Οι φαντάροι είναι πολίτες με στολή! Τέτοιες εξελίξεις κάνουν ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη αντίστασης λαού και νεολαίας στον ιμπεριαλισμό, τη φασιστικοποίηση, τον εθνικισμό και τα σχέδια πολέμου!

Όχι στην ανάκληση του πολιτικού ασύλου της Havna Suicmez!

Η Havna Suicmez είναι τουρκάλα αγωνίστρια, πολιτική πρόσφυγας στη χώρα μας απ' το 1998 και «αναγνωρισμένη» ως τέτοια απ' το 2001. Γνωστή και δραστήρια στο λαϊκό κίνημα της χώρας μας από τη συμμετοχή της σε διαδηλώσεις, απεργίες, εκδηλώσεις, καθώς και τις κινητοποιήσεις υπεράσπισης των πολιτικών κρατουμένων στην Τουρκία και το Κουρδιστάν, βρίσκεται τώρα στο στόχαστρο των διωκτικών αρχών και των πολιτικών τους προϋσταμένων! Η Διεύθυνση Αλλοδαπών Αθήνας ξεκίνησε τη διαδικασία ανάκλησης του πολιτικού της ασύλου με πρόσχημα πως «κινδυνεύει η εθνική ασφάλεια της χώρας»! Το ίδιο πρόσχημα είχε χρησιμοποιηθεί, τελευταία, και για τον τούρκο αγωνιστή δικηγόρο, πολιτικό πρόσφυγα, Günay Dağ.

Η συνεργασία ανάμεσα στους διωκτικούς μηχανισμούς των δύο ανταγωνιζόμενων αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας και των κυβερνήσεων τους καλά κρατεί όταν στόχος τους είναι αγωνιστές και επαναστάτες. Το λαϊκό κίνημα στη χώρα μας δεν πρέπει να επιτρέψει μια τέτοια εξέλιξη!

Στο αρχείο η υπόθεση δολοφονίας του μετανάστη Καμράν!

Είχε «βρεθεί νεκρός» τον Σεπτέμβρη του '24 στο Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα. Είχε στο σώμα του εμφανή σημάδια ακραίας κακοποίησης. Έλεγαν πως ήταν άστεγος και μεθυσμένος, πως δεν είχε «χαρτιά» και δεν ήξερε ελληνικά. Επί 8 ημέρες τον είχαν «περιφέρει» σε 6 αστυνομικά τμήματα. Σήμερα, ο εισαγγελέας Μπουγιούκος θέτει την υπόθεση στο Αρχείο. Τα συμπεράσματα δικά σας.

δημοκρατικά δικαιώματα

«Στον αέρα» οι κυβερνητικές μεθοδεύσεις τύπου «διαίρει και βασιλεύε» κι ο «κοινωνικός αυτοματισμός» απέναντι στους αγρότες

Αντί για «δυσφορία των πολιτών» για τα μπλόκα των αγροτών, ειδικά τις ημέρες των γιορτών, όπως μεθόδευε η κυβέρνηση, είδαμε χειροκροτήματα, κορναρίσματα επιδοκimasίας, υποστήριξη. Εκφράσεις που δημοσιοποίησαν πολλά μέσα κοινωνικής δικτύωσης, κι όχι βέβαια τα επίσημα ΜΜΕ. Που δεν είχαν καν και τι να... επιδείξουν στην κατεύθυνση αυτή. Κάποια εκδήλωση αποδοκimasίας του κόσμου, τουλάχιστον!

Ο λεγόμενος «κοινωνικός αυτοματισμός», οι μεθοδεύσεις και οι προσπάθειες της κυβέρνησης να στρέψουν την... «κοινή γνώμη» ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες έπεσαν στο κενό. Όσο κι αν προσάθηκαν οι δημοσιογράφοι τους, τα στημένα banner στο διαδίκτυο, τα περίτεχνα και χιλιοειπωμένα (κατά καιρούς και για άλλα κομμάτια του λαού) λεγόμενα του τύπου «δίκιο έχουν οι αγρότες, δεν έχουν όμως το δικαίωμα να κλείνουν τους δρόμους», η... δουλειά δεν βγήκε.

Βγήκε, αντίθετα, πως πολλές κεντρικές οδικές αρτηρίες τις έκλεινε η αστυνομία, τάχα για ασφάλεια. Ή πως οι αγρότες άνοιγαν και τα διόδια - αυτούς τους ληστρικούς μηχανισμούς - για να περνούν ελεύθερα οι διερχόμενοι οδηγοί.

Πως ο κόσμος συζητούσε με τους αγρότες και πως ο λαός στις περιοχές των μπλόκων τα μαζικοποιούσε και τα στήριζε. Και βέβαια οι αιτίες της συμπαράστασης του κόσμου είναι βαθύτερες. Είναι η ίδια η - περισσότερο ή λιγότερο υπόκωφη - λαϊκή δυσαρέσκεια, για το ζόφο στον οποίο έχουν καταδικάσει τον λαό και τη νεολαία η ντόπια άρχουσα τάξη, η κυβέρνηση, τα ξένα αφεντικά και όλο το πολιτικό τους προσωπικό. Είναι η φτωχοποίηση, η κατεδάφιση εργασιακών, κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, η ανασφάλεια, οι φόβοι απ' τα ολοένα και πιο πυκνά πολεμικά σύννεφα στον πλανήτη και στην περιοχή και τα κρισιακά φαινόμενα. Αλλά και η κοροϊδία και η σήψη του συστήματος - «σκάνδαλο», της εξάρτησης, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Μετά τα «Τέμπη», τις κινητοποιήσεις της νεολαίας, την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη... Είναι η «αίσθηση» πως έχουν τους ίδιους αντίπαλους μ' αυτούς της φτωχομεσσίας αγροτιάς. Είναι η «σπίθα της ελπίδας» που ακόμα και ενστικτώδικα βλέπουν στους αγώνες, όποτε αυτοί ξεσπούν ή όποτε δίνεται η δυνατότητα να ξεσπάσουν. Ούτε το «χαρτί» της κρατικής τρομοκρατίας ούτε το «χαρτί» της κοροϊδίας έπιασαν.

ΖΕΙ-ΖΕΙ, ο Τεμπονέρας ΖΕΙ, 35 χρόνια μετά!

35 χρόνια πέρασαν απ' τον Γενάρη του 1991 και η μνήμη του αγωνιστή καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα, που δολοφονήθηκε απ' τον ροπαλοφόρο ΟΝΝΕΔίτη Γιάννη Καλαμπόκα και τη συμμορία του (Μυλωνάς, Σπίνος, Γραμματίκας, Γραμματικόπουλος) μέσα στο σχολικό συγκρότημα της Πλατείας Βουδ της Πάτρας δεν έχει σβήσει! Και πώς, άραγε, θα μπορούσε να σβήσει; Όχι μόνο λόγω του «αναστήματος» αυτού του ανθρώπου, στελέχους του Εργατικού Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου (ΕΑΜ), που είχε το θάρρος να σταθεί έμπρακτα στο πλευρό των αγωνιζόμενων μαθητών (των δικών του μαθητών, αλλά και όλων) και της κατάληψής τους, απέναντι στο σκληρά αντιδραστικό και ταξικό «πολυνομοσχέδιο Κοντογιαννόπουλου», της τότε κυβέρνησης της ΝΔ, για την παιδεία. Αλλά και γιατί σήμερα η ανάγκη μεγάλων αγώνων ενάντια στη συστημική επίθεση των ταξικών φραγμών, των διαγραφών φοιτη-

τών, των ιδιωτικοποιήσεων και όλου του αντιδραστικού φάσματος κάνει υπερ-επίκαιρο το νόημα των τότε αγώνων στους οποίους έδωσε τη ζωή του ο Νίκος Τεμπονέρας. Την 8η Γενάρη στην Πάτρα πραγματοποιούνται κάθε χρόνο διαδηλώσεις, τιμώντας τον, με συμμετοχή φοιτητικών συλλόγων, οργανώσεων και συλλογικοτήτων, ενώ το γνωστό σύνθημα στη μνήμη του βοά, συχνά - πυκνά, σε διαδηλώσεις λαού και νεολαίας σ' ολόκληρη τη χώρα όλες αυτές τις δεκαετίες. Αθάνατος!

Σημείωση: Οι μηχανισμοί του συστήματος όχι μόνο αποφυλάκισαν τον Καλαμπόκα μετά από 7 χρόνια, «ακυρώνοντας» την ισόβια ποινή που του είχε επιβληθεί, αλλά στη συνέχεια αυτός άνοιξε και επιχείρηση, ενώ αργότερα έγινε και διευθυντής σε υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας... Οι δε συνεργοί του δεν καταδικάστηκαν καν.

Ξεκίνησε την Τετάρτη 14/ 1 η δίκη των 8 αγωνιστών στα Χανιά, για να αναβληθεί για την Τρίτη 20/ 1!

Όχι στις μεθοδεύσεις!

Να αθωωθούν όλοι οι διωκόμενοι!

Μετά από... 4 αναβολές και 5 χρόνια ομηρίας, ξεκίνησε τελικά την Τετάρτη 14 Γενάρη η δίκη των 8 αγωνιστών που είχαν συλληφθεί μετά από άγρια επίθεση της αστυνομίας στην Πλατεία Αγοράς των Χανίων στις 6 Δεκέμβρη 2020, με ξυλοδαρμούς, χημικά και κρότου - λάμψης. Η συγκέντρωση, στην οποία καλούσαν οργανώσεις, μαζικοί φορείς και σωματεία, είχε απαγορευτεί με πρόσχημα την πανδημία του COVID-19, με μία χουντικής έμπνευσης απόφαση της κυβέρνησης και της ΕΛΑΣ, όπως έγινε και σ' ολόκληρη τη χώρα. Η

δίωξη που ασκήθηκε στους 8 συλληφθέντες [ανάμεσά τους και 2 μέλη του ΚΚΕ(μ-λ)], είναι εξόφθαλμα πολιτική, με προσχηματική και υποκριτική κατηγορία την παραβίαση των μέτρων για την πανδημία, την ίδια στιγμή που η κυρίαρχη πολιτική έθετε το λαό εκτεθειμένο στο έλεος του ιού...

Κατά τη διάρκεια της δίκης, προκλητική ήταν η στάση της αστυνομίας που πραγματοποιούσε συνεχώς σωματικούς ελέγχους και απαγορεύσεις εισόδου στην αίθουσα, ενώ - όπως και στις προηγούμενες δίκες που αναβλήθηκαν -

πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθεί για συμπαράσταση. Ενώ το σαθρό κατηγορητήριο κατέρρεε, οι κατηγορούμενοι είχαν μιλήσει, όπως και οι μάρτυρες κατηγορίας - αστυνομικοί (ναι, αυτοί που εξαφανίστηκαν από το δικαστήριο στην προηγούμενη εκδίκαση στις 29 του Οκτώβρη), ενώ είχαν κατατεθεί τα δεκάδες ψηφίσματα συμπαράστασης από σωματεία και φορείς, η δίκη διακόπηκε για κάποιο «διάλειμμα».

Αντί όμως να συνεχιστεί και να ολοκληρωθεί, πριν από τις αγορεύσεις των δικηγόρων αναβλήθηκε για 6 μέρες με-

τά, για την Τρίτη 20 του Γενάρη! Πρόκειται για μια προκλητική μεθόδευση για να «μαγειρευτεί» η απόφαση. Σημειώστε πως οι διαδηλωτές που σύρθηκαν σε δίκες για τους ίδιους λόγους, στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη, για συμμετοχή στις κινητοποιήσεις της 17 Νοέμβρη και της 6 Δεκέμβρη του 2020, αθώωθηκαν. Η πλατιά λαϊκή συμπάρασταση εκφράστηκε ξανά και θα συνεχίσει να εκφράζεται. Να αθωωθούν άμεσα όλοι οι κατηγορούμενοι αγωνιστές! Δεν θα περάσουν οι μεθοδεύσεις και η κρατική τρομοκρατία!

Αποχαιρετισμός στον σύντροφο
Γιώργο Τσουγκράνη

Στις 22 Δεκεμβρίου έφυγε από κοντά μας ο σύντροφος Γιώργος Τσουγκράνης σε ηλικία 85 ετών. Ο σύντροφος Γιώργος υπήρξε μέλος της οργάνωσης Αθήνας και παρά τα πολύ σοβαρά προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε η παρουσία του στις διαδικασίες της οργάνωσης ήταν αδιάλειπτη και ουσιαστική μέχρι το τέλος.

Ο σύντροφος Γιώργος γεννήθηκε το Φλεβάρη του 1941 στον Πειραιά. Στα 18 του φεύγει για σπουδές στην Πάρμα της Ιταλίας και συγκεκριμένα στο Μαθηματικό. Το 1962 οργανώνεται στην ΕΔΑ και το Νοέμβρη του 1963 μετακινείται στο Παλέρμο. Η πραγματοποίηση του πραξικοπήματος στην Ελλάδα και η συνεχιζόμενη δεξιά στροφή του ΚΚΕ με βάση τις ρεβιζιονιστικές κατευθύνσεις, ο περιορισμός των αιτημάτων μόνο στον αντι-δικτατορικό αγώνα αλλά και η προσέγγιση συνεργασιών ακόμα και με δεξιά στοιχεία οξύνουν τις ήδη υπαρκτές διαφωνίες του συντρόφου. Αποχωρεί μαζί με πολλούς άλλους αγωνιστές που έβλεπαν ότι η ηγεσία του ΚΚΕ έχει ξεκόψει από την επαναστατική γραμμή.

Έρχεται σε επαφή με τις μ-λ απόψεις μέσω της «Αναγέννησης». Το 1967 δημιουργείται το Αγωνιστικό Μετώπο Ελλήνων Εξωτερικού (ΑΜΕΕ). Ο Τσουγκράνης αποτελεί ιδρυτικό του στέλεχος και έχει ενεργό ρόλο στην 1η Συνδιάσκεψή του. Είναι αποτέλεσμα της διάθεσής του να συμβάλει στην ανάγκη για μαζική πάλη των Ελλήνων του εξωτερικού κατά της φασιστικής χούντας, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα

και την εξάρτηση από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Μετά από ένα με δυο χρόνια, οργανώνεται στην ΟΜΛΕ εξωτερικού.

Η αντιδικτατορική δράση του βάζει τον ίδιο και την οικογένειά του στο στόχαστρο. Ο ίδιος κηρύσσεται ανυπότακτος από τη Χούντα, του αφαιρείται το διαβατήριο, ενώ εμποδίζεται η αποστολή συναλλάγματος στην Ιταλία από την οικογένειά του. Στην Ιταλία γνωρίζει και παντρεύεται την αγαπημένη του Έντζα, συντρόφισσά του στη ζωή και στους αγώνες. Αποκτούν την αγαπημένη τους κόρη Στέλλα το 1987.

Τον Αύγουστο του 1974 επιστρέφει στην Ελλάδα και εντάσσεται στην ΟΜΛΕ και στη συνέχεια στο ΚΚΕ(μ-λ) το 1976. Μετά την ανασυγκρότηση του 1982 επανεντάσσεται στην οργάνωση και παραμένει ενεργό και δραστήριο μέλος για όλη την υπόλοιπη ζωή του, με ιδιαίτερη δράση στις συνοικίες του Υμηττού και της Δάφνης.

Ο σύντροφος Τσουγκράνης υπήρξε σε όλη του τη ζωή ένας σεμνός λαϊκός αγωνιστής, ένας ακέραιος κομμουνιστής. Με βαθιά πεποίθηση ότι τα καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν είναι ανίκητο, με ουσιαστική εμπιστοσύνη στις αστείρευτες δυνάμεις του λαού και της νεολαίας.

Η κομματική οργάνωση Αθήνας αποχαιρέτησε τον σύντροφο σε εκδήλωση μνήμης το Σάββατο 27/12. Η καύση της σορού του έγινε στις 29/12 στη Ριτσώνα με τη συνοδεία συγγενών και συντρόφων.

ΑΘΑΝΑΤΟΣ!

Ένας χρόνος δίχως
τον καλό μας τον Παντελή

Έκλεισε ένας χρόνος που ο Παντελής Παπαδόπουλος δεν είναι μαζί μας. Μας είπε το στερνό του αντίο ξαφνικά. Σταθήκαμε όλοι με συγκίνηση δίπλα του στο στερνό του ταξίδι. Μερικά μόνο μέτρα γης. Αυτόν που δεν τον χώραγε ο κόσμος όλος. Αυτός ήταν ο Παντελής! Έτοιμος πάντα για όνειρα, έτοιμος πάντα για νέα ξεκινήματα στη ζωή του. Πάντα ήρεμος και πράος, ήξερε ν' ακούει τον άλλον, να συνδιαλέγεται, μα προπάντων να αντιπαρατίθεται και να είναι πάντα αγαπητός.

Ο Παντελής ήταν κοινωνικό στοιχείο, το παρεϊστικό το είχε μέσα του και επιζητούσε τη ζεστασιά μιας παρέας, τη φιλική κουβέντα, τη στοργή, την αγάπη, ένα.... τηλεφώνημα. Είχε γνώσεις απεριόριστες και επί παντός επιστητού. Ο Παντελής είχε άποψη, είχε πολιτικό κριτήριο και μια πλατύτητα που ταίριαζε με την κοινωνικότητά του. Η ζωή του χάρισε μίαν οικουμενικότητα στον τρόπο αντίληψης, στις απόψεις και τα γούστα και μαζί κάποιες ιδιορρυθμίες. Φαντασιωνόταν ότι πάντα θα ήταν νέος - και κατά κάποιον τρόπο ήταν. Ο χωροχρόνος γι' αυτόν ήταν σχετικός και δεν είχε να κάνει με τα βιολογικά δεδομένα, αλλά με το εύρος της πνευματικής αντίληψης. Ο θάνατος γι' αυτόν ήταν μια μετάλλαξη της ύλης από οργανική σε ανόργανη. Όμως όσοι γνώρισαν τον Παντελή δεν μπορούν να τον φανταστούν σαν ανόργανη ύλη, αλλά σαν μια τρυφερή θύμηση.

Ο Παντελής γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, μεγάλωσε στο Σάο Πάολο

της Βραζιλίας, σπούδασε στην Γκρενόμπλ της Γαλλίας και εγκαταστάθηκε και βιοποριζόταν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη ως μεταφραστής. Από φοιτητής εντάχτηκε στις τάξεις του ΑΜΕΕ και υιοθέτησε την κομμουνιστική ιδεολογία και τη μαρξιστική-λενινιστική αντίληψή της. Με τον ερχομό του στην Ελλάδα και μέχρι το θάνατό του αγωνίστηκε ακούραστα για το κόμμα του, το ΚΚΕ (μ-λ), αφήνοντας στους συντρόφους του τις καλύτερες αγωνιστικές παρακαταθήκες.

Στις δυτικές συνοικίες της Θεσσαλονίκης και ιδιαίτερα στους Αμπελόκηπους υπήρξε αναπόσπαστο μέλος της καθημερινής κομματικής αγωνιστικής κίνησης. Δεν έλειπε από καμία εκδήλωση, παρέμβαση και πορεία. Θεωρούσε τη συντροφικότητα ένα από τα πολυτιμότερα στοιχεία ενός κομμουνιστή, και στην ουσία, λόγω συνθηκών, τους συντρόφους τούς είχε σαν κοντινούς συγγενείς και για εμάς εδώ στους Αμπελόκηπους ήταν ένας δικός μας άνθρωπος.

Δεν θα μπορούσε κανείς να πει ότι η ζωή του ήταν εύκολη. Μόνιμα είχε οικονομικό πρόβλημα, που χειροτέρευε προς το τέλος της ζωής του. Η υγεία του επιδεινώθηκε γρήγορα, γράφοντας, οδυνηρά για όλους μας, τον τίτλο «τέλος». Μα είχε ποτέ τέλος και αρχή ο Παντελής;

Γ.Χ.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η ΚΑΠ υπεύθυνες για το ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς

Την 1η Γενάρη 1981 η Ελλάδα γίνεται πλήρες μέλος της ΕΟΚ με τυμπανοκρουσίες τόσο από την ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό όσο και από τους ευρωπαίους αλλά και αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Σαράντα πέντε χρόνια μετά, ο αγρότης στη χώρα μας για να αγοράσει μία φρατζόλα ψωμί πρέπει να πουλήσει 8 κιλά στάρι. Οι τέσσερις στους δέκα αγρότες (40%) είναι άνω των 65 χρόνων και μόλις το 7% είναι κάτω των 40 ετών.

Οι μαζικές αγροτικές κινητοποιήσεις που κρατούν σχεδόν δύο μήνες έχουν στο κέντρο τους τις επιπτώσεις από την ένταξη στην ΕΕ και την εφαρμογή της ΚΑΠ που οδηγούν κυρίως τη μικρομεσαία αγροτιά και συνολικά τον πρωτογενή τομέα σε φτωχοποίηση και καταστροφή. Από την άλλη πλευρά, η κυβέρνηση της ΝΔ στις «ράγες» της ΕΕ-ΚΑΠ και της δημοσιονομικής σταθερότητας των πρωτογενών πλεονασμάτων υλοποιεί μια ταξική αντιλαϊκή πολιτική προς το συμφέρον της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων.

Σε αυτά τα σαράντα πέντε χρόνια ένταξης σε ΕΟΚ-ΕΕ αυτό που αποτυπώθηκε στον ντόπιο καπιταλιστικό σχηματισμό είναι η εκτίναξη του τριτογενή τομέα (εμπόριο, υπηρεσίες) σε βάρος του πρωτογενή (αγροτικός) και δευτερογενή (βιομηχανία), ενισχύοντας τα μεταπρατικά του χαρακτηριστικά και την εξάρτηση από το ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο και τις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Τα οικονομικά στοιχεία για την πορεία της αγροτικής οικονομίας αποκαλύπτουν ότι αυτή η στρατηγικού χαρακτήρα πολιτική της ντόπιας άρχουσας τάξης για ένταξη της χώρας σε ΕΟΚ-ΕΕ όχι μόνο δεν ενίσχυσε τον

αγροτικό τομέα αλλά αποτέλεσε και έναν από τους βασικούς παράγοντες της συρρίκνωσης και της καταστροφής του.

Έτσι, λοιπόν, σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat, τα τελευταία 30 χρόνια έχουμε μία συνεχή μείωση της συμμετοχής του αγροτικού τομέα στην εγχώρια ακαθάριστη προστιθέμε-

νη αξία με ένα μέσο ετήσιο ποσοστό της τάξης του 0,9%. Σταθερά τα τελευταία 15 χρόνια η συμμετοχή του αγροτικού τομέα στην ακαθάριστη προστιθέμενη αξία παραμένει στο 3,5% της συνολικής. Μόνο για το 2023 η συνολική αξία της αγροτικής παραγωγής ήταν στα 12,9 δισ. ευρώ, μειωμένη κατά 3% σε σχέση με το

2022. Αν όμως γίνει αποπληθωρισμός των τιμών, η πραγματική μείωση της αγροτικής παραγωγής το 2023 σε σχέση με το 2022 φτάνει στο 16,1%.

Ακόμα έναν παράγοντα που επιδείνωσε την κατάσταση αποτέλεσε η εκρηκτική αύξηση των τιμών του κόστους παραγωγής όπου,

Η αντιαγροτική πολιτική δεν φτιασιδώνεται,

Εδώ και 45 μέρες οι φτωχομεσαίοι αγροτοκτηνοτρόφοι της χώρας μας δίνουν έναν μεγαλειώδη αγώνα. Πρόκειται για πραγματικό αγροτικό ξεσηκωμό, που για χιλιάδες νέους αγρότες που συμμετέχουν στα μπλόκα είναι πρωτόγνωρος, ενώ για κάποιους παλιότερους ξυπνά μνήμες από τις μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις της δεκαετίας του '90.

Αυτός ο αγροτικός ξεσηκωμός, με χιλιάδες παραταγμένα τρακτέρ και δεκάδες μπλόκα σ' όλη τη χώρα, δεν επικεντρώνεται σε κάποια συγκεκριμένη καλλιέργεια, σε κάποιον συγκεκριμένο νομό/περιοχή ή σε κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα, αλλά αφορά συνολικά τον πρωτογενή τομέα και έχει χαρακτηριστικά πανελλαδικά. Είναι ένας αγώνας με πρωτόγνωρη συμμετοχή, πρωτόγνωρη διάρκεια, πρωτόγνωρη αντοχή και πρωτόγνωρη συμμετοχή νέων σε ηλικία γεωργών, κτηνοτρόφων, μελισσοκόμων κ.ά.

Όπως από την αρχή των κινητοποιήσεων γράψαμε σε τούτη την εφημερίδα, **δεν είναι ο ΟΠΕΚΕΠΕ και το σκάνδαλο των επιδοτήσεων που έβγαλαν τους αγρότες στα μπλόκα.** Αυτό που «πυροδότησε» τον αγροτικό ξεσηκωμό είναι η συνολικότερη αντιαγροτική πολιτική των ντόπιων κυβερνήσεων και της ΕΕ/ΚΑΠ, που χρόνια τώρα οδηγεί σε συρρίκνωση του πρωτογενούς τομέα, φτωχοποίηση και ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, μείωση του αγροτικού πληθυσμού και συγκέντρωση-συγκεντροποίηση της γης και της παραγωγής στα χέρια λίγων μεγαλοαγροτών-μεγαλοεπιχειρηματιών, μεγάλα επενδυτικά funds και επιχειρηματικούς ομίλους του αγροτοδιατροφικού τομέα. Είναι η αντιαγροτική πολιτική της ΕΕ και των κυβερνήσεων του «ευρωμονόδρομου» που βάθυναν τη διατροφική εξάρτηση και μετέτρεψαν τη χώρα από

παραγωγό/εξαγωγέα σε χώρα καταναλωτή/εισαγωγέα αγροτοκτηνοτροφικών προϊόντων.

Τα επίσημα νούμερα είναι αποκαλυπτικά: Στο γάλα, η εγχώρια παραγωγή καλύπτει μόνο το 60%-65% της κατανάλωσης. Στο χοιρινό κρέας, η εγχώρια παραγωγή καλύπτει μόνο 30%-35% της κατανάλωσης. Στο βοδινό κρέας, η ντόπια παραγωγή καλύπτει μόνο 20%-25% της κατανάλωσης. Στο μαλακό σιτάρι πάνω από το 70% καλύπτεται με εισαγωγές. Τα ίδια και σε καλαμπόκι, ζωοτροφές, ελαιούχους σπόρους κλπ. Αλλά και σε γεωργικά εφόδια, όπως π.χ. στα λιπάσματα, πάνω από το 80% καλύπτεται με εισαγωγές. Και αν μην μιλήσουμε για τρακτέρ, γεωργικά μηχανήματα κ.λπ. Τα δε στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για το 2024 στην κατηγορία τρόφιμα και ζώντα ζώα (κατηγορία SITC 0), δείχνουν πάνω από 6 δισ. ευρώ εισαγωγές και μόνο 3,5 δισ. ευρώ εξαγωγές, δηλαδή πάνω από 3,5 δισ. ευρώ ετήσιο εμπορικό έλλειμμα (ΤΟ ΒΗΜΑ, 11/1/26). Αυτό είναι το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης που υπηρετούν οι αγροτικές πολιτικές της ΕΕ (ΚΑΠ) και οι ντόπιες κυβερνήσεις του κεφαλαίου. Ένα σύστημα μεταφοράς πλούτου/αξιών από κάτω προς τα πάνω (από τον λαό προς το κεφάλαιο) και από μέσα προς τα έξω (από τη χώρα προς τους επικυρίαρχους ιμπεριαλιστές).

Ο μαζικός, πολύμορφος και πολυήμερος αγροτικός ξεσηκωμός, τα μπλόκα, οι κινητοποιήσεις, οι συνελεύσεις, οι συσκέψεις κ.λπ. έχουν γίνει «σχολείο» για χιλιάδες νέους αγροτοκτηνοτρόφους, αλλά και παράδειγμα για τα υπόλοιπα κομμάτια του λαού και της νεολαίας. Είναι ένας ξεσηκωμός που «έδεσε» με τη γενικότερη λαϊκή δυσανεμία και είναι φανερό ότι έχει στριμώσει την κυβέρνηση. Ακύρωσε στην πράξη τα σχέδια και τους ελιγμούς του κυβερ-

νητικού επιτελείου. Δεν πέρασαν οι κυβερνητικές απειλές και οι απαγορεύσεις, η καταστολή των ΜΑΤ, των χημικών, των δικογραφιών. Δεν πέρασε ο κοινωνικός αυτοματισμός που επίμονα υποδαυλίζεται από κυβέρνηση και συστημικά ΜΜΕ. Δεν πέρασε ο αποπροσανατολισμός με τις επικοινωνιακές ανακοινώσεις-φιέστες των Χατζηδάκη-Τσιάρα. Δεν πέρασε το «διαίρει και βασίλευε», ούτε η προσπάθεια διάσπασης του αγροτικού μετώπου που μεθόδευσε η κυβέρνηση.

Η συνέντευξη των Χατζηδάκη-Τσιάρα (7/1) και οι ανακοινώσεις για τους αγρότες, ούτε πρόσθετα μέτρα είναι, ούτε ικανοποιούν τα αιτήματά τους, ούτε εξασφαλίζουν εισόδημα επιβίωσης για τους φτωχομεσαίους αγρότες που να καλύπτει το κόστος της ζωής. Είναι μέτρα που κινούνται στις γνώριμες «ράγες» της αντιαγροτικής πολιτικής, εντός των αντιλαϊκών «δημοσιονομικών περιορισμών» των ματωμένων μνημονιακών πλεονασμάτων και εντός του «ευρωπαϊκού πλαισίου» της αντιαγροτικής ΚΑΠ.

Οι «επιπλέον 13% πληρωμές στους αγρότες» που έγιναν στο 2025, όπως μας λέει η κυβερνητική προπαγάνδα, δεν είναι παραπάνω πληρωμές, αλλά κυρίως είναι καθυστερούμενα προηγούμενων ετών (ακόμα και από το 2021!) που ήδη οφείλονταν στους αγρότες. Αλλά και από αυτό το 13% παραπάνω, το μεγαλύτερο μέρος (543,8 εκατ. ευρώ) αφορά τον Πυλώνα II της ΚΑΠ, δηλ. χρηματοδοτήσεις για προγράμματα κ.λπ., τις οποίες καρπώνονται κυρίως μεγάλες επιχειρήσεις του αγροτοδιατροφικού τομέα, επιχειρηματίες-μεγαλοαγρότες, Δήμοι κ.λπ.

Τα ίδια και με τα 160 εκατ. ευρώ που Χατζηδάκης-Τσιάρας ανακοίνωσαν ότι θα «αναδιανεμηθούν» σε αγρότες (80 εκατ. ευρώ σε κτηνοτρόφους και άλλα 80 εκατ. ευρώ σε γεωρ-

πάλι σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat, την περίοδο 2021-2023 έχουμε αυξήσεις 72,3% στα λιπάσματα 39,3% στις ζωοτροφές, 29% στην ενέργεια, 15,9% στους σπόρους, 16,8% στα φάρμακα φυτοπροστασίας και 55% στις κτηνιατρικές υπηρεσίες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την ακόμα μεγαλύτερη συμπίεση του εισοδήματος αγροτών και κτηνοτρόφων με αποτέλεσμα για το 2023 το περιθώριο εισοδήματός τους να είναι στο 29,9% της συνολικής παραγωγής τους. Σε αυτό το περιθώριο εισοδήματος περιλαμβάνεται τόσο το κόστος της απόσβεσης του μηχανολογικού εξοπλισμού και των εργαλείων όσο και, το πιο βασικό, το κόστος ζωής της αγροτικής οικογένειας. Με βάση παλιότερα στοιχεία (2020), το μέσο περιθώριο εισοδήματος των αγροτών υπολογίσθηκε μόλις στα 6.500 ευρώ το χρόνο.

Παρά τις ιδιαιτερότητες της αγροτικής οικονομίας, όπου η συγκέντρωση-συγκεντροποίηση δεν είναι τόσο εμφανής και ξεκάθαρη όπως, πχ, στη βιομηχανία, εντούτοις και στον αγροτικό χώρο βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαδικασία συγκέντρωσης γης και μέσω παραγωγής στα χέρια μεγαλοαγροτών και μεγάλων αγροτικών επιχειρήσεων. Οι ανταγροτικές πολιτικές έχουν σαν αποτέλεσμα την καταστροφή-εξκλήρισμα των φτωχομεσαίων αγροτών που «καταβροχθίζονται» από μεγαλοϊδιοκτήτες. Χιλιάδες μικρομεσαίοι εγκαταλείπουν την παραγωγή και χιλιάδες στρέμματα περνούν στα χέρια σύγχρονων νεοτσιφλικάδων.

Η διαδικασία συγκέντρωσης-συγκεντροποίησης στην αγροτική οικονομία εκφράζεται σε πολλαπλά επίπεδα, με διάφορους τρόπους και διαφορετικά ανά κλάδο και όχι αποκλειστικά και μόνο με τον «κλασικό» τρόπο της συγκεντροποίησης (εξαγορά, συνένωση) αγροτικής γης. Έτσι, για παράδειγμα, πιο εμφανής και έντονη είναι στην κτηνοτροφία (χοιροτροφία, πτηνοτροφία κ.λπ.) όπου κυριαρχούν μεγάλες επιχειρηματικές

μονάδες εντατικής (σταβλισμένης) εκτροφής και λιγότερο στη φυτική παραγωγή εξαιτίας της άμεσης σύνδεσής της με τη γεωργική γη, του μεγαλύτερου επιχειρηματικού ρίσκου («το χωράφι είναι ξεσκέπαστο μαγαζί») κ.ά. Το ίδιο και στην αλιεία, με μεγάλη συγκέντρωση-συγκεντροποίηση στις ιχθυοκαλλιέργειες, όπου κυριαρχούν μεγάλες επιχειρηματικές μονάδες με κάθετη οργάνωση, και λιγότερο στην παράκτια αλιεία όπου κυριαρχεί η παραδοσιακή οικογενειακή επιχείρηση.

Αυτή την πορεία συνεχούς πτώσης και συρρίκνωσης του αγροτικού τομέα και συμπίεσης του αγροτικού εισοδήματος υποτίθεται ότι έρχεται να αντιμετωπίσει η πολιτική επιδοτήσεων - ενισχύσεων της ΕΕ. Μάλιστα, σύμφωνα με κάποιους υπολογισμούς («Ναυτεμπορική»), οι εισροές αυτές από το 1981 ανέρχονται σε 110 με 120 δισ. ευρώ. Μόνο που στην πραγματικότητα η πολιτική των επιδοτήσεων - ενισχύσεων από τη μεριά της ΕΕ είναι μία πολιτική που στοχεύει στις χαμηλές εμπορικές τιμές των αγροτικών προϊόντων που χρησιμοποιούνται ως πρώτη ύλη στην καπιταλιστική βιομηχανία (βαμβάκι, σιτάρι, ντομάτα, ενεργειακά φυτά, φρούτα κ.λπ.) και όχι στην ενίσχυση των αγροτών και ιδιαίτερα των μικρομεσαίων.

Για αυτούς οι επιδοτήσεις δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία ενίσχυση έτσι ώστε απλώς να συντηρούνται (ως «συντηρητές υπαίθρου» αναφέρονται στα κείμενα της ΕΕ) μέχρι να καταστραφούν ολοκληρωτικά. Ακόμη περισσότερο, οι επιδοτήσεις - ενισχύσεις κατευθύνονται, στο μεγαλύτερό τους μέρος, στους καπιταλιστές του αγροτικού τομέα, που έχουν συγκεντρώσει με τα χρόνια γη και μηχανήματα στην ιδιοκτησία τους και καρπώνονται τη μερίδα του λέοντος καθώς, σύμφωνα και με τα στοιχεία της ΕΕ, το 80% των επιδοτήσεων πηγαίνει στο 20% των αγροτών τόσο στη χώρα μας όσο και σε όλη την Ευρώπη.

Για την Ελλάδα οι επιδοτήσεις σε συνδυασμό με τα υπόλοιπα μέτρα της ΚΑΠ (περιορισμοί σε καλλιέργειες, πλάφον σε παραγωγές αγροτικών προϊόντων, πρόστιμα «συνυπευθυνότητας» κ.λπ.) **χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται για τον έλεγχο της αγροτικής οικονομίας, για τη συρρίκνωση-καταστροφή της γεωκτηνοτροφικής παραγωγής και την εξάρτηση της χώρας μας από τις εισαγωγές αγροτικών προϊόντων (κυρίως από χώρες της ΕΕ).**

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η κτηνοτροφία, που αποτελεί ραχοκοκαλιά του πρωτογενή τομέα, αφενός διότι διασφαλίζει τα βασικά προϊόντα διατροφής (κρέας, γάλα, βούτυρο κ.λπ.) και αφετέρου διότι είναι η βάση για να αναπτυχθούν και άλλες παραγωγές (δημητριακά, αραβόσιτος, μηδική, ζωοτροφές κ.λπ.): με τις ντιρεκτίβες της ΚΑΠ οδηγηθήκαμε σε στασιμότητα-συρρίκνωση της ντόπιας κτηνοτροφίας και εξάρτηση από τις εισαγωγές κτηνοτροφικών-γαλακτοκομικών προϊόντων από χώρες της ΕΕ που φτάνουν ή ξεπερνούν σε αξία τις εισαγωγές πετρελαίου!

Το χτύπημα της αγροτικής παραγωγής-αγροτικού εισοδήματος αφορά σχεδόν όλα τα βασικά διατροφικά προϊόντα και έχει σαν συνέπεια την ενίσχυση της διατροφικής εξάρτησης της χώρας. Η Ελλάδα είναι ελλειμματική (καλύπτει τις ανάγκες της με εισαγωγές) στα βασικότερα είδη διατροφής, όπως κρέας, γάλα, αβγά, ζώντα ζώα, δημητριακά, ζάχαρη, μέλι, καφές, ποτά, δέρμα, ξυλεία κ.ά. Πάνω από το 70% των συναλλαγών σε αγροτικά προϊόντα γίνεται με τις χώρες της ΕΕ και το 100% του ελλείμματος προκύπτει από αυτές τις συναλλαγές.

Θετικό ισοζύγιο (εξαγωγές περισσότερες από εισαγωγές) υπάρχει μόνο σε προϊόντα που λόγω εδαφοκλιματολογικών κλιματικών συνθηκών δεν παράγονται στις χώρες του ιμπεριαλιστικού πυρήνα της ΕΕ, όπως βαμβάκι, οπωροκηπευτικά, λάδι.

Με κριτήριο την τεράστια αύξηση, στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, των πολεμικών εξοπλισμών και την προσπάθεια εύρεσης πηγών χρηματοδότησης για τα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών, έχουν μπει στο στόχαστρο της αναθεώρησης τόσο ο τρέχων όσο και ο επόμενος κοινωνικός προϋπολογισμός της ΕΕ, που βασικό του μέρος αποτελεί η χρηματοδότηση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ).

Έτσι, στο πλαίσιο της ΕΕ έχουν ξεκινήσει οι διαπραγματεύσεις για το νέο Πολυετές Δημοσιονομικό Πλαίσιο (ΠΔΠ) 2028-20234 ανάμεσα στις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και στις διάφορες πλευρές του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Η πρόβλεψη για τη μείωση του προϋπολογισμού της ΚΑΠ κατά 20% σε ονομαστικές τιμές και σε 41% σε πραγματικές **θα σημάνει την ακόμα μεγαλύτερη μείωση των επιδοτήσεων στους αγρότες τα επόμενα χρόνια τόσο σε ποσοστά όσο και σε απόλυτες τιμές.**

Αυτή η εξέλιξη σε συνδυασμό με την εκτίναξη του κόστους παραγωγής θα οδηγήσει σε καταστροφή μεγάλο μέρος του αγροτικού κόσμου και ιδιαίτερα των πιο φτωχών τμημάτων. Ιδιαίτερα στη χώρα μας που στην πλειονότητά τους οι αγροτικές εκμεταλλεύσεις είναι πολύ μικρές (περίπου 50-55 στρέμματα) η καταστροφή αυτή θα είναι ολοκληρωτική.

παρά μόνο ανατρέπεται

γούς). Πρόκειται για κονδύλια αδιάθετα λόγω ελέγχων του ΟΠΕΚΕΠΕ, δηλαδή μιλάμε πάλι για χρήματα των αγροτών χωρίς κανένα «δημοσιονομικό κόστος» για την κυβέρνηση και την ΕΕ. Και βέβαια αυτά τα 80+80 εκατ. ευρώ σε καμιά περίπτωση δεν αναπληρώνουν ούτε τη ζημιά των κτηνοτρόφων από την ευλογιά και τις εκατοντάδες χιλιάδες αναγκαστικές θανατώσεις αιγοπροβάτων, ούτε τη μεγάλη απώλεια εισοδήματος από την καταβύθιση των τιμών σε βαμβάκι, σιτάρι κ.λπ. Για παράδειγμα και μόνο για το βαμβάκι: Με φετινή παραγωγή γύρω στα 710 εκατ. κιλά (στοιχεία ΟΠΕΚΕΠΕ 14/1/26) και με τιμή κιλού τουλάχιστον 10 λεπτά πιο κάτω από πέρσι, η απώλεια εισοδήματος μόνο για τους βαμβακοπαραγωγούς ξεπερνά τα 71 εκατ. ευρώ. Και αν μην υπολογίσουμε τα άλλα προϊόντα...

Από την άλλη, εισόδημα επιβίωσης για τους φτωχομεσαίους αγροτοκτηνοτρόφους δεν διασφαλίζεται ούτε με τη μείωση-κοροϊδία στο αγροτικό ρεύμα (8,5 λεπτά/Κwh), ούτε με την τροποποίηση της επιστροφής του ΕΦΚ στο αγροτικό πετρέλαιο. Όλα όσα ανακοινώθηκαν επιβεβαιώνουν ότι η κυβέρνηση δεν κάνει βήμα πίσω από την ανταγροτική πολιτική της. Ίσα-ίσα επιμένει στην πολιτική ξεκληρίσματος της φτωχομεσαίας αγροτιάς, για να ξεμπερδεύει και «με την κατάτμηση και τη μικρή έκταση του αγροτικού κλήρου», όπως είπε και ο Χατζηδάκης στη συνέντευξη Τύπου (7/1) για την εξειδίκευση των κυβερνητικών μέτρων για τους αγρότες.

Τα ίδια και με τη συνάντηση αγροτών με τον Μητσοτάκη στις 13/1. Η κυβέρνηση ανυποχώρητη, επιμένει να μην συζητά για μέτρα «εκτός ευρωπαϊκού πλαισίου» και τα όποια μέ-

τρα «εξετάζονται» (για ΑΤΑΚ, ρεύμα, πετρέλαιο κ.λπ.) έχουν να κάνουν με δευτερεύουσες διευθετήσεις και νέες «τεχνικές λύσεις» στα ήδη γνωστά και στα ήδη ανακοινωθέντα.

Η ικανοποίηση των αγροτικών διεκδικήσεων δεν είναι ζήτημα διαλόγου με την κυβέρνηση. Το δίλημμα «ναι ή όχι στον διάλογο» που κυριάρχησε το τελευταίο διάστημα, είναι δίλημμα ψεύτικο και αποπροσανατολιστικό, που υπονομεύει και δεν βοηθάει τον αγώνα των αγροτών. Δεν είναι ότι τάχα η κυβέρνηση δεν γνωρίζει τα αγροτικά αιτήματα. Δεν είναι ότι λείπει ο διάλογος και τα «επιχειρήματα», για να πειστεί η κυβέρνηση και να ικανοποιήσει τα αγροτικά αιτήματα. Ίσα-ίσα αυτός ο «διάλογος» έγινε δικαιολογία, ώστε κάποια μπλόκα να σπάσουν την απόφαση που πάρθηκε στα Μάθηγα (4/1) για κλιμάκωση του αγώνα με 48ωρους αποκλεισμούς. Έτσι σε Μπράβο, Τέμπη κ.α. ο 48ωρος αποκλεισμός έγινε 24ωρος μετά την πρόσκληση του Μητσοτάκη σε «διάλογο» αλλιώς με «ανοιχτούς τους δρόμους»... Άλλωστε, και για τη «δέσμη μέτρων» που ανακοίνωσε η κυβέρνηση (τα 20 από τα 27 αιτήματα που λέει ότι ικανοποιήθηκαν...) δεν χρειάστηκε κάποιος διάλογος, έφτανε η πίεση των μπλόκων.

Αυτή η πίεση προς την κυβέρνηση πρέπει να δυναμώσει. Με συνέχιση και κλιμάκωση του αγώνα. Ξεπερνώντας τις φωνές ηττοπάθειας. Παραμερίζοντας αυτούς που διαγκωνίζονται για το ποιος θα πρωτοκάνει «διάλογο» και ποιος θα γίνει αποδεκτός ως «συννομιητής» της κυβέρνησης. Με άπληγμα του αγώνα και κοινό μέτωπο με τα άλλα κομμάτια του λαού και της νεολαίας. Με κεντρικό αίτημα αιχμής για εισόδημα-επιβίωση της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Για την ανατροπή της ανταγροτικής πολιτικής. Για να γυρίσουν νικητές οι αγρότες στα χωριά τους.

Περίθαλψη

Όταν οι αριθμοί ευημερούν, δυστυχούν οι άνθρωποι

Δεν θα μπορούσε να βρεθεί καταληγότερη οικονομική και κοινωνική συγκυρία για τη χώρα για να σταθεί το πιο πάνω απόφθεγμα! Οι θριαμβολογίες της κυβέρνησης για τις επιτυχίες της «εθνικής μας οικονομίας» και τη διεθνή αναγνώριση πάνε χέρι-χέρι με την καταγραφή κραυγαλέας ακρίβειας και ακραίας φτώχειας στον λαό. Πάνε πακέτο με την προώθηση ταξικών φραγμών που απομακρύνουν τον φτωχό λαό απ' τη χρήση όσων δικαιούται, με κρισιμότερο το δικαίωμα σε δωρεάν, πλήρη και ίση περίθαλψη.

Ο Α. Γεωργιάδης έχει μερίδιο στον κυβερνητικό θρίαμβο (και εννοεί να τον ακούσουν και... οι τοίχοι!). Αναφερόμενος στον προϋπολογισμό του τρέχοντος έτους για την υγεία (8,242 δισ. ευρώ) σημειώνει ότι είναι «ο μεγαλύτερος από συστάσεως ελληνικού κράτους» ενώ ενημέρωσε πως μόνο για τα νοσοκομεία το κονδύλι ανέρχεται σε 4,607 δισ. ευρώ.

Σηματοδοτεί άραγε ο αυξημένος προϋπολογισμός κοσμογονική μετατόπιση της κοινωνικής πολιτικής του συστήματος την ίδια στιγμή που σύσσωμο το πολιτικό σύστημα της χώρας ευθυγραμμίζεται στη μετάβαση στην πολεμική οικονομία; Μια μετάβαση που πατάει κυρίως στο τσάκισμα λαϊκών δικαιωμάτων με βασικό το δικαίωμα στην περίθαλψη...;

Χωρίς να διαθέτουμε το πλήρες κοστολόγιο, είναι βέβαιο πως οι δαπάνες που (όντως) προορίζονται για τα νοσοκομεία αφορούν την εξυπηρέτηση της κατεύθυνσης που ήδη εξελίσσεται. Αφενός στην αγορά των ηλεκτρονικών και πληροφορικών προγραμμάτων και αλγορίθμων λεπτομερούς κοστολόγησης κάθε νοσηλείας (DRGs), την εισαγωγή τεχνητής νοημοσύνης, τα «βραχιολάκια» και ό,τι άλλο ευφάνταστο (και πανάκριβο), αλλά καθόλου τυχαίο ως προς τον σκοπό που επιτελεί. Αφετέρου στην αγορά απ' τον ιδιωτικό τομέα τεχνογνωσίας και υπηρεσιών για τη λειτουργία των προηγούμενων, καθώς και τις συνήθειες δαπάνες προς τον ιδιωτικό τομέα που προ-

ορίζονται για εξοπλισμούς, υλικά, μηχανήματα, αναλώσιμα κλπ. τα οποία ήταν και είναι ανέκαθεν σκανδαλωδώς υπερκοστολογημένα.

Αυτό που δεν εκτιμούμε ότι θα συμβεί είναι μαζικές προσλήψεις μόνιμου υγειονομικού προσωπικού, αυξήσεις στους μισθούς ανάλογες με τα κύματα ακρίβειας, ένταξη στα ΒΑΕ πόσο μάλλον χαρακτηρισμό των νοσοκομείων ως ανθυγιεινών χώρων (έριξε το μπαλάκι στον υπ. Οικονομικών ο Γεωργιάδης), άνοιγμα των κλειστών νοσοκομείων, ουσιαστική ενίσχυση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης...

Πρόσφατα δημοσιεύθηκαν στην ΕΦ.ΣΥΝ. τα αποτελέσματα μελέτης του ΚΕΠΥ και ΕΤΕΡΟΝ αναφορικά με τη διάθεση των πόρων για το ΕΣΥ, που προκαλούν -σύμφωνα με τον συντάκτη- σοκ και δέος! Σταχυολογώντας μεταφέρουμε: «[...] Ακόμη και κατά τη διάρκεια της πανδημίας η αυξημένη δημόσια δαπάνη υγείας δεν επενδύθηκε στο ΕΣΥ, με το παραπάνω χρήμα να χρησιμοποιείται για την αγορά από τον ιδιωτικό τομέα [...] Πέντε χρόνια μετά το σοκ της πανδημίας το ΕΣΥ δεν μπορεί να αναταχθεί [...] Οι ανικανοποίητες ανάγκες υγείας του πληθυσμού σήμερα είναι αντίστοιχες με την περίοδο κορύφωσης της οικονομικής κρίσης, οι ανικανοποίητες ανάγκες του

φτωχού πληθυσμού είναι τριπλάσιες από τα πλουσιότερα εισοδηματικά στρώματα. Οι ιδιωτικές υγειονομικές δαπάνες του πληθυσμού οδήγησαν σε χρεοκοπία 460.000 νοικοκυριά [...] Υπολογίζεται ότι από το 2009 έως το 2024 η αθροιστική απώλεια μόνο της δημόσιας χρηματοδότησης προς τα νοσοκομεία αγγίζει το αστρονομικό ποσό των 38 δισ. ευρώ». Σε άλλο σημείο: «Την περίοδο 2019-2024, παρότι η δημόσια δαπάνη υγείας σε σταθερές/αποπληθωρισμένες τιμές αυξήθηκε κατά 9,7%, η συνολική χρηματοδότηση των νοσοκομείων του ΕΣΥ μειώθηκε κατά 2,6%, γεγονός το οποίο σημαίνει ότι η πρόσθετη δημόσια δαπάνη υγείας κατευθύνθηκε κύρια προς την αγορά υπηρεσιών από τον ιδιωτικό κερδοσκοπικό τομέα υγείας» κλπ, κλπ.

Το «δώστε λεφτά για την Υγεία» αποτελεί διαχρονικό αίτημα σύσσωμου του ρεφορμιστικού χώρου. Μαζί με την «πάλη για την υπεράσπιση του ΕΣΥ», τις «επανακρατικοποιήσεις και τον εργατικό έλεγχο»(!), «την πάλη για ένα σύγχρονο, αποκλειστικά δημόσιο σύστημα Υγείας, χωρίς επιχειρηματική δράση», συνοψίζουν την πολιτική πρόταση του ρεφορμισμού για τη λαϊκή περίθαλψη και καλούν τους εργαζόμενους και τον λαό να παλέψουν για ένα καλό...μοντέλο περίθαλψης με εφαρμογή

στο καπιταλιστικό σύστημα αποκλείοντας την επιχειρηματική κερδοσκοπία! Κάνοντας «τον δικηγόρο του διαβόλου», οι αυξήσεις του τρέχοντος προϋπολογισμού κάπως βολεύουν το κύριарχο αίτημά τους. Όπως κι η κατανομή προς τα δημόσια νοσοκομεία του ΕΣΥ των 4,6 δισ., η εισαγωγή σύγχρονων προγραμμάτων τελευταίας τεχνολογίας στα δημόσια νοσοκομεία και (να μην ξεχάσουμε) η συμμετοχή των εργαζομένων στα όργανα διοίκησης, καλύπτουν σεβαστό μέρος των διεκδικήσεών τους. Εμπρός λοιπόν, μια ανάσα δρόμος είναι να διώξουμε και τους εργολάβους από τα νοσοκομεία, εξάλλου το πάλεψε και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ!!

Ο λαός δεν συσπειρώνεται στην πάλη για «μοντέλα». Όταν αρρωσταίνει χρειάζεται γιατρούς, νοσηλευτές και φάρμακα, νοσοκομεία και κέντρα υγείας, αλλά και τον γιατρό της γειτονιάς ή ακόμα και τον ειδικό ιδιώτη γιατρό, νοσηλεία και εξετάσεις, χειρουργείο και θεραπεία στην πόλη που ζει και χωρίς να χρειαστεί να πληρώσει για αυτά. Πάνω σ' αυτά θέλει και πρέπει ν' αγωνιστεί, γιατί αυτά είναι που του στερούν. Θέλει και πρέπει ν' αγωνιστεί για ΔΩΡΕΑΝ περίθαλψη, που θα είναι ΙΣΗ με αυτήν που απολαμβάνουν οι προνομιούχοι και θα είναι ΠΛΗΡΗΣ στο νοσοκομείο της πόλης του. Για τις στιγμές της αρρώστιας δούλεψε και πλήρωσε μια ζωή. Με τη δουλειά του, που παρήγαγε κοινωνικό πλούτο (κι ας τον ιδιοποιήθηκε το κεφάλαιο) μέσα απ' τις κρατήσεις στον μισθό του για την περίθαλψη· μέσω της άμεσης και έμμεσης φορολογίας. Η ανάπτυξη όρων κινήματος προϋποθέτει όραμα που απαντά στις πραγματικές ανάγκες και τροφοδοτείται απ' την ίδια τη ζωή. Στις μέρες μας ο λαός υποφέρει αλλά και αγωνίζεται όποτε του δίνεται η ευκαιρία. Οι δυναμικές του κινητοποιήσεις είναι που μας κάνουν να αισιοδοξούμε για τις αστείρευτες δυνάμεις του!

«Θα φροντίσει» η κυβέρνηση για αυξήσεις στους μισθούς;

Ζούμε σε πραγματικά περίεργους καιρούς. Σε μια εποχή που η ακρίβεια κι ο πληθωρισμός τσακίζουν κάθε εργαζόμενο, οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι πανηγυρίζουν για τις δήθεν επενδύσεις και τα αποτελέσματά τους στις τσέπες μας. Απ' τη μία 13ωρα στη δουλειά και απ' την άλλη αφηγήματα απ' την κυβέρνηση για αυξήσεις στους μισθούς. Νεκροί εργάτες καθημερινά στο μεροκάματο απ' την πίεση και την εντατικοποίηση (201 νεκροί το 2025 στη χώρα), μαζί με «υποσχέσεις» απ' το υπ. Εργασίας για υπογραφή συλλογικών συμβάσεων εργασίας (ΣΣΕ) που θα εξασφαλίζουν ανθρώπινους όρους δουλειάς. Σε κάθε περίπτωση, και τα δύο δεν μπορούν να συμβαίνουν μαζί. Η πραγματικότητα είναι μία και δεν χωράει αμφιβολία πως η τεράστια πλειοψηφία των εργαζομένων βρίσκεται σε τεντωμένο σχοινί, αγωνιώντας αν θα βγει και ο επόμενος μήνας.

Σ' αυτό το πλαίσιο προσπαθούν τα κυβερνητικά στελέχη -κι από κοντά τα

πιστά δημοσιογραφικά παπαγαλάκια τους- να μας πείσουν, κόντρα σε όσα ζούμε, πως το 2026 θα είναι μια χρονιά φοβερών αυξήσεων και βελτίωσης του εισοδήματος των εργαζομένων. Όλα

αυτά βεβαίως με την πρωτοβουλία και τη σφραγίδα της κυβέρνησης. Με την προκαθορισμένη αύξηση του κατώτατου μισθού, με τη συμφωνία (που προρίζεται να γίνει νόμος) των «κοινωνι-

κών εταίρων» ΣΕΒ και ΓΣΕΕ σχετικά με την υπογραφή και την επεκτασιμότητα των ΣΣΕ και με τις φορολογικές ελαφρύνσεις. Χωρίς καμία ντροπή, αφηγούνται παραδείγματα αυξήσεων έως και 20%! Ξεχνάνε όμως να σημειώσουν τα εξής:

1. Ο νόμος για τον κατώτατο μισθό που ψηφίστηκε τον Δεκέμβρη του 2024, καθορίζει ότι ο κατώτατος μισθός (που αποτελεί τη βάση οποιασδήποτε διαπραγμάτευσης για ΣΣΕ) επιβάλλεται απ' τον υπουργό Εργασίας. Συνεπώς και κάθε προσπάθεια υπογραφής ΣΣΕ με καλύτερες μισθολογικές απολαβές τελεί κάτω απ' την «προκρούστεια κλίνη» του υπουργείου, των «δεικτών» και των «αντοχών της οικονομίας».

2. Απ' τις επιχειρησιακές ΣΣΕ που βρίσκονται σε ισχύ, σε ποσοστό άνω του 65% δεν προβλέπεται καμία μισθολογική αύξηση. Όσον αφορά τις κλαδικές, περίπου οι μισές δεν έχουν καμία πρόβλεψη για μισθολογικές αυξή-

39ο Συνέδριο ΑΔΕΔΥ

Υποταγή στη νομιμότητα και καμία πρόταση αγώνα

Απ’ τις 9 ως τις 12 Δεκέμβρη 2025 πραγματοποιήθηκε το 39ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ. Μια διαδικασία που ανέδειξε με τον πιο καθαρό τρόπο την υποχώρηση και τις αδυναμίες των συνδικαλιστικών οργάνων των δημοσίων υπαλλήλων και, κυρίως, ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από αυτές τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Πιο συγκεκριμένα:

Κυριάρχησαν η υποταγή στη νομιμότητα, η συζήτηση για τα λεγόμενα «δικαστικά» (τα οποία κάθε άλλο παρά μόνο τέτοια είναι), η αποθέωση -απ’ όλες τις παρατάξεις- της «δημοκρατικής κατάκτησης» του νόμου 1264/1982, η επίκληση των κανονισμών και των νόμων του αστικού κράτους, η αντίθεση στις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες επειδή δεν παρίσταται... δικαστικός αντιπρόσωπος που, δήθεν, εγγυάται το αδιάβλητο και όχι γιατί αποτελούν εφαρμογή πτυχής του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη, και άλλα τέτοια.

Οι τοποθετήσεις στην πλειοψηφία τους είχαν χαρακτηριστικά «παράστασης» με θεατρινισμούς χωρίς όρια και αναφορές απ’ τον Ανδρέα Παπανδρέου έως τον...Παύλο Μελά, με «γηπεδικού» τύπου παρεμβάσεις, ίδια συνθήματα με μόνη διαφορά την «εξέδρα» και διαγκωνισμούς αγωνιστικού λόγου πολύ μακριά απ’ την πραγματική κατάσταση αποσυγκρότησης που κυριαρχεί στα σωματεία. Σε κάθε περίπτωση κενές αντιπαραθέσεις, που δεν μπόρεσαν να κτύπησουν τον συμβιβασμό και τη συμφωνία, εντέλει σχεδόν όλων, για εκτόνωση στην πράξη ή καλύτερα στην... απραξία!

Το βασικό όμως ήταν η απουσία ουσιαστικής αγωνιστικής πρότασης, για τα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι. Καμία συζήτηση για το πώς θα απαντήσουν στην άρση

της μονιμότητας και την αξιολόγηση ή για την ανατροπή του νέου πειθαρχικού, παρά μόνο αναφορές που, λίγο ως πολύ, βάφτιζαν «αγωνιστική απάντηση» τις συναντήσεις με τον υπουργό και τις περιοδείες των συνδικαλιστικών στελεχών ανά την Ελλάδα. Αποσπασματικές αναφορές στις χιλιάδες διώξεις για συνδικαλιστικούς λόγους, καμία κουβέντα για την πρώτη αργία-απόλυση της εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου, ακόμα και απ’ την παράταξη των Παρεμβάσεων, που κανένας απ’ όσους τοποθετήθηκαν δεν βρήκε ούτε λέξη για τη σχετική διαδήλωση της Πέμπτης 11 Δεκέμβρη, δεύτερης ημέρας του συνεδρίου. Σιωπή για το πώς θα ανατραπεί το 13ωρο κι οι διπλοβάρδιες, πώς θα σταματήσουν τα εργατικά ατυχήματα, που προκαλούν ολοένα πε-

ρισσότερους νεκρούς και τραυματίες και στους χώρους του δημοσίου. Καμία κατεύθυνση για το πώς θα παλέψουν οι εργαζόμενοι για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, για να μπορούν να ζουν με αξιοπρέπεια απ’ τον μισθό τους. Και, βεβαίως, αποθέωση των χειρισμών «διεκδίκησης» του 13ου και 14ου μισθού στις αίθουσες των δικαστηρίων. Στην πραγματικότητα, δεν τέθηκε από καμία παράταξη, στα σοβαρά, πρόταση αγωνιστικής διεξόδου. Μια κατάσταση πολύ βολική για τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές παρατάξεις, μιας και τους απαλλάσσει από κάθε ευθύνη.

Αποτέλεσμα ήταν να μην παρθεί καμία απόφαση αγώνα και τα ψηφίσματα που κατατέθηκαν και θα μπορούσαν ν’ αποτελέσουν αφετηρία πολιτικής συζή-

τησης, να παραπεμφθούν όλα, πλην αυτών της απεργίας στις 16/12 και της απεργίας-αποχής απ’ την αξιολόγηση, στη νέα Εκτελεστική Επιτροπή. Ενθαρρυντικό το γεγονός ότι υπήρχαν συνεχείς αναφορές στις αγροτικές κινητοποιήσεις και η κήρυξη 24ωρης απεργίας στις 16 Δεκέμβρη.

Είναι φανερό ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από αυτές τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Η ανάδειξη της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) σε πρώτη δύναμη, περισσότερο είναι προϊόν της διάλυσης και της αποσυγκρότησης, καθώς και της εγκατάλειψης των σωματείων απ’ τις κυρίαρχες δυνάμεις γιατί οι εργαζόμενοι τους γυρνούν την πλάτη, παρά στροφή της ΑΔΕΔΥ σε αγωνιστική κατεύθυνση. Ίσα-ίσα δεν αφήνει καμία τέτοια προοπτική, αναπαράγει την ανάθεση, την υποταγή στη νομιμότητα και τον συμβιβασμό, χωρίς καμία αγωνιστική πρόταση.

Εξάλλου, τα πρώτα δείγματα φάνηκαν στην καταψήφιση της πρότασης για απεργία-αποχή απ’ την αξιολόγηση και τη στάση σχετικά με τις αγροτικές κινητοποιήσεις, για τις οποίες υπήρχαν συνεχείς αναφορές στο συνέδριο: παρά το θετικό της κήρυξης 24ωρης απεργίας στις 16 Δεκέμβρη, κατάφεραν να τη μετατρέψουν σε «απεργοσπασία» χωρίς απεργιακή συγκέντρωση, με κάλεσμα είτε στα μπλόκα, είτε σε απογευματινό συλλαλητήριο, που ούτε το ΠΑΜΕ στήριξε στα σοβαρά. Ακόμα περισσότερο, στη σιωπή της ΑΔΕΔΥ καθώς ο δίκαιος αγώνας των αγροτών ξεπερνά τις 45 ημέρες στα μπλόκα. Κι αυτά τα δείγματα είναι μόνο η αρχή.

Όσον αφορά στις υπόλοιπες παρατάξεις, κυριάρχησαν η συναλλαγή και οι συνεργασίες εκλογικίστικου τύπου με το βλέμμα στους συσχετισμούς, με χαρακτηριστική τη μεταπήδηση, κατά την συγκρότηση της Εκτελεστικής Επιτροπής, τριών μελών που εκλέχθηκαν με την Ε.Α.ΕΚ. (ΣΥΡΙΖΑ), στην ΣΥΝ.ΑΝ (από την ΠΟΕ-ΟΤΑ).

Η κυβέρνηση, όμως, προχωρά την επίθεση με αιχμή το νέο πειθαρχικό, με εγκυκλίους πριν ακόμα αρχίσει η ισχύς του και 8 εργαζομένους του Δήμου Πειραιά να βγαίνουν αυτοδίκαια σε αργία χωρίς καν να έχει εξεταστεί η ενοχή ή η αθωότητά τους.

Κι όμως, οι εργαζόμενοι κι ο λαός έχουν δείξει ξανά και ξανά ότι δεν βολεύονται στην απραξία των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Το έδειξαν στις συγκλονιστικές κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών, το δείχνει εδώ και εβδομάδες ο αγροτικός ξεσηκωμός. Αυτές τις δυνατότητες πρέπει και μπορεί ν’ αξιοποιήσει η κατεύθυνση της ενίσχυσης των σωματείων, των συλλογικών διαδικασιών, των πραγματικών αγώνων. Ενάντια στις διαθεσιμότητες, τις διώξεις, το πειθαρχικό, την αξιολόγηση, την άρση της μονιμότητας. Για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, για μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, για την υπεράσπιση της δουλειάς και της ζωής με δικαιώματα. Αυτή την κατεύθυνση, που μπορεί να οργανώσει, να ενισχύσει, να μαζικοποιήσει τους αγώνες και να πετύχει νίκες, προσπάθησε να υπηρετήσει και στο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ η Ταξική Πορεία, μέσα απ’ τη στήριξη του σχήματος της Αριστερής Κίνησης.

σεις, ενώ και σ’ αυτές που υπάρχει, στη μεγάλη πλειοψηφία είναι μεταξύ 1% και 3% τον χρόνο, δηλαδή δεν καλύπτει ούτε καν τον τρέχοντα πληθωρισμό (πόσο μάλλον των προηγούμενων ετών, που είχε φτάσει και σε διψήφια ποσοστά). Συλλογικές συμβάσεις στα μέτρα της κυβέρνησης και της εργοδοσίας, χωρίς να είναι επιστέγασμα αγώνα των ίδιων των εργαζομένων, αποτελούν κενό γράμμα.

3. Όσες φορολογικές ελαφρύνσεις -και άρα αύξηση του εισοδήματος- και να διατυμπανίζουν ότι θα φέρει το νέο έτος, η πραγματικότητα είναι αμείλικτη. Οι τιμές στα ενοίκια, τα τρόφιμα, τα καύσιμα, το ρεύμα, συνολικά τα είδη πρώτης ανάγκης, δεν λένε να πέσουν, ενώ ο πληθωρισμός συνεχίζει να καλπάζει. Εξάλλου, η φοροληστεία απέναντι στον λαό εντείνεται, με 2,7 δις ευρώ περισσότερους φόρους προϋπολογισμένους για το 2026 σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά. Συνεπώς, το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα, όχι μόνο δεν θα αυξηθεί, αλλά θα καταλήξει μειωμένο.

Δεν χωράει καμία αυταπάτη. Δεν θα φροντίσουν για την αύξηση στον μισθό αυτοί που τον έφτασαν σ’ αυ-

τά τα επίπεδα. Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα απ’ αυτούς που θεσπίζουν 13 ώρες δουλειάς, που διέλυσαν τα προηγούμενα χρόνια τις ΣΣΕ, που μας στέλνουν στο μεροκάματο με μηδαμινά μέτρα προστασίας. Τα ψίχουλα που αποφασίζουν να δίνουν σε αυξήσεις είναι απλά στάχτη στα μάτια των εργαζομένων, στην προσπάθειά τους να ενισχύσουν το αφήγημα της «ανάπτυξης» που «ωφελεί όλη την κοινωνία».

Ταυτόχρονα, ποτίζουν τον λαό με την αντίληψη πως η διεκδίκηση μισθών που να καλύπτουν το κόστος ζωής πλέον «δεν χρειάζεται», καθώς τα κυβερνητικά επιτελεία και οι αλγόριθμοί τους έχουν ήδη φροντίσει να ρυθμίσουν το ζήτημα. Ο εργαζόμενος δεν έχει ούτε τη δυνατότητα ούτε την ανάγκη να παλέψει για τίποτα! Το μόνο που έχει να κάνει είναι υπομονή. Στο ίδιο πλαίσιο, και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ θα φροντίσουν να βάλουν πλάτη στην περιθωριοποίηση των αγωνιστικών διαθέσεων λαού και εργατών και στη συνέχιση της αντεργατικής επίθεσης.

Αντίληψη που πάει χέρι-χέρι με τις κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστών για στροφή σε πολεμική οικονομία. Μέσα

απ’ τα πιο επίσημα χείλη, μας λένε ξεδιάντροπα πως, πριν μας στείλουν να σκοτωθούμε στους πολέμους τους, θα μας φορτώσουν στην πλάτη όλο το κόστος των εξοπλισμών τους. Ζωή, δηλαδή, στο γκρίζο όριο της αντοχής των οικονομικών δεικτών και των πολεμικών προετοιμασιών τους.

Μπροστά σ’ αυτήν τη δύσκολη και απαιτητική πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν θέση μάχης. Όσα ξεροκόμματα και να τάξει η κυβέρνηση, η πραγματική διεξόδος βρίσκεται στη συλλογική, οργανωμένη και συγκροτημένη πάλη απέναντι στην πολιτική της φτωχοποίησης και της εξαθλίωσης. Οι αυξήσεις στους μισθούς, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, η ζωή με δουλειά και δικαιώματα περνάει μόνο μέσα απ’ την πάλη των ίδιων των εργαζομένων, κόντρα στη συνδιαλλαγή των συνδικαλιστικών ηγεσιών και στον συμβιβασμό της κυρίαρχης αριστεράς. Αυτή η πάλη, είναι ανάγκη να συνδεθεί με τον αγώνα των αγροτών, των φοιτητών και των νέων, να ανοίξει μέσα στα σωματεία, σε κάθε χώρο δουλειάς, με μαζικές συλλογικές διαδικασίες. Να γίνει υπόθεση όλων.

Εργάτες – αγρότες μέτωπο κοινό

Μπορεί τα αγροτικά μπλόκα και ο ξεσηκωμός των φτωχομεσαίων αγροτοκτηνοτρόφων να έχουν φέρει σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση και να την έχουν στριμώξει, αλλά οι εργατοπατέρες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και του ρεφορμισμού δεν φαίνονται να συγκινούνται. Αντίθετα, θα λέγαμε ότι κάνουν ό,τι περνάει απ' το χέρι τους για να μην εκφραστεί κοινός αγώνας εργατών αγροτών, που θα μπορούσε να δημιουργήσει καλύτερους και συνολικότερους όρους για να υπάρξουν νίκες. Για τους αγρότες, τους εργάτες, αλλά και όλη την κοινωνία.

Η αποφασιστική στάση των αγροτών και των κτηνοτρόφων στα μπλόκα σε όλη τη χώρα θα πρέπει να βρει στήριξη στα αστικά κέντρα απ' τους εργαζόμενους και τα εργατικά σωματεία. Η απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 16/12, που πάρθηκε απ' το πρόσφατο συνέδριο της ομοσπονδίας στο οποίο πρώτη δύναμη βγήκε η παράταξη του ΠΑΜΕ, δεν έκανε πράξη την ανάγκη σύμπλευσης των εργαζόμενων με τους αγρότες και τους κτηνοτρό-

φους. Όχι μόνο η απεργία δεν δουλεύτηκε στη βάση και δεν έγιναν συνελεύσεις στα σωματεία του δημοσίου, αλλά υπονομεύτηκε και ανατράπηκε σαν απόφαση με την απεργοσπαστική επιλογή να μη γίνει απεργιακή συγκέντρωση τη μέρα της απεργίας. Επίσης, όπως πλέον είναι

δεδομένο για τις συστημικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις, ούτε μετά την απεργία έγινε κάποια συζήτηση απολογισμού, ούτε λειτούργησαν συνδικαλιστικά όργανα με σκοπό τη συνέχεια. Έτσι, οι ηγεσίες «βγήκαν από την υποχρέωση» και εκτόνωσαν την όποια πίεση υπήρχε στη

βάση των εργαζομένων, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων στο δημόσιο δεν έμαθε τίποτα για όλα αυτά, δεν τοποθετήθηκε, δεν μπήκε ποτέ σε απεργιακό κλίμα.

Απ' την άλλη, στον ιδιωτικό τομέα οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ δεν ασχολήθηκαν καθόλου με το ζήτημα. Συνεχίζουν απ' ό,τι φαίνεται να συντονίζονται απ' ευθείας με την Κεραμέως και το υπουργείο Εργασίας, όπως αποκαλύφθηκε πριν μερικές εβδομάδες πως έκαναν εδώ και μήνες για το ζήτημα του νέου νόμου ενάντια στις συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Εδώ ξεπουλάνε τα δικαιώματα των εργαζομένων, με αυτά των αγροτών θα ασχοληθούν;

Η πραγματικότητα όμως είναι ότι οι εργαζόμενοι έχουν σ' αυτή τη φάση μια πρώτης τάξης ευκαιρία. Να στηρίξουν τις αγροτικές κινητοποιήσεις και να ενωθούν σ' ένα ενιαίο μέτωπο αντίστασης και διεκδίκησης ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Αυτό το μέτωπο, το οποίο θα μπορούσε να δημιουργήσει σοβαρές ρωγμές στην αστική πολιτική, θα ήταν προς όφελος όλων. Απ' τη μια οι αγρότες, οι οποίοι ζητάνε εγγυημένο εισόδημα και στοχοποιούν την πολιτική κυβέρνηση και ΕΕ και, απ' την άλλη, οι εργάτες, οι οποίοι ζητάνε αυξήσεις και δικαιώματα ενάντια στην ίδια πολιτική. Η νίκη του ενός θα έφερνε νίκη και στους άλλους. Θα έσπαγε την ηττοπάθεια και την απογοήτευση και θα άφηνε παρακαταθήκη για καινούργιους νικηφόρους αγώνες.

Με βάση αυτή την πιθανή προοπτική, οι συστημικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να μην υπάρξει σύμπλευση των αγώνων των εργατών και των αγροτών. Μπλοκάρουν κάθε αγωνιστική απόφαση και σε περίπτωση που προκύψει, την υπονομεύουν και την εκτονώνουν.

Με βάση αυτή την πιθανή προοπτική, οι αγωνιζόμενες δυνάμεις του λαού και των εργαζομένων πρέπει επιτακτικά να θέσουν το ζήτημα της απεργίας τις επόμενες μέρες. Της απόφασής της πρώτα απ' όλα, της ζύμωσής της στη βάση των εργαζομένων, τη στήριξή της και την επιτυχία της. Δεν μπορεί ο αγροτόκοσμος να δίνει τέτοια σημαντική μάχη και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες να σφυράνε αδιάφορα ή να κάνουν βερμαλιστικές τοποθετήσεις που δεν καταλήγουν σε κίνηση. Ν' ανοίξει λοιπόν το ζήτημα άμεσα στα σωματεία, ν' ανοίξει η συζήτηση και ν' αναδειχθεί η ανάγκη του κοινού μετώπου, η κριτική στην κυβέρνηση, τον κοινωνικό αυτοματισμό και τις προσπάθειες διάσπασης του μετώπου των αγροτών που επιχειρείται. Μόνο έτσι μπορεί σήμερα να επωφεληθεί ο εργατόκοσμος απ' τον αγώνα που έχει ξεσπάσει.

Ανοιχτή Πανελλαδική Σύσκεψη Ταξικής Πορείας

Στις 14 & 15 Φλεβάρη θα πραγματοποιήσει στην Αθήνα την πανελλαδική της σύσκεψη η Ταξική Πορεία. Μια διαδικασία ανοιχτή, που απευθύνεται σε όλους τους εργαζόμενους, σε όλους τους αγωνιστές που θέλουν να συζητήσουν για το πώς οι εργαζόμενοι φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση και πώς θα μπορέσουμε να την ανατρέψουμε. Ο τίτλος, άλλωστε, που επιλέξαμε για τη διαδικασία επιδιώκει να δώσει αυτό το στίγμα: «Μπροστά στην ανάγκη ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, κάθε εργαζόμενος κομμάτι της απάντησης».

Η κατάσταση που αντιμετωπίζει κάθε εργαζόμενος σήμερα, παρ' όλες τις διαφοροποιήσεις και τις ειδικές συνθήκες, έχει ένα βασικό κοινό χαρακτηριστικό: έχει χειροτερέψει δραματικά. Δεν πρόκειται για κάποια «τυχαία» και «απροσδιόριστη» εξέλιξη, πόσο μάλλον για κάποιο «προσωπικό λάθος» που έκαναν ταυτόχρονα όλοι! Πρόκειται για το αποτέλεσμα της αντεργατικής επίθεσης που διεξάγει μεθοδικά το σύστημα για δεκαετίες και με νέα ένταση τα τελευταία χρόνια. Πρόκειται για την εμπέδωση της μνημονιακής επέλασης στα εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις, που ενίσχυσε με κάθε τρόπο την εργοδοσία και αποτέλεσε το έδαφος για τους απανωτούς αντεργατικούς νόμους. Ένα σπινάλι αποχαλίνωσης της εργοδοτικής αυθαιρεσίας και νομιμοποίησής της, που οδήγησε όλους τους εργαζόμενους, σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, σε χειρότερη θέση, απ' όλες τις πλευρές.

Το πώς, με ποιους όρους και με ποιους σκοπούς εξελίχτηκε η αντεργατική πολιτική σε όλα τα μέτωπα αποτελεί ουσιαστική βάση. Ορίζει το πλαίσιο της επίθεσης του συστήματος, το εύρος, το βάθος και τα χαρακτηριστικά της. Προσδιορίζει τα μέτωπα πάλης που πρέπει να συγκροτήσουν οι εργαζόμενοι, αλλά και τους όρους

που απαιτούνται για τη συγκρότηση αυτής της πάλης. Πρόκειται για ορισμένα μεμονωμένα ζητήματα, που έχουν περιορισμένες συνέπειες, σ' ένα συγκεκριμένο κομμάτι εργαζομένων, ή πρόκειται για ολομέτωπη επίθεση; Έχει περιορισμένη διάρκεια, ορισμένη από κάποια παροδική κρίση ενός ή περισσότερων κλάδων της οικονομίας, ή θα έχει συνέχεια; Αποτελεί ιδιαιτερότητα της πολιτικής κάποιας συγκεκριμένης κυβέρνησης ή ενός υπουργού που υλοποιεί χάρες σε συγκεκριμένους εργοδότες, ή εντάσσεται σε μια αντιλαϊκή πολιτική που κατευθύνεται, ελέγχεται και αξιολογείται απ' τους ιμπεριαλιστές προστάτες της ντόπιας άρχουσας τάξης;

Μόνο θεωρητικά δεν είναι αυτά τα ερωτήματα. Κάθε συνδικαλιστική δύναμη δίνει τις δικές της απαντήσεις, που παράγουν τις δικές της εκτιμήσεις, κατευθύνσεις και πρακτικές. Κρίσιμο ζήτημα σχετικά με τους όρους που οι εργαζόμενοι καταλήξαμε στη σημερινή κατάσταση (τουλάχιστον για εμάς που τη θεωρούμε χειρότερη) είναι το γιατί δεν μπορέσαμε να την αποτρέψουμε. Τι ρόλο έπαιξαν τα συνδικαλιστικά μας όργανα; Γιατί απέτυχαν να υπερασπιστούν τα δικαιώματά μας; Έχει νόημα η συνδικαλιστική οργάνωση κι αν ναι, με ποια χαρακτηριστικά και για ποιον σκοπό;

Αν η μια πλευρά λοιπόν είναι το πώς κινείται το σύστημα, η άλλη είναι το πώς κινείται η πλευρά των εργαζομένων. Το σύστημα γνωρίζει καλά αυτή την πραγματικότητα, γι' αυτό παίρνει τα μέτρα του. Αναγκάζεται όλο και συχνότερα ν' αντιμετωπίζει την αγανάκτηση του λαού και των εργαζομένων. Γνωρίζει έτσι κι αλλιώς τις δυνατότητες της μαζικής πάλης, πόσο μάλλον αν η εργατική τάξη βρεθεί συγκροτημένη στον πυρήνα αυτής της πάλης. Γνωρίζει επίσης πως χρειάζεται να εντείνει την εκμετάλλευση, γεγονός που διαμορφώνει ακόμα περισσότερο το έδαφος στο οποίο μπορεί να

συγκροτηθεί η εργατική πάλη. Γι' αυτό, αθεχώριστο μέρος της αντεργατικής του επίθεσης είναι η προσπάθειά του να εμποδίσει τη συλλογική οργάνωση των εργαζομένων, την ανάπτυξη των δικών τους δυνάμεων, και χρησιμοποιεί κάθε μέσο, κάθε εργαλείο που έχει στη διάθεσή του για να το πετύχει. Η κυριαρχία των αστικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων στα συνδικαλιστικά όργανα, παρότι έχει αποδειχτεί ως τώρα βασική παράμετρος που επέτρεψε στην επίθεση να ξεδιπλωθεί, δεν του αρκεί. Σφίγγει ολοένα περισσότερο τον κλοιό γύρω απ' τα σωματεία, τη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση.

Με την πανελλαδική σύσκεψη, η Ταξική Πορεία έχει στόχο να συμβάλει στις απαντήσεις που είναι αναγκαίες ενάντια στην επίθεση του συστήματος. Με την εμπειρία και τα συμπεράσματα απ' τη διαδρομή που έχει διανύσει πανελλαδικά, επιδιώκει να συζητήσει ανοιχτά τα ζητήματα που αντιμετωπίζει το εργατικό κίνημα και τους όρους για την ανασυγκρότησή του. Να διευρύνει και να πλατύνει τη συγκρότησή της, τη δράση της, τις πρωτοβουλίες της, για να ενισχύσει την πολιτική κατεύθυνση της αντίστασης στην αντεργατική πολιτική και της διεκδίκησης των εργατικών δικαιωμάτων. Κατεύθυνση που αποτελεί κάλεσμα οργάνωσης και πάλης και απευθύνεται σε όλους τους εργαζόμενους. Ενόψει τη σύσκεψης, καλεί κάθε εργαζόμενο και αγωνιστή που θέλει να συμβάλει σ' αυτή την κατεύθυνση, να συμμετάσχει στον διάλογο που θα ανοίξει στην ιστοσελίδα της Ταξικής Πορείας, όπως και στην ίδια τη διήμερη διαδικασία.

Στις 14 & 15 Φλεβάρη, η Ταξική Πορεία διοργανώνει την πανελλαδική της σύσκεψη με το βλέμμα στην επόμενη μέρα: μια περίοδο μεγάλων απαιτήσεων, αλλά και μεγάλων δυνατοτήτων για το εργατικό κίνημα, την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό.

Στρατηγική εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ

Το στριμωγμένο θηρίο προετοιμάζει τα χειρότερα για τους λαούς του πλανήτη!

Η έκθεση για τη «Στρατηγική Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ», που δημοσιεύτηκε τον περασμένο Νοέμβρη, αποτυπώνει -και στον βαθμό που αυτό μπορεί να γίνει- τις κατευθύνσεις που η διοίκηση Τραμπ προβάλλει ως αναγκαίες για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ο «βαθμός που αυτό μπορεί να γίνει» δεν αφορά μόνο στο προφανές ζήτημα, ότι δεν προ-ανακοινώνονται και δεν δημοσιεύονται συγκεκριμένες πολιτικές, στρατιωτικές και οικονομικές κινήσεις και επιλογές που σχεδιάζονται και προετοιμάζονται εντός των επιτελείων διοίκησης των ΗΠΑ. Θα λέγαμε ότι κυρίως αφορά σε δύο άλλους παράγοντες, που θεωρούμε ότι λειτούργησαν καθοριστικά στη σύνταξη της έκθεσης, και ενώ η διοίκηση Τραμπ συμπληρώνει τον πρώτο χρόνο της νέας -δεύτερης- θητείας της.

Ο πρώτος και βασικός παράγοντας είναι αυτά καθαυτά τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η πρώτη ιμπεριαλιστική δύναμη του πλανήτη. Πρόκειται για ένα πλέγμα ζητημάτων, που «ξεκινούν» από τους όρους συγκρότησης-ενίσχυσης της οικονομικής και βιομηχανικής βάσης της, της ενίσχυσης-διεύρυνσης της ενεργειακής και τεχνολογικής υπεροχής της και της παγκόσμιας πρωτοκαθεδρίας του δολαρίου και «φτάνουν» στο ζήτημα της συντήρησης-επέκτασης του τεράστιου παγκόσμιου δικτύου (ή συμπλέγματος, όπως η έκθεση το ονομάζει) που είναι «στρατιωτικό, διπλωματικό, μυστικό» και είναι αναγκαίο για «εξωτερική βοήθεια», δηλαδή για την καταλήστευση και τον έλεγχο του πλανήτη.

Τελικά, είναι ένα πλέγμα ζητημάτων που συνοψίζεται στο ζήτημα «της αναντιστοιχίας στόχων και διαθέσιμων μέσων», όπως το διατυπώσαμε από τη δεκαετία του 1990. Αυτή η αναντιστοιχία, στο πέραςμα αυτών των δεκαετιών, έγινε πολύ οξύτερη και έχει αναδείξει για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με τον πιο επιτακτικό τρόπο κρίσιμα ζητήματα των επιλογών του και των ιεραρχήσεών του έναντι αντιπάλων και συμμάχων.

Για το πλέγμα, λοιπόν, αυτών των ζητημάτων και τη σωρεία των διαρκώς οξύτερων αντιφάσεων που παράγουν, η διοίκηση Τραμπ δεν έχει (δεν μπορεί να έχει) μια «ολοκληρωμένη» και κυρίως «βέβαιη» απάντηση. Επιπλέον, είναι πρόδηλο ακόμα και με δραματικούς και άγριους τρόπους ότι εντός των κυρίαρχων κέντρων των ΗΠΑ εδώ και χρόνια εκδηλώνονται σφοδρές αντιπαραθέσεις με αντικείμενο τις επιλογές που πρέπει να γίνουν για την αντιμετώπιση αυτού του πλέγματος των ζητημάτων. Αυτό, λοιπόν, το -θα μπορούσαμε να πούμε- «αντικειμενικό πρόβλημα» αποτελεί και ένα βασικό όριο των κατευθύνσεων που μπορούσε να έχει η έκθεση του Νοέμβρη.

Ο δεύτερος παράγοντας που έβαλε όρια στο περιεχόμενο της έκθεσης είναι η συγκυρία της αναζήτησης του λεγόμενου «ειρηνευτικού σχεδίου» για την Ουκρανία. Τα όρια δεν αφορούσαν μόνο στις «διπλωματικές»-προπαγανδιστικές ανάγκες που δεν επιτρέπουν στη διοίκηση Τραμπ να παρουσιάσει ως στρατηγικό αντίπαλο τη Ρωσία, την ίδια ώρα που επιδιώκει μια κάποια προσωρινή συνεννόηση μαζί της. Τα όρια αυτά κυρίως αφορούν στην ίδια την ουσία των αμερικάνικων επιδιώξεων που έχουν οι δια-

πραγματεύσεις που διεξάγονται και τελικά στο αν και τι θα προκύψει από αυτές. Έτσι, σχεδόν την ίδια ώρα που αμερικάνικα δημοσιεύματα βεβαιώνουν πως τα χτυπήματα από την Ουκρανία στον στόλο της Ρωσίας στη Μαύρη Θάλασσα και στη Μεσόγειο οργανώθηκαν και καθοδηγήθηκαν από τη CIA, η έκθεση προβάλλει τον στόχο για «μια ταχεία παύση των εχθροπραξιών στην Ουκρανία», η οποία παύση (και όχι τερματισμός) «θα αποκαταστήσει τη στρατηγική σταθερότητα με τη Ρωσία». Η διατάραξη της «στρατηγικής σταθερότητας» μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας είναι προφανής και δεδομένη με όσα έχουν εξελιχθεί στο ουκρανικό μέτωπο. Αλλά η πραγματική λύση του αδιεξόδου για τις ΗΠΑ ή, αλλιώς, η πραγματική στρατηγική τους έναντι της Ρωσίας δηλώνεται λίγο πριν στην έκθεση, στο σημείο που τονίζεται η ανάγκη για «αποκατάσταση συνθηκών στρατηγικής σταθερότητας σε όλη την Ευρασιατική χερσαία έκταση». Αυτή με τη σειρά της προϋποθέτει τη «σημαντική εμπλοκή των ΗΠΑ» στις σχέσεις Ευρώπης-Ρωσίας. Παρ' όλη τη «διακριτικότητα» της διατύπωσης, μια τέτοια στόχευση μόνο «αποχώρηση» ή έστω «απαγκίστρωση» των ΗΠΑ από την Ουκρανία και την Ευρασία δεν την λες!

Ωστόσο, και με αυτούς τους περιορισμούς, η έκθεση οπωσδήποτε αποδίδει και αποτυπώνει ένα βασικό πλαίσιο των στόχων και των επιδιώξεων που η διοίκηση Τραμπ έχει διαμορφώσει για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ας δούμε μερικά βασικά σημεία.

«Η Αμερική σε κίνδυνο!»

Στους προσδιορισμούς των γενικών «θέλω» των ΗΠΑ στην έκθεση περισεύουν οι αρνητικοί όροι ή, αλλιώς, οι στόχοι που αφορούν στο τι δεν πρέπει να συμβεί:

«Κανένας αντίπαλος ή κίνδυνος δεν θα πρέπει να μπορεί να κρατήσει την Αμερική σε κίνδυνο». «Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν μπορούν να επιτρέψουν σε κανένα έθνος να γίνει τόσο κυρίαρχο που θα μπορούσε να απειλήσει τα συμφέροντά μας». «Πρέπει να αποτρέψουμε την

παγκόσμια, και σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμη και την περιφερειακή, κυριαρχία των άλλων».

Τα προηγούμενα είναι μερικά από τα πολλά ανάλογα αποσπάσματα που επισημαίνουν τον κίνδυνο της ήττας της αμερικάνικης πρωτοκαθεδρίας στον πλανήτη.

Οι προσδιορισμοί αυτοί έχουν μια σημασία, γιατί αντικατοπτρίζουν το πώς έχουν εισπραχθεί από τα αμερικάνικα επιτελεία όλα τα ζητήματα που συνιστούν αυτό που ονομάζουμε «σχετική υποχώρηση των ΗΠΑ» έναντι των αντιπάλων και των ανταγωνιστών τους. Και βέβαια θεωρούμε πως αυτή η προσέγγιση είναι ο κοινός τόπος όλων των -αντιμαχόμενων- κέντρων εντός των ΗΠΑ. Είναι η κοινή τους ανάγνωση της σημαντικής κατάστασης και η κοινή και πραγματική τους αγωνία για το πώς θα αντιστραφεί η πορεία που οδήγησε στο «στρίμωγμα του θηρίου» σε όρους και συσχετισμούς που καθόλου δεν εκτιμούσαν ότι θα έρθουν μετά τη νίκη τους στον Ψυχρό Πόλεμο και όπως αυτή επισφραγίστηκε με τις καταρρεύσεις του 1989-91.

Επιπλέον, η έκθεση στην οποία αναφερόμαστε περιέχει και σημαντικά απολογιστικά στοιχεία, για το πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα με αυτόν τον τρόπο τις δεκαετίες από το 1990 ως σήμερα. Απολογιστικά στοιχεία που αφορούν τόσο στους αντιπάλους-ανταγωνιστές όσο και στους συμμάχους-ανταγωνιστές.

Ευθεία και άμεση είναι η αναφορά στο ζήτημα της Κίνας και στις ευθύνες «και των δύο πολιτικών κομμάτων» -δηλαδή Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών- για την πορεία αυτή:

«Ο Πρόεδρος Τραμπ ανέτρεψε μόνος του περισσότερες από τρεις δεκαετίες λανθασμένων αμερικανικών υποθέσεων σχετικά με την Κίνα: ότι, δηλαδή, ανοίγοντας τις αγορές μας στην Κίνα, ενθαρρύνοντας τις αμερικανικές επιχειρήσεις να επενδύσουν στην Κίνα και αναθέτοντας την παραγωγή μας σε εξωτερικούς συνεργάτες στην Κίνα, θα διευκολύνουμε την είσοδο της Κίνας στη λεγόμενη “διεθνή τάξη που βασίζεται σε κανόνες”. Αυτό δεν συνέβη. Η Κίνα πλούτισε και έγινε

ισχυρή, και χρησιμοποίησε τον πλούτο και τη δύναμή της προς όφελός της».

Θεωρούμε ότι και για τη Ρωσία (την οποία βέβαια οι ΗΠΑ κράτησαν πάντα εκτός των δυτικών αγορών, αλλά ωστόσο είχε «πρόσβαση» στη Δύση μέσω της Ost politic) υπάρχουν ανάλογες (αυτο)κριτικές σε σχέση με τις λαθεμένες εκτιμήσεις για τη δυναμική της ανασυγκρότησής της, που ωστόσο δεν διατυπώνονται λόγω της συγκυρίας ή, πιο σωστά, γιατί δεν μπορούν να ομολογηθούν αδυναμίες που αφορούν στο ανοιχτό και στρατηγικής βαρύτητας ουκρανικό μέτωπο.

Λιγότερο άμεση, αλλά σαφής, είναι και η κριτική για τα πολιτικά πεπραγμένα των ΗΠΑ στο ζήτημα των όρων της συμμαχίας τους με την «Ευρώπη»:

«Και έδεσαν την αμερικανική πολιτική με ένα δίκτυο διεθνών θεσμών, μερικοί από τους οποίους καθοδηγούνται από έναν απροκάλυπτο αντιαμερικανισμό και πολλοί από έναν διεθνισμό που επιδιώκει ρητά να διαλύσει την κυριαρχία κάθε κράτους ξεχωριστά».

Αυτή η τοποθέτηση (από την αρχή κιόλας της έκθεσης στη σελίδα 2) είναι η βάση μιας πολιτικής που σταματά το «όλοι μαζί» και απαιτεί «οι ΗΠΑ μπροστά, εσείς ακολουθείτε στους ρόλους που σας ορίζουμε». Αλλά επειδή στο ζήτημα των σχέσεων ΗΠΑ-ΕΕ όπως τώρα τις απαιτούν οι ΗΠΑ θα επανέλθουμε, ας κλείσουμε την ενότητα αυτή με ένα συμπέρασμα:

Η έκθεση, εντοπίζοντας και περιγράφοντας τους παραπάνω κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ, συγκροτεί την αιτιολογική βάση της στρατηγικής που στη συνέχεια παρουσιάζει. Μια στρατηγική που, με βάση «την ποικιλία των συμπεριφερόντων» των ΗΠΑ στα τέσσερα σημεία του πλανήτη, θα μπορούσαμε να πούμε πως συνοψίζεται στη γενικευμένη και κλιμακούμενη επίθεση που θα εξασθενήσει-εξουδετερώσει τους αντιπάλους, αφού έχει πρώτα «στρατολογήσει» ιμπεριαλιστές συμμάχους, περιφερειακές δυνάμεις και εξαρτημένες χώρες στους στόχους των ΗΠΑ!

συνέχεια από σελίδα 11

Αν το σχήμα αυτό είναι ασαφές στη γενικότητα του (και πράγματι είναι), γίνεται αρκετά πιο συγκεκριμένο στους επιμέρους στόχους του. Σε κάθε περίπτωση, το σχήμα αυτό έχει ως πρώτη και σημαντική επιδίωξη του τη διαμόρφωση του εσωτερικού μετώπου των ΗΠΑ από πάνω μέχρι κάτω, σύμφωνα με τη γραμμή της διοίκησης Τραμπ. Εξάλλου, για το «κάτω» μέρος του μετώπου, την εργατική τάξη και τον λαό, προωθούνται ήδη σειρά μέτρων φασιστικού χαρακτήρα, για να το διατάξουν κατά πώς απαιτούν οι ανάγκες του στριμωγμένου θηρίου.

«Δικό μας το δυτικό ημισφαίριο»

Βάση και αναγκαία προϋπόθεση για την επιτυχία αυτής της γενικευμένης και κλιμακούμενης επίθεσης είναι, σύμφωνα με την έκθεση, ο πλήρης έλεγχος, η «κατάκτηση» από τις ΗΠΑ ολόκληρου του δυτικού ημισφαιρίου! Πρόκειται για μια επέκταση του δόγματος Μονρόε (που αφορούσε στον έλεγχο της αμερικανικής ηπείρου) και γι' αυτό αμερικάνικα μέσα ενημέρωσης το έχουν βαφτίσει «δόγμα Ντονρόδε».

Βεβαίως, ο έλεγχος, η «κατάκτηση» του ημισφαιρίου, «ξεκινά» από τον έλεγχο και την «κατάκτηση» της αμερικανικής ηπείρου. Όλες οι επιδιώξεις που έχουν εκφραστεί από τη διοίκηση Τραμπ για τον Καναδά, το Μεξικό και τη διώρυγα του Παναμά εννοούνται και εντάσσονται σε αυτό το σχέδιο. Ακόμα περισσότερο εννοείται ο στόχος της εκκαθάρισης της Λατινικής Αμερικής (η θεωρούμενη και σαν «πίσω αλήη» των ΗΠΑ) από ανταγωνιστές, αντιπάλους (Ρωσία, Κίνα) αλλά και τους συμμάχους τους Ευρωπαίους. Η επέμβαση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα (που έχει σημαντική στρατιωτική στήριξη από τη Ρωσία και σημαντική ενεργειακή σχέση με την Κίνα αλλά και το Ιράν), που εξελίσσεται ενώ γράφονται οι γραμμές αυτές, είναι απολύτως χαρακτηριστική της ωμότητας και της κυνικότητας των αμερικανικών σχεδιασμών.

Η έκθεση χαρακτηρίζει τα σημερινά -αρνητικά για τις ΗΠΑ- δεδομένα στο δυτικό ημισφαίριο και κυρίως στην αμερικανική ήπειρο, ως αποτελέσματα «εισβολών» που δεν απαντήθηκαν:

«Οι ανταγωνιστές εκτός Ημισφαιρίου έχουν κάνει σημαντικές διεισδύσεις στο Ημισφαίριό μας, τόσο για να μας θέσουν σε μειονεκτική θέση οικονομικά στο παρόν, όσο και με τρόπους που μπορεί να μας βλάψουν στρατηγικά στο μέλλον. Το να επιτρέπονται αυτές οι εισβολές χωρίς σοβαρή αντίσταση είναι ένα άλλο μεγάλο αμερικανικό στρατηγικό λάθος των τελευταίων δεκαετιών».

Στη βάση αυτής της κριτικής της διαμορφώνει γραμμή για το «μέσο- μέλλον»: «Μετά από χρόνια παραμέλησης, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα επαναβεβαιώσουν και θα επιβάλουν το Δόγμα Μονρόε για να αποκαταστήσουν την αμερικανική υπεροχή στο Δυτικό Ημισφαίριο και να προστατεύσουν την πατρίδα μας και την πρόσβασή μας σε βασικές γεωγραφικές περιοχές σε όλη την περιοχή. Θα αρνηθούμε σε ανταγωνιστές εκτός Ημισφαιρίου τη δυνατότητα να τοποθετούν δυνάμεις ή άλλες απειλητικές δυνατότητες ή να κατέχουν ή να ελέγχουν στρατηγικά ζωτικής σημασίας περιουσιακά στοιχεία στο Ημισφαίριό μας. Αυτό το «Επικόλουθο Τραμπ» στο Δόγμα Μονρόε είναι μια κοινή λογική και ισχυρή αποκατάσταση της αμερικανικής ισχύος και των προτεραιοτήτων, σύμφωνα με τα αμερικανικά συμφέροντα ασφαλείας».

Το όλο αυτό σχέδιο είναι ασαφές: Οι ΗΠΑ, για να μπερδέουν να ανταγωνιστούν και τελικά να συντρίψουν τους αντιπάλους τους ιμπεριαλιστές (Ρωσία και Κίνα), θα πρέπει καταρχάς να τις αποκλείσουν από την όποια διείσδυση στο δυτικό ημισφαί-

ριο και θα χρειαστούν (οι ίδιες οι ΗΠΑ) να ελέγχουν/κατέχουν κάθε πλουτοπαραγωγική πηγή, κάθε γεωπολιτική και γεωστρατηγική δυνατότητα που μπορεί να τους παρέχει το ημισφαίριο. Με αυτή την έννοια, στον λογαριασμό είναι και εννοείται και η προσάρτηση της Γροιλανδίας (για την οποία επανέρχονται συχνά με απειλές κάθε είδους Αμερικάνοι αξιωματούχοι), που αποτελεί «προέκταση» της αμερικανικής ηπείρου και κρίσιμη γεωστρατηγική βάση έναντι της Ρωσίας.

Βεβαίως, είναι ένα «άλλο ζήτημα» το ποιες αντιδράσεις θα παράγει κάθε βήμα υλοποίησης αυτού του μεγαλεπήβολου σχεδίου, το αν είναι υλοποιήσιμο! Για παράδειγμα (για να αναφερθούμε σε μια μόνο κρίσιμη πλευρά του), το αν και πώς μπορούν να «στρατολογηθούν» (όπως στην πραγματικότητα ζητά η έκθεση) στο MAGA όλες οι χώρες και οι κυβερνήσεις της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής!

Η Κίνα και οι «αλυσίδες της»

Η έκθεση αναδεικνύει τη στρατηγική σημασία (οικονομική, εμπορική, γεωστρατηγική) του Ινδο-Ειρηνικού, συνδεώντας την άμεσα με τον Αμερικανοσινικό ανταγωνισμό. Για την επιτυχί -για τις ΗΠΑ- εξέλιξη αυτού του ανταγωνισμού προσδιορίζει δύο κατευθύνσεις-στόχους.

Πρώτον, τη «στρατολόγηση» των συμμάχων των ΗΠΑ σε οικονομικό και εμπορικό επίπεδο, ώστε να αντιμετωπιστεί ένα βασικό πρόβλημα που εντοπίζει η έκθεση: «Οι Ηνωμένες Πολιτείες εισάγουν κινεζικά προϊόντα έμμεσα από μεσαζόντες και εργοστάσια κινεζικής κατασκευής σε δώδεκα χώρες, συμπεριλαμβανομένου του Μεξικού».

Για τον στόχο του μπλοκαρίσματος αυτής της εξαγωγικής δραστηριότητας της Κίνας, η οποία αφορά σε προϊόντα υψηλής προστιθέμενης αξίας, φτάνει να αναζητά κοινό οικονομικό σχέδιο με όσους ορίζει ως συμμάχους για τον λεγόμενο Παγκόσμιο Νότο:

«Η Αμερική και οι σύμμαχοί της δεν έχουν ακόμη διατυπώσει, πόσο μάλλον να εκτελέσουν, ένα κοινό σχέδιο για τον λεγόμενο «Παγκόσμιο Νότο», αλλά μαζί διαθέτουν τεράστιους πόρους. Η Ευρώπη, η Ιαπωνία, η Νότια Κορέα και άλλες χώρες κατέχουν καθαρά ξένα περιουσιακά στοιχεία ύψους 7 τρισεκατομμυρίων δολαρίων».

Ακόμα περισσότερο, η έκθεση δεν κρύβει πως η επιθυμία των ΗΠΑ είναι να **επιστρέψουν την Κίνα στα επίπεδα της καπιταλιστικής ανάπτυξης που βρισκόταν δεκαετίες πριν**, όταν ΗΠΑ και Δύση την καλοδέχτηκαν στο πλευρό τους ως σημαντικό παράγοντα στον ανταγωνισμό τους με την τότε σοσιαλιμπεριαλιστική ΕΣΣΔ: «Πρέπει να ενθαρρύνουμε την Ευρώπη, την Ιαπωνία, την Κορέα, την Αυστραλία, τον Καναδά, το Μεξικό και άλλα εξέχοντα έθνη να υιοθετήσουν εμπορικές πολιτικές που βοηθούν στην αναδιάρθρωση της οικονομίας της Κίνας προς την **κατανάλωση των νοικοκυριών**, επειδή η Νοτιοανατολική Ασία, η Λατινική Αμερική και η Μέση Ανατολή δεν μπορούν μόνες τους να απορροφήσουν την τεράστια πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα της Κίνας».

Ωστόσο και επειδή η διοίκηση Τραμπ (αλλά και συνολικά τα κέντρα στις ΗΠΑ) αντιλαμβάνονται, βέβαια, πως οι στόχοι αυτοί δεν ικανοποιούνται μέσω εμπορικών, δασμολογικών και οικονομικών «πολέμων» μπροστά από αυτόν τον πρώτο στόχο, η έκθεση προβάλλει τον δεύτερο στόχο-κατεύθυνση των ΗΠΑ έναντι της Κίνας: τη γεωπολιτική και στρατιωτική περικύκλωση της, τον εγκλωβισμό της πίσω από τις δύο νησιωτικές αλυσίδες, έτσι ώστε να μην έχει τον δικό της «ζωτικό χώρο», να μην έχει την αναγκαία βάση στρατηγικού ελέγχου της περιοχής. Ένα μόνο -από τα πολλά- σχετικό απόσπασμα

της έκθεσης είναι αρκετό για να δείξει το πόσο αποφασιστικά μπαίνει η κατεύθυνση αυτή:

«Μια ευνοϊκή συμβατική στρατιωτική ισορροπία παραμένει ένα ουσιαστικό συστατικό του στρατηγικού ανταγωνισμού. Υπάρχει, δικαίως, μεγάλη έμφαση στην Ταϊβάν, εν μέρει λόγω της κυριαρχίας της Ταϊβάν στην παραγωγή ημιαγωγών, αλλά κυρίως επειδή η Ταϊβάν παρέχει άμεση πρόσβαση στη Δεύτερη Νησιωτική Αλυσίδα και χωρίζει τη Βορειοανατολική και Νοτιοα-

νατολική Ασία σε δύο ξεχωριστά θέατρα. Δεδομένου ότι το ένα τρίτο της παγκόσμιας ναυτιλίας διέρχεται ετησίως από τη Νότια Σινική Θάλασσα, αυτό έχει σημαντικές επιπτώσεις για την οικονομία των ΗΠΑ. Ως εκ τούτου, η αποτροπή μιας σύγκρουσης για την Ταϊβάν, ιδανικά διατηρώντας τη στρατιωτική υπεροχή, αποτελεί προτεραιότητα. Θα διατηρήσουμε επίσης τη μακροχρόνια δηλωτική πολιτική μας για την Ταϊβάν, που σημαίνει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν υποστηρίζουν καμία μονομερή αλλαγή στο status quo στο Στενό της Ταϊβάν. Θα οικοδομήσουμε έναν στρατό ικανό να αρνηθεί την επιθετικότητα οπουδήποτε στην Πρώτη Νησιωτική Αλυσίδα. Αλλά ο αμερικανικός στρατός δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι υποχρεωμένος να το κάνει αυτό μόνος του. Οι σύμμαχοί μας πρέπει να εντείνουν τις προσπάθειές τους και να δαπανήσουν και -το πιο σημαντικό- να κάνουν πολύ περισσότερα για τη συλλογική άμυνα. Οι διπλωματικές προσπάθειες της Αμερικής θα πρέπει να επικεντρωθούν στην πίεση προς τους συμμάχους και εταίρους μας στην Πρώτη Νησιωτική Αλυσίδα να επιτρέψουν στον αμερικανικό στρατό μεγαλύτερη πρόσβαση στα λιμάνια και άλλες εγκαταστάσεις τους, να δαπανήσουν περισσότερα για την άμυνά τους και, το πιο σημαντικό, να επενδύσουν σε δυνατότητες που αποσκοπούν στην αποτροπή της επιθετικότητας. Αυτό θα διασυνδέσει τα ζητήματα θαλάσσιας ασφαλείας κατά μήκος της Πρώτης Νησιωτικής Αλυσίδας, ενισχύοντας παράλ-

Στρατηγική εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ

Το στριμωγμένο θηρίο προετοιμάζει τα χειρότερα για τους λαούς του πλανήτη!

ληλα την ικανότητα των ΗΠΑ και των συμμάχων τους να αρνηθούν οποιαδήποτε προσπάθεια κατάληψης της Ταϊβάν ή να επιτύχουν μια ισορροπία δυνάμεων τόσο δυσμενή για εμάς που να καθιστά αδύνατη την υπεράσπιση αυτού του νησιού».

Θεωρούμε πως γίνεται σαφές ότι η πολιτική των ΗΠΑ για «καμία μονομερή αλλαγή στο status quo στο Στενό της Ταϊβάν» δεν αφορά τα δικά τους σχέδια για ανεξαρτητοποίηση-απόσπαση της Ταϊβάν (τα οποία παραμένουν), αλλά την εναντίωσή

αποτελούσε το βασικό πεδίο των δύο Παγκόσμιων Πολέμων και αποτελεί μια εν δυνάμει επικίνδυνη περιπλοκή για τις ΗΠΑ, όσον αφορά τις σχέσεις τους με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η τακτική ανάπτυξη που αναζητούν («παύση εκθροισμών») στην Ουκρανία πρέπει να είναι τέτοια, ώστε να μην αφήνει έδαφος επιστροφής στις προηγούμενες σχέσεις Ευρωπαίων-Ρωσίας, σε αυτό, δηλαδή, που επιδιώκει ο Πούτιν οξύνοντας διαρκώς την πολεμική του στην «αντι-ρώσικη ευρωπαϊκή

Επιπλέον -και κυρίως- η δεδομένη εξέλιξη του πολέμου έχει παραγάγει μια εν δυνάμει επικίνδυνη περιπλοκή για τις ΗΠΑ, όσον αφορά τις σχέσεις τους με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η τακτική ανάπτυξη που αναζητούν («παύση εκθροισμών») στην Ουκρανία πρέπει να είναι τέτοια, ώστε να μην αφήνει έδαφος επιστροφής στις προηγούμενες σχέσεις Ευρωπαίων-Ρωσίας, σε αυτό, δηλαδή, που επιδιώκει ο Πούτιν οξύνοντας διαρκώς την πολεμική του στην «αντι-ρώσικη ευρωπαϊκή

υπαινωθεί τις ανησυχίες των ΗΠΑ (ή τουλάχιστον των συντακτών της έκθεσης) για τις σχέσεις της Ευρώπης με τη Ρωσία, επισημαίνοντας ότι «η έλλειψη αυτοπεποίθησης είναι πιο εμφανής στη σχέση της Ευρώπης με τη Ρωσία», είναι σαφές ότι έχει επιλέξει τη σκληρή και απαιτητική γραμμή έναντι των Ευρωπαίων συμμάχων, αφού θεωρεί ότι τα «χατίρια» των προηγούμενων πολιτικών των ΗΠΑ υπονόμευσαν τους στρατηγικούς στόχους τους. Ή, αλλιώς, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, η έκθεση προτάσσει την κατεύθυνση «εμείς μπροστά και εσείς στους ρόλους που εμείς σας δίνουμε», ακόμα και αν αυτό είναι σε βάρος των συμφερόντων σας.

Αυτό είναι πολύ χαρακτηριστικό στο - κρίσιμο- ζήτημα της ενέργειας, στο οποίο η έκθεση διακηρύσσει (όπως ήδη έχει γίνει πράξη με το σχιστολιθικό αέριο, αλλά και με την επικυριαρχία των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή) πως οι ΗΠΑ απορρίπτουν όλες τις δεσμεύσεις περί «πράσινης ενέργειας», που τόσο βόλευσαν την ευρωπαϊκή (γεωργιακή) βιομηχανία. Ας δούμε το σχετικό χαρακτηριστικό απόσπασμα της έκθεσης:

«Η αποκατάσταση της αμερικανικής ενεργειακής κυριαρχίας (σε πετρέλαιο, φυσικό αέριο, άνθρακα και πυρηνική ενέργεια) και η ανασύσταση των απαραίτητων βασικών ενεργειακών συνιστωσών αποτελεί κορυφαία στρατηγική προτεραιότητα... Η επέκταση των καθαρών εξαγωγών ενέργειας θα εμβάθυνει επίσης τις σχέσεις με τους συμμάχους, περιορίζοντας παράλληλα την επιρροή των αντιπάλων, θα προστατεύσει την ικανότητά μας να υπερασπιζόμαστε τις ακτές μας και -όταν και όπου είναι απαραίτητο- θα μας επιτρέψει να προβάλλουμε ισχύ. Απορρίπτουμε τις καταστροφικές ιδεολογίες της «κλιματικής αλλαγής» και του «Καθαρού Μηδενικού Αέρα» που έχουν βλάψει τόσο πολύ την Ευρώπη, απειλούν τις Ηνωμένες Πολιτείες και επιδοτούν τους αντιπάλους μας».

Χαρακτηριστική είναι, επίσης, και η αναφορά στην προοπτική των σχέσεων ΗΠΑ-Ευρώπης μέσα από ένα σχήμα εκβιασμού: «Θέλουμε να συνεργαστούμε με ευθυγραμμισμένες χώρες που θέλουν να αποκαταστήσουν το παλιό τους μεγαλείο.

Μακροπρόθεσμα, είναι κάτι παραπάνω από πιθανό ότι μέσα σε λίγες δεκαετίες το αργότερο, ορισμένα μέλη του ΝΑΤΟ θα γίνουν στην πλειονότητά τους μη Ευρωπαϊκά. Ως εκ τούτου, είναι ανοικτό το ερώτημα αν θα δουν τη θέση τους στον κόσμο ή τη συμμαχία τους με τις Ηνωμένες Πολιτείες, με τον ίδιο τρόπο όπως εκείνα που υπέγραψαν τον χάρτη του ΝΑΤΟ».

Με τον όρο «μη Ευρωπαϊκά» η έκθεση εννοεί «εκτός ΕΕ», προκαταβάλλοντας το φυλλορρόφημα της ΕΕ και την αναγκαστική (όπως θέλει να προβάλει) ευθυγράμμιση τους με τις ΗΠΑ. Ευθυγράμμιση η οποία αφήνεται να εννοηθεί ότι είναι καλύτερο να γίνει τώρα παρά αργότερα!

Πορεία πολέμου- συναγεμρός στους λαούς!

Η έκθεση, βέβαια, αναφέρεται και στα άλλα κρίσιμα πεδία του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού (Μ. Ανατολή, Ιράν, Αφρική), όπου, παρά τους κομπασμούς για τις «επιτυχίες του Τραμπ», έστω και σε «δευτέρω γραμμή» δεν αποφεύγει να αναγνωρίσει ότι παραμένουν ανοικτοί και προς κατάκτηση οι στόχοι που έχουν θέσει οι ΗΠΑ. Το ζήτημα του Ιράν κάθε άλλο παρά έχει κριθεί υπέρ της Δύσης και των ΗΠΑ, στη Συρία η επιτυχία της ανατροπής του Λασαν δεν δείχνει να μπορεί να ολοκληρωθεί σε μια σταθερή αμερικανική επικυριαρχία, οι συμφωνίες του Αβραάμ παραμένουν πληγμένες στο αίμα της γενοκτονίας των Παλαιστινιακών λαού, που επιμένει στον δρόμο της Αντίστασης. Όσο για την Αφρική, στην πληθώρα των πληγών της

δρουν ταυτόχρονα και αντιθετικά οι αντιπαλοί ιμπεριαλιστές.

Θα παραλείψουμε πιο συγκεκριμένες αναφορές σε όλα αυτά και, θεωρώντας πως με όλα τα προηγούμενα έχουμε δώσει τα βασικά στοιχεία της «Στρατηγικής Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ» όπως αυτή κατατέθηκε τον περασμένο Νοέμβριο, θα κλείσουμε με ορισμένα επιγραμματικά συμπεράσματα.

- Το στριμωγμένο θηρίο, δέσμο της ιμπεριαλιστικής φύσης του και επιβεβαιώνοντας την, κηρύσσει εκστρατεία πολέμου στον πλανήτη. Δεν μπορεί και δεν πρόκειται να παραιτηθεί από την πρώτη θέση, από τον στόχο της παγκόσμιας ηγεμονίας/κυριαρχίας, και θα δώσει στον δρόμο των πιο κυνικών, βάρβαρων και τυχοδιωκτικών επιλογών. Η διοίκηση Τραμπ είναι μια εκδοχή αυτού του δρόμου. Στον ίδιο δρόμο βάδιζαν και οι προηγούμενες (των Δημοκρατικών) διοικήσεις. Οι τακτικές τροποποιήσεις των εκδοχών αυτών έχουν τη σημασία τους, αλλά δεν αλλάζουν την κατεύθυνση και την ουσία του ζητήματος: Οι ΗΠΑ αποτελούν τον μεγαλύτερο εχθρό των λαών, είναι η δύναμη που πρωτοστατεί στον πορεία προετοιμασίας πολέμου που βρίσκεται ο πλανήτης.

- Το ίδιο δέσμιες της ιμπεριαλιστικής φύσης τους είναι οι αντίπαλες των ΗΠΑ ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Ρωσία, Κίνα), που απαντούν και θα απαντήσουν με κάθε δυνατό τρόπο στις επιλογές και στις επιδιώξεις των ΗΠΑ. Δεν μπορούν και δεν πρόκειται ούτε αυτές να αρνηθούν τις επιδιώξεις τους, να αφήσουν «στην άκρη» όσα συγκροτούν και διαμόρφωναν τις προηγούμενες δεκαετίες για να φτάσουν στις σημερινές τους επιδιώξεις. Ανάλογα χαρακτηριστικά και στάση έχουν και θα έχουν οι ιμπεριαλιστές δεύτερης τάξης (Ευρωπαίοι και Ιαπωνία). Ο δεδομένος συμπληρωματικός ρόλος τους σε σχέση με τη γεωστρατηγική τριάδα το μόνο που μπορεί να παραγάγει είναι η επίταση των τυχοδιωκτικών χαρακτηριστικών τους.

- Η όξυνση αυτή των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, που βρίσκεται σε σχέση αλληλοτροφοδότησης με τη γενικευμένη καπιταλιστική κρίση και καθώς αναζητούνται από την κάθε πλευρά -αντιπόμενοι- όροι και απαντήσεις, θα παράγει όλο και πιο συχνά γεγονότα, «αδιανόητα» μέχρι χθες, όπως η τωρινή επέμβαση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα. Δηλαδή, ο πλανήτης γίνεται -και θα γίνεται ολοένα περισσότερο- πεδίο προετοιμασίας παγκόσμιου πολέμου και η παγκόσμια παραγωγή θα διαμορφώνεται κυρίως με βάση τα τερατώδη εξοπλιστικά προγράμματα (συμβατικών και πυρηνικών όπλων), στα οποία πρωτοστατεί η γεωστρατηγική τριάδα και ακολουθούν οι ιμπεριαλιστές δεύτερης τάξης, οι περιφερειακές δυνάμεις και οι εξαρτημένες χώρες.

- Μέσα σε αυτό το τοπίο και για την υπέρτησή του, κλιμακώνονται οι πολιτικές της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης και παράλληλα κάνει άλματα (ξεκινώντας από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και με πρώτες τις ΗΠΑ) η φασιστικού χαρακτήρα πολιτική καταπίεσης και κατάνιξης των ελευθεριών των μαζών.

- Η εργατική τάξη και οι λαοί του πλανήτη δεν έχουν και δεν μπορούν να βρουν συμμάχους που θα σταθούν απέναντί σε αυτή την πορεία μέσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τις αστικές τάξεις. Το προλεταριάτο και οι λαοί έχουν και την ανάγκη και τη δύναμη να υπερέχουν τον δικό τους συναγεμρό, να συγκροτήσουν τη δικιά τους αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη. Αυτή είναι η μόνη πραγματική δυνατότητα, η μόνη πραγματική ελπίδα να εξαόδοι των εργατικών λαϊκών μαζών.

06/01/2026

Η Γραμματεία του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ)

Από τις διαγραφές στη θητεία, από τη θητεία στη σφαγή; Τι ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές για τους νέους;

Ψηφίστηκε την Πέμπτη 8 Ιανουαρίου το σχέδιο νόμου του υπουργείου Εθνικής Άμυνας με τίτλο: «Χάρτης Μετάβασης των Ενόπλων Δυνάμεων στη Νέα Εποχή». Το πολυνομοσχέδιο των 241 σελίδων παρουσιάζεται ως η «μεγαλύτερη μεταρρύθμιση στον στρατό εδώ και δεκαετίες», εμπεριέχει μισθολογικές και βαθμολογικές αλλαγές για τα στελέχη, αλλάζει το σύστημα της εφεδρείας, ενώ φέρνει αλλαγές στις αναβολές και την στρατιωτική θητεία. Το νομοσχέδιο έχει φέρει μια σειρά αντιδράσεις και πιέσεις ακόμα και στο εσωτερικό της Ν.Δ. με βάση ορισμένες πλευρές που θέτουν ενώσεις στρατιωτικών για τα ζητήματα που αφορούν το βαθμολόγιο των Ενόπλων Δυνάμεων.

Πέρα από τα ζητήματα που αφορούν τα μόνιμα στελέχη του στρατού το νομοσχέδιο φέρνει:

- Δυνατότητα αφαίρεσης της ελληνικής ιθαγένειας από όσους καταδικαστούν για «παραβίαση μυστικών της Πολιτείας» και «μετάδοση στρατιωτικών μυστικών»

- Αλλαγές στις αναβολές για εκπαιδευτικούς λόγους. Στις τετραετείς σχολές η αναβολή πέφτει στα 25 έτη, στις 5ετείς στα 26 και στις 6ετείς στα 27 έτη από τα 28-29 έτη που ήταν μέχρι τώρα. Για τα ΕΠΑΛ, η αναβολή περιορίζεται έως τα 21 έτη (από 24) ενώ για τα ΣΑΕΚ (IEK) στα 22 αντί για 24.

- Καταργείται η αναβολή μέχρι τα 33 έτη για την απόκτηση ιατρικής ειδικότητας.

- Καταργούνται οι φοιτητικές άδειες για εξεταστικές, ουσιαστικά αποκλείοντας φοιτητές από το να κάνουν παράλληλα την θητεία τους.

- Με το νέο νομοσχέδιο, συγκροτείται σώμα 150.000 εφεδρών με κλήσεις για μετεκπαιδευσεις κάθε τρία χρόνια.

- Αλλαγές στην χορήγηση Ι5 όπου θα απαιτείται γνωμάτευση από γιατρό του ΕΣΥ, διακλαδική ψυχιατρική επιτροπή και έγκριση από το ΚΕΠΑ.

- Κατάργηση της δυνατότητας να έρχονται στην Ελλάδα οι ανυπότακτοι εξωτερικού αλλάζοντας τις επιτρεπόμενες ημέρες από 40 σε 4!

Η απάντηση που δόθηκε για τα παραπάνω με την συγκέντρωση την ημέρα της ψήφισης ήταν όχι απλώς ανεπαρκής με βάση το βάρος των εξελίξεων, αλλά με ευθύνη του ΚΚΕ, κατέληξε να ηγεμονεύει η πλευρά των ένστολων που νιώθουν ότι «αδικοούνται» από το νομοσχέδιο. Έτσι, αντί να έχει έναν χαρακτήρα αντιπολεμικό και υπεράσπισης θεμελιωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων, κατέληξε σε μια «εθνική φιάσα» στην οποία παρέλασαν «πατριώτες» απόστρατοι στην εξέδρα που έστησε το ΚΚΕ, ενώ η συγκέντρωση ολοκληρώθηκε με την προτροπή να τραγουδήσουν οι διαδηλωτές τον εθνικό ύμνο κοιτώντας τον άγνωστο στρατιώτη!

Οι παραπάνω αλλαγές δεν έρχονται σε μια τυχαία περίοδο. Στις 30 Δεκεμβρίου, το ειδησεογραφικό πρακτορείο «The Economist» δημοσιεύει άρθρο με τίτλο «Οι στρατηγοί της Ευρώπης προειδοποιούν τους λαούς να προετοιμαστούν για πόλεμο». Στο άρθρο αυτό γίνεται μια λεπτομερής ανάλυση για τις αλλαγές που γίνονται μέσα στο 2026 σε μια σειρά από χώρες της Ευρώπης ανοίγοντας

την ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεων, νέα μοντέλα θητείας, αλλαγές στις εφεδρείες αλλά και εκπαίδευση πολιτών. Πιο συγκεκριμένα:

- Γερμανία: Από το 2026 όλοι οι 18χρονοι θα λαμβάνουν ερωτηματολόγιο που θα καταγράφει τη διάθεσή τους να υπηρετήσουν. Από το 2027, οι 18χρονοι άνδρες θα περνούν ιατρική εξέταση με στόχο την δημιουργία μιας δεξαμενής δεομένων για το ποιοι θα μπορούσαν να κινητοποιηθούν.

- Γαλλία: Ανακοίνωσε πρόγραμμα 10μηνης αμειβόμενης εθελοντικής στρατιωτικής υπηρεσίας για 18-25 ετών, που θα ξεκινήσει το 2026.

- Βρετανία: Αύξηση του μόνιμου στρατού σε τουλάχιστον 76.000 στρατιώτες για την επόμενη κοινοβουλευτική περίοδο.

- Δανία: Αύξηση στη διάρκεια της υποχρεωτικής θητείας από τέσσερις σε έντεκα μήνες το 2026 και ενίσχυση των νεοσύλλεκτων από 5.000 σε 7.500 έως το 2033. Από το 2025, η θητεία καθίσταται υποχρεωτική και για τις γυναίκες.

- Φινλανδία: Στην υποχρεωτική

στράτευση των ανδρών προστίθενται περίπου 20.000 νέοι έφεδροι

- Ιταλία: Σχεδιασμός του Υπουργείου Άμυνας για κατάταξη 6.000 εθελοντών με συμβάσεις ορισμένου χρόνου το 2026.

- Ολλανδία: Στόχοι για αύξηση στο προσωπικό των ενόπλων δυνάμεων από 74.000 σε 200.000 άτομα, με έμφαση στην ενίσχυση της εφεδρείας.

- Πολωνία: Εθελοντικό πρόγραμμα στρατιωτικής εκπαίδευσης με στόχο την εκπαίδευση περίπου 400.000 πολιτών το 2026.

Χωρίς να παραβλέπουμε τις αλλαγές που έχουν να κάνουν με την λειτουργία των ίδιων των Ενόπλων Δυνάμεων είναι προφανές ότι ακόμα και αυτό το νομοσχέδιο εμπεριέχει ένα σοβαρό μήνυμα για την νεολαία, «Στα ν+2 διαγράφεται και στα ν+3 κατατάσσεται». Οι όροι προετοιμασίας του 3ου παγκοσμίου πολέμου βγάζουν την επιφάνεια διεργασίες που διεξάγονται σε πολλαπλά επίπεδα. Από την μια πλευρά, οι αλλαγές σε εφεδρείες και ένοπλες δυνάμεις φανερώνουν την προσπάθεια προετοιμασίας των στρατών για τον πόλεμο (άλλωστε η Ουκρανία αποτελεί και ένα τέτοιο «εργα-

στήριο»), ενώ από την άλλη υπάρχει και η ανάγκη του συστήματος να «πείσει» τους λαούς για το μέλλον που ετοιμάζουν. «Πρέπει να αποδεχτούμε ότι θα χάσουμε τα παιδιά μας» λέει ο Γάλλος αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων. Ταυτόχρονα όμως χρειάζεται να πείσει και την νεολαία για να πάει στα σφαγεία τους. Έτσι, η ιδεολογική παρέμβαση αλλά και οι προσπάθειες έντασης της πειθάρχησης και της υποταγής έχουν αποδέκτη την νεολαία.

Εκεί όμως φανερώνεται η αδυναμία τους να πείσουν. Στις πρόσφατες μαζικές μαθητικές κινητοποιήσεις στην Γερμανία ενάντια στις αλλαγές, ένας μαθητής μας λέει: «Δεν είναι δικόι μας αυτοί οι πόλεμοι. Αυτοί που έχουν τα χρήματα τους ξεκινούν, δεν είναι ποτέ οι ίδιοι που καταλήγουν στα χαρακώματα». Η ενστικτώδης εναντίωση των νέων να γίνουν κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών χρειάζεται να ωριμάσει μέσα από τον δρόμο του αγώνα, έτσι ώστε το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα να μπορέσει να γίνει πραγματικός φραγμός στα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Η ταξικότητα των ιδιωτικών πανεπιστημίων

Γίνονται πολλές συζητήσεις και στο πλαίσιο της Αριστεράς, γύρω από το ζήτημα των ιδιωτικών σχολών που είναι προς ίδρυση στην Ελλάδα. Κυρίως, στην αναζήτηση του λόγου ίδρυσής τους από μεριάς συστήματος, δηλαδή τι εξυπηρετεί η ύπαρξή τους. Αρκεί μια ματιά στις σχολές αυτές όσο και στο κόστος τους, ώστε να γίνει αντιληπτό πώς θα διαμορφώσουν και τι αντίκτυπο θα έχουν στον εκπαιδευτικό χώρο.

Αν και το κόστος στα ιδιωτικά πανεπιστήμια κυμαίνεται από σχολή σε σχολή, μπορούμε να δούμε τη βάση. Με δίδακτρα από 10.000 ευρώ τον χρόνο μέχρι και τα 30.000 ευρώ σε σχολές υψηλού ενδιαφέροντος (νομικές, ιατρικές κ.λπ.), αναδεικνύεται η ταξικότητά τους, ποιος αφορά και το κατά πόσο μπορούν ή και θέλουν να αντικαταστήσουν τη δημόσια εκπαίδευση. Πόσο μάλλον αν συνδυαστούν αυτά τα έξοδα με ενοίκιο σε διαφορετικό τόπο διαμονής για τον φοιτητή, λογαριασμούς, μεταφορές, σίτιση κ.λπ. Στην πραγματικότητα, δεν αποτελούν εναλλακτική για την πλειοψηφία των λαϊκών οικογενειών, που αδυνατούν ή στέλνουν τα παιδιά τους φροντιστήριο μόνο στην τρίτη λυκείου. Αυτό αποδεικνύεται και από τις υπόλοιπες κινήσεις του Υπουργείου γύρω από την εκπαίδευση. Με την ίδρυση των Ωνάσειων σχολείων, του εθνικού απολυτηρίου, του «γυαλίσματος» των ΕΠΑΛ και το σπρώξιμο στην τεχνική εκπαίδευση και τη μαθητεία, ανοίγει το ταξικό χάσμα για τις φτωχότερες οικογένειες. Ξεκαθαρίζονται

από νωρίτερα, δηλαδή, οι ξεχωριστοί δρόμοι για τους νέους, με βάση την ταξική τους προέλευση, ενώ παράλληλα συντελείται και ιδεολογική παρέμβαση στις οικογένειες αυτές, ώστε να οδηγηθούν σε επιλογές «στα μέτρα τους». Ενδεικτικό σε αυτό, η τραγική μείωση των υποψηφίων μαθητών στις πανελλαδικές εξετάσεις, με πολλούς μαθητές να μην προσπαθούν να μπουν σε κάποια σχολή, μπροστά στο δυσβάσταχτο κόστος σπουδών, αλλά και στην εμπέδωση πως τα πτυχία δεν είναι για όλους.

Ενδιαφέρον έχει και η συζήτηση γύρω από την ίδια την τριτοβάθμια εκπαίδευση και το πώς η ύπαρξη ιδιωτικών σχολών επηρεάζει τα δημόσια πανεπιστήμια.

Στα δημόσια πανεπιστήμια, η κυβέρνηση και το Υπουργείο εφάρμοσαν τις πρώτες διαγραφές φοιτητών, μετά από προσπάθειες δεκαετιών. Όμως, η πλειοψηφία των διαγραφέντων φοιτητών δεν θα στραφούν στην ιδιωτική εκπαίδευση. Οι διαγραφές, οι όροι και οι λόγοι που κάποιος δεν προλαβαίνει να πάρει το πτυχίο στην ώρα του δεν διαμορφώνονται σε κενό πεδίο. Έχουν βαθιές ταξικές ρίζες, τόσο στην ίδια την οικονομική κατάσταση του κάθε φοιτητή, στο αν αναγκάζεται να δουλεύει παράλληλα με τις σπουδές, όσο και στους όρους ζωής του συνολικά· την ανασφάλεια, το άγχος, ακόμα και την ίδια του τη διάθεση ενασχόλησης με τη σχολή του, όσο δεν βλέπει προοπτική και εξέλιξη για το μέλλον. Ο φοιτητής που διαγράφεται, κουβαλά το βάρος της

«αποτυχίας», μιας και ο ίδιος ατομικά απέτυχε στο να είναι συνεπής. Επομένως, το μέτρο των διαγραφών αποτελεί ένα ταξικό μέτρο και άρα όχι το ιδανικό αν το κύριο μέλημα του Υπουργείου είναι να γεμίσει τις ιδιωτικές σχολές με πελατεία.

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει πως τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δεν θα επηρεάσουν τη λειτουργία των δημοσίων. Όχι με άμεσο τρόπο, αλλά κυρίως με το πώς θα αξιοποιήσει η κυβέρνηση την ύπαρξή τους, ώστε να περάσει τις πολιτικές της επιδιώξεις στα δημόσια. Με τα ιδιωτικά και τους όρους λειτουργίας τους να αποτελούν το «καλό παράδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουμε, θα διαμορφωθεί κλίμα τέτοιο, που θα ευνοεί τη συζήτηση γύρω από την επιβολή διδάκτρων στα δημόσια, το προχώρημα ταξικών φραγμών με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, την πειθάρχηση και την ποινικοποίηση της όποιας πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης εντός τους.

Εξυπηρετώντας τον καταναμητικό και ιδεολογικό ρόλο της εκπαίδευσης, οι ιδιωτικές σχολές δεν απευθύνονται σε όλους, δεν έρχονται να αντικαταστήσουν εξ ολοκλήρου τις δημόσιες. Ο κρατικός μηχανισμός συνεχίζει να έχει την ανάγκη συνολική εποπτείας της εκπαίδευσης, τόσο στο πόσο και τι επισημονικό δυναμικό παράγει, όσο και στο ποιες αντιλήψεις θα κυριαρχούν στους απόφοιτους ή σε όσους απέτυχαν να αποφοιτήσουν. Είναι ένα ακόμα γράναζι στην ταξικότητα της εκπαίδευσης, ένα ακόμα βήμα στον διαχωρισμό των εχόντων από τους μη.

Ξεφορτώθηκαν 308.605 φοιτητές!

Περήφανη η κυβέρνηση για το επίτευγμα των διαγραφών - «μικρός» και πάλι ο ρεφορμισμός μπροστά στα καθήκοντα

Η σφαγή ολοκληρώθηκε με απολογισμό πάνω από 300.000... θύματα! Εντός πλάνου η κυβέρνηση προχώρησε τις υποσχέσεις της για «καθάρισμα» των πανεπιστημίων από τους «αιώνιους» φοιτητές. Έτσι και έγινε, σε μία συγκυρία απόλυτα βολική για την αποφυγή αντιδράσεων από τους φοιτητές που απουσίαζαν από τους συλλογικούς τους χώρους για τις γιορτές. Δημιουργείται από εδώ και πέρα μία νέα κανονικότητα στα πανεπιστήμια που λέει πως κάθε χρόνο θα «ξεσκερτάρουν» μερικές χιλιάδες συμφοιτητές μας που δεν πρόλαβαν να ολοκληρώσουν εντός ορίων σπουδών. Αλλά και μερικούς ακόμα που θα τιμωρηθούν με διαγραφή για... απείθεια (για να μην ξεχνάμε και τα δεκάδες πειθαρχικά

που εκκρεμούν!). Αυτή η νέα πραγματικότητα δεν μπορεί παρά να αλλάξει άρδην την υπάρχουσα κατάσταση στα πανεπιστήμια. Αφενός, προωθώντας ένα μαζικό ταξικό «κοσκίνισμα» στην κατεύθυνση της δημιουργίας μιας παιδείας για λίγους και εκλεκτούς. Δεν αρκούν οι αμέτρητοι ταξικοί φραγμοί που υψώνονται στα παιδιά του λαού από το σχολείο ακόμα, φράσσοντας την είσοδο στην τριτοβάθμια για ολοένα και μεγαλύτερο ποσοστό χρόνο με το χρόνο. Οι διαγραφές πετυχαίνουν μαζικά αυτό που χρόνια επιδιώκεται σε μικρότερη κλίμακα και με πιο διακριτικά αποτελέσματα: το βίαιο μαζικό πέταγμα των παιδιών από φτωχά και λαϊκά στρώματα εκτός εκπαίδευσης, την εμπέδω-

ση ότι οι σπουδές δεν είναι για όλους. Αφετέρου, διαμορφώνοντας ένα ασφυκτικό πλαίσιο όσον αφορά την έκφραση, την οργάνωση, το συνδικαλισμό των φοιτητών μέσα στα ιδρύματα και την τρομοκρατία των πειθαρχικών διώξεων σε βάρος των αγώνων τους. Από εδώ και πέρα, η συνέλευση, η κατάληψη, η κινητοποίηση ως «διατάραξη της λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας» ή «της ακαδημαϊκής λειτουργίας του ιδρύματος» διώκονται μέχρι και με διαγραφή!

Δεν μπορεί να αφήνει αδιάφορο κανέναν φοιτητή η νέα αυτή «κανονικότητα» στην οποία προσπαθούν να μας χωρέσουν. Ούτε αυτούς που επλήγησαν άμεσα από τις πρώτες διαγραφές ούτε όσους μπαίνουν τώρα στα πανεπι-

στήμια και το ρολόι μετράει αντίστροφα. Είναι όμως ζήτημα πως παρουσιάζεται στο σύνολο των φοιτητών ως «τετελεσμένο» το νέο αυτό πλαίσιο όχι μόνο από την κυβέρνηση αλλά και από την ίδια την αριστερά που κυριαρχεί στα πανεπιστήμια. Η αποδοχή της νέας πραγματικότητας από το ρεφορμισμό και η υποταγή σε αυτήν είναι κάτι που διαφαινόταν από όλη τους την κίνηση το προηγούμενο διάστημα αλλά και τη στάση και τις τοποθετήσεις τους εκ των υστέρων. Πιο συγκεκριμένα:

- Η ΠΚΣ καμώνεται πως αποκλείει δεκάδες γραμματείες μέσα στο Δεκέμβρη, ενώ οι λίστες στέλνονται κανονικά και τα ιδρύματα ανεβάζουν πίνακες διαγραφέντων. Παράλληλα, στην κορύφωση των διαγραφών, επιλέγει να ασχοληθεί με χίλια δυο ζητήματα, από τη στρατιωτική θητεία μέχρι τους αγρότες. Θα έλεγε κανείς ότι τα παιδιά δεν ξέρουν πώς να πρωτο-αγωνιστούν, αν δεν υπήρχε ο ελέφαντας των 300.000 διαγραφών στο δωμάτιο, τις οποίες προσπαθούν με νύχια και δόντια να υπεκφύγουν.

- Τα ΕΑΑΚ, σε... συγγραφικό οίστρο -παρά τις ελάχιστες προσλαμβάνουσες που μπορεί να έχουν δεδομένης της απουσίας τους εδώ και δύο μήνες από τις σχολές πανελλαδικά- δεν σταματάνε να ενισχύουν αυταπάτες. Σύμφωνα με αυτούς, η ακαδημαϊκή κοινότητα συνεχίζει να είναι μαζί μας. Εντοπίζουν ζήτημα στο ότι, ενώ φοιτητές αιτήθηκαν παράταση σπουδών και προσκόμισαν δικαιολογητικά, δεν τους έγινε δεκτή, και καλούν όλους τους διαγραμμένους να κάνουν αιτήσεις θεραπείας! Απαιτούν να μην ανακοινωθούν άλλες λίστες και καλούν τους... πρυτάνεις και τις διοικήσεις που μας διέγραψαν να το ξανασκεφτούν! Αναζητούν κάθε παραθυράκι του νόμου για να μην ξεστομίσουν το αναγκαίο... Ο ΝΟΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ!

- Η attack προσπαθεί μάταια να συνδυάσει το ταξικό με τη λογική -για αυτούς- συνέχεια «διαγραφή από δημόσιο ΑΕΙ-πελάτες για τα ιδιωτικά». Καμώνεται πως κατάφεραν να μην εφαρμοστεί ο νόμος Ζαχαράκη με τα πειθαρχικά, όταν δεκάδες μέλη τους διώκονται μέχρι σήμερα, αλλά και ότι -άκουσον άκουσον- οι αποκλεισμοί των γραμματειών στους οποίους προχώρησαν άσκησαν πιέσεις στα ιδρύματα- σε ποια;;- και έστειλαν... λάθος λίστες από τη βιασύνη τους να προλάβουν τη διορία! Αλλά επειδή κατανοούν πως έχουμε ακόμα αγώνα να κάνουμε για τις διαγραφές, μας παραπέμπουν στο υπουργείο (!) με ένα κάλεσμα... για να βγούμε από την υποχρέωση!

Το μόνο σίγουρο είναι πως η κυβέρνηση μας πέταξε πρώτη το γάντι και οι φοιτητές δεν έχουμε άλλη λύση από το να απαντήσουμε συλλογικά και οργανωμένα, ξεπερνώντας τις δυνάμεις της υποταγής. Όχι αναζητώντας δυνατότητες στον ίδιο το νόμο να γλιτώσουμε τα χειρότερα, αλλά απαιτώντας την ανατροπή του, την ανάκληση των διαγραφών και υπερασπίζοντας το δικαίωμα στις σπουδές.

Οι διαγραφές είναι εδώ... Θα δώσει απάντηση το φοιτητικό κίνημα;

Η δέσμευση υπουργείου και κυβέρνησης να προχωρήσουν τις εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές έως τα τέλη του 2025 τηρήθηκε. Λίγο πριν κλείσουν οι σχολές και κατά τη διάρκεια των γιορτών ανακοινώθηκαν οι πρώτοι διαγραφέντες, μόνο από τις σχολές τετραετούς φοίτησης, που πετάχτηκαν εκτός πανεπιστημίων...

Η εφαρμογή των πρώτων διαγραφών είναι ένα σημαντικό προχώρημα της επίθεσης και ήρθε να ικανοποιήσει έναν από τους χρόνιους πόθους τους για τα πανεπιστήμια. Δεν είναι τυχαία ούτε η εφαρμογή των διαγραφών καθησυχάζει, ούτε η περίοδος που την έφεραν... Αξιοποίησαν τις άδειες σχολές λόγω γιορτών, έλαβαν σαφώς υπόψιν τις δηλώσεις μη κίνησης που είχαν ανακοινώσει οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς από τις αρχές της χρονιάς, πόνταραν στην κινηματική νηνεμία και προχώρησαν αποφασιστικά.

Τίποτα δεν τελείωσε, όλα τώρα αρχίζουν...

Κυβέρνηση και υπουργείο προχώρησαν τις διαγραφές όπως είχαν τάξει. Ποιος, όμως, τους εξασφαλίζει ότι οι φοιτητές θα κάτσουν με τα χέρια σταυρωμένα, όσο αυτοί οραματίζονται και φτιάχνουν το πανεπιστήμιο των ταξικών αποκλεισμών, της καταστολής και της τρομοκρατίας; Όσο εύκολα πάτησαν το κουμπί και διέγραψαν τους πρώτους, άλλο τόσο εύκολα μπορούν να το ξαναπατήσουν και να τους πάρουν πίσω... Αυτό βέβαια προϋποθέτει

τη συλλογική και οργανωμένη απάντηση από τη μεριά του φοιτητικού κινήματος, που θα πρέπει να προσπεράσει τις χρόνιες παθογένειες που του έχουν φορτώσει συστημικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις.

Η πρόταση των Αγωνιστικών Κινήσεων

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το «να παρθούν πίσω όλες οι διαγραφές» και η «ανατροπή των νόμων Κεραμέως-Ζαχαράκη» δεν είναι σίγουρα υπόθεση κάποιων λίγων ή μιας ριζιάς. Είναι υπόθεση των φοιτητών, των συμμάχων τους και της πάλης τους. Η ίδια η εφαρμογή των διαγραφών είναι μία πρόκληση και θέτει το καθήκον της ανατροπής τους. Το επόμενο διάστημα πρέπει να καλεστούν γενικές συνελεύσεις σε όλες τις σχολές και να γίνουν κεντρικές διαδηλώσεις ενάντια στις διαγραφές σε κάθε πόλη. Να βγουν οι φοιτητές στους δρόμους!

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις έχουν ήδη καταθέσει ψηφίσματα σε Διοικητικά Συμβούλια για το κάλεσμα γενικών συνελεύσεων και έχουν βρει απέναντί τους τείχος, μιας και εκτός από τις συστημικές, και οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς καταψηφίζουν (με διάφορα προσχήματα) γενικές συνελεύσεις. Για να προσπεραστεί αυτός ο βραχνάς σε μια σειρά σχολές πανελλαδικά έχει ξεκινήσει συλλογή υπογραφών για να καλεστούν γενικές συνελεύσεις. Έχουν απευθύνει κάλεσμα σε φοιτητικά σχήματα και παρατάξεις για τη διοργάνωση συγκεντρώ-

σεων-διαδηλώσεων στις πόλεις ενάντια στις διαγραφές και την επίθεση στην εκπαίδευση. Το επόμενο διάστημα θα συγκροτήσουν πρωτοβουλίες ενάντια στις διαγραφές και την καταστολή, στην υπηρεσία των φοιτητικών συλλόγων και των διαδικασιών τους, για να εμπλακεί με ακόμα πλατύτερους και πιο μαζικούς όρους ο φοιτητόκοσμος, που είναι δεδομένο ότι βράζει και ασφυκτιά από την αδικία και την επίθεση σε βάρος του.

Οι φοιτητές που κοντοστέκονται και διαβάζουν τις ανακοινώσεις και τις αφίσες των σχημάτων στις σχολές, αυτοί που θορυβούνται από αυτή την κατάσταση, που συζητάνε με αγωνία για το μέλλον τους όταν βλέπουν τους συναδέλφους τους να πετιούνται εκτός πανεπιστημίων, έχουν δύναμη, μπορούν να καθορίσουν τις εξελίξεις! Από κοινού με τους μαθητές, τους εργαζόμενους, τους αγρότες και τον λαό συνολικά, μπορούν να πετύχουν νίκες. Μπορούν να επιβάλουν ΝΑ ΠΑΡΘΟΥΝ ΠΙΣΩ ΟΙ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ, ΝΑ ΜΗ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ, ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΟΥΝ ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΚΕΡΑΜΕΩΣ-ΖΑΧΑΡΑΚΗ.

Δεν είναι η πρώτη φορά που το σύστημα αντιμετωπίζει τους φοιτητές σαν ξεγραμμένους. Η ίδια η πραγματικότητα, όμως, έχει δείξει ότι δεν μπορεί να βάλει ταφόπλακα στο φοιτητικό κίνημα. Οι φοιτητές είναι κομμάτι μιας νεολαίας στην οποία δεν έχουν να υποσχεθούν τίποτα, μιας νεολαίας που αναζητά απαντήσεις σε αυτή τη μαύρη πραγματικότητα. Και αυτές οι απαντήσεις θα βρεθούν στους συλλογικούς και οργανωμένους αγώνες...

Εκτιμήσεις για τις εκλογές των ΔΣ σε ΕΛΜΕ & ΣΕΠΕ

Το προηγούμενο διάστημα πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές για τα ΔΣ στην πλειοψηφία των ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ. Σε μια περίοδο γιγάντιας επίθεσης στην εκπαίδευση με αξιολόγηση, πειθαρχικά, την επιβολή της δυνητικής αργίας της Χρύσας, την προώθηση Ωνασείων σχολείων και του Εθνικού Απολυτηρίου. Ενώ παράλληλα ο επίσημος συνδικαλισμός, στις Ομοσπονδίες αλλά και στα πρωτοβάθμια σωματεία, έχει επιβάλει μια κατάσταση διάλυσης των μετώπων και των συλλογικών διαδικασιών, με αποτέλεσμα οι όποιες κινηματικές πρωτοβουλίες να παρθούν με την κίνηση και επιμονή των αγωνιστικών δυνάμεων.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο κυβερνητικός συνδικαλισμός (κυρίως ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ) έκανε σοβαρές προσπάθειες να ανακτήσει τις απώλειες των προηγούμενων χρόνων, αξιοποιώντας την οργανική του σχέση με τους διοικητικούς μηχανισμούς. Η άνοδος του δείχνει επίσης την προσδοκία του να συνεχίσει να παίζει ρόλο τόσο στη διάλυση του κινήματος όσο και ως συνομιλητή με το σύστημα.

Τη δεξιά τους μετατόπιση συνεχίζουν και οι δυνάμεις της ΑΣΕ (ΠΑΜΕ). Έχοντας εξαφανίσει την αξιολόγηση και επί της ουσίας και τις διώξεις από τα γραπτά της, πρωταγωνιστεί και αυτή στη διάλυση των συλλογικών διαδικασιών. Φαίνεται βέβαια ότι η άνοδος της όλα τα προηγούμενα χρόνια ανακόπτεται με την ενεργοποίηση των κυβερνητικών μηχανισμών. Ο ρόλος που θα παίξει το επόμενο διάστημα θα είναι της υπεύθυνης δύναμης προς το σύστημα. Είναι ενδεικτικό ότι οι πρωτιές σε ομοσπονδίες, σωματεία, ΑΔΕΔΥ, φοιτητικούς συλλόγους συνοδεύονται από απονέκρωση των κινηματικών διαδικασιών.

Οι Παρεμβάσεις, που διατηρούν τις δυνάμεις τους και ένα ευρύτερο αγωνιστικό ακροατήριο δείχνουν να αδυνατούν με βάση τη γραμμή τους να εμπνεύσουν πραγματικά τον κόσμο στην οικοδόμηση ενός κεντρικού απεργιακού αγώνα. Προσπαθούν να αναμασήσουν πάλι τη νομιμότητα της απεργίας-αποχής σαν καταφύγιο ενάντια στις διώξεις. Μην μπορώντας να δουν πραγματικά την απεργιακή προοπτική του κλάδου.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών κατέβηκαν με ψηφοδέλτια (κυρίως αυτοδύναμα αλλά και με 2 ευρύτερα σχήματα) σε 18 σωματεία πανελλαδικά. Έχοντας πάρει σοβαρές κινηματικές πρωτοβουλίες το προηγούμενο διάστημα τόσο για τις διώξεις όσο και για τα άλλα μέτωπα, επιδίωξαν να ανοίξουν την προοπτική στην κεντρική μάχη για την ανατροπή της πολιτικής του συστήματος.

Οι προσπάθειες οργανωμένης παρέμβασης σε περισσότερες ΕΛΜΕ του Λεκανοπεδίου αλλά και του απλώματος της παρέμβασης και της πολιτικής γραμμής της αντίστασης και του αγώνα αλλά και το ενισχυμένο εκλογικό αποτέλεσμα (778 από 731 ψήφους) είναι θετική αγωνιστική παρακαταθήκη που πρέπει να επενδυθεί στις αντιστάσεις της επόμενης μέρας. Αν και οι αντισυνδικαλιστικοί νόμοι που εφαρμόζουν όλες οι παρατάξεις στις εκλογές (ν.1264) «έκλεψαν» από τις ΑΚΕ 5 έδρες στα ΔΣ των σωματείων όπου παρεμβαίνουν, έχουν κατοχυρωμένη και αναγνωρισμένη παρουσία στους χώρους δουλειάς και στα σωματεία!

Αυτή είναι και η βάση πάνω στην οποία πρέπει να συμβάλουν στις αντιστάσεις και στους αγώνες στην εκπαίδευση!

Αποτελέσματα των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

ΕΛΜΕ	για ΔΣ (2025)	για ΔΣ (2024)
Α' ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ (ΕΛΕΥΣΙΝΑ)	25 (5,25%)	10 (2,7%)
Β' ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	4 (1,22%)	-
ΝΟΤΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ	18 (2,99%)	10 (1,85%)
Β' ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	εκλογές την άνοιξη	-
Δ' ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	4(0,69%)	7 (1,41%)
Γ' ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	-	4 (1%)
Ζ' ΕΛΜΕ Α' ΑΘΗΝΑΣ	11 (2,1%)	6 (1,5%) ¹
ΠΕΙΡΑΙΑ ²	238 (17,14%) -2 έδρες-	250 (19,42%) -2 έδρες-
ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ ³	137 (35,4%) -3 έδρες-	100 (34,1%) -3έδρες-
ΤΡΙΚΑΛΩΝ	59 (14,3%) -1 έδρα-	63 (15,1%) -1 έδρα-
ΞΑΝΘΗΣ	22 (6,9%)	-
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ	108 (9,36%)	101 (9,29%)
ΣΑΜΟΥ	11 (12,5%) -1 έδρα-	7 (9,4%) -0 έδρες-
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ	18 (12,32%)	25 (11,26%) -0 έδρες-
Β' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	14 (2,4%)	33 (5,55%)
Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	52 (5,65%)	46 (5,02%)
ΚΙΛΚΙΣ	3 (1,75%)	5 (2,67%)
ΛΑΣΙΘΙ	εκλογές την άνοιξη	-
ΣΕΠΕ	για ΔΣ (2025)	για ΔΣ(2023)
ΔΕΛΜΟΥΖΟΣ (ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ)	34 (7,05%)	24 (5,03%)
ΣΑΜΟΥ	16 (10,02%) -0 έδρες-	24 (15,78%) -1 έδρα-
ΞΑΝΘΗΣ	4 (0,9%)	-
ΥΠΑΙΘΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	εκλογές την άνοιξη	-
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ	πάλι για αποκλειστικά δια ζώσης	ΑΠΟΧΗ (2024)
ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑΣ	-	16 (4,7%) (2024)
ΣΥΝΟΛΟ	778 -7 έδρες-	731 -7 έδρες-

1 Το αποτέλεσμα αφορά τις εκλογές για το συνέδριο της ΟΛΜΕ (2024), καθώς ήταν οι πρώτες που οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών παρέμβηκαν με ψηφοδέλτιο

2 Στην ΕΛΜΕ Πειραιά οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετέχουν στην Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής

3 Στην ΕΛΜΕ Καρδίτσας οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετέχουν στην Επιτροπή Αγώνα

ΥΓ1: στις ΕΛΜΕ Α' Δυτικής Αττικής (Ελευσίνα), Ηρακλείου, Χαλκιδικής αλλά και στους ΣΕΠΕ Δελμούζος και Σάμου, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών δεν πήραν έδρα στο ΔΣ, γιατί οι υπόλοιπες παρατάξεις έχουν αποφασίσει να κατανέμουν τις έδρες, όχι με απλή αναλογική, αλλά χρησιμοποιώντας τις διατάξεις του 1264. Οι Αγωνιστικές

Κινήσεις Εκπαιδευτικών απαιτούν να πραγματοποιούνται οι εκλογές με απλή αναλογική.

ΥΓ2: Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών παρεμβαίνουν επίσης στις ΕΛΜΕ Λασιθίου και Β' ΕΛΜΕ Ανατολικής Αττικής (οι οποίες θα κάνουν εκλογές την άνοιξη), όπως επίσης και στους ΣΕΠΕ Υπαίθρου Θεσσαλονίκης (και αυτός θα κάνει εκλογές την άνοιξη) και Καλαμαριάς «Προμηθέας». Στον ΣΕΠΕ Καλαμαριάς οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών είχαν επιλέξει τη στάση της αποχής από τις προηγούμενες εκλογές μη θέλοντας να νομιμοποιήσουν τις υβριδικές ηλεκτρονικές εκλογές του νόμου Χατζηδάκη. Θα δώσουν όλες τις δυνάμεις τους για να διασφαλιστεί ότι το σωματείο θα κάνει εκλογές αποκλειστικά δια ζώσης κόντρα στους αντισυνδικαλιστικούς νόμους.

Αναδημοσιεύουμε κείμενο της Ανοικτής Συνέλευσης Ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις σε σχέση με την εκδίκαση των πρώτων πειθαρχικών για Απεργία Αποχή από την αξιολόγηση

Αλληλεγγύη στις τρεις δασκάλες που διώκονται για τη συμμετοχή τους στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση!

Στις 21 Γενάρη, ημέρα Τετάρτη, εκδικάζεται στην Τρίπολη η πρώτη παραπομπή τριών εκπαιδευτικών (δασκάλες στη Λακωνία), για τη συμμετοχή τους στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση. Ως τώρα, 2.500 εκπαιδευτικοί διώκονται πειθαρχικά επειδή αγωνίζονται ενάντια στις αντι-εκπαιδευτικές πολιτικές, ενώ η Χρύσα Χοτζόγλου εξακολουθεί να βρίσκεται σε δυνητική αργία και εκκρεμούν οι παραπομπές των Λάζου, Καψαλάκη, Τριανταφύλλου, Κάσση με το ίδιο ερώτημα.

Η κυβέρνηση έχει καταφύγει σε ωμή καταστολή, σε διώξεις και πειθαρχικά, εκτός από τη δευτεροβάθμια και πρωτοβάθμια εκπαίδευση και στην τριτοβάθμια, όπου ο συνάδελφος Δημήτρης Αντωνίου έχει απολυθεί από το ΕΚΠΑ για την αγωνιστική του στάση, ενώ φοιτητές του ΕΚΠΑ και της Αρχιτεκτονικής

διώκονται πειθαρχικά. Στις αρχές του Γενάρη κρίθηκε τελικά παράνομη η απεργία-αποχή των διοικητικών υπαλλήλων από τη διαδικασία της διαγραφής φοιτητών.

Είναι συνολική η επίθεση σε όλους τους κλάδους, σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, στη νεολαία και σε κάθε φωνή που αντιστέκεται και διεκδικεί στη χώρα μας. Ωμές επεμβάσεις σε χώρες, αιματοκύλισμα λαών και δολοφονίες αγωνιστών/τριών, φυλακίσεις και διώξεις, είναι επίσης το σκηνικό σε όλο τον πλανήτη.

Να είμαστε αλληλέγγυοι/ες - Να αγωνιστούμε!

Στις 21/1/26 Διαδηλώνουμε-Απεργούμε!

Η ημέρα εκδίκασης της υπόθεσης των τριών στην Τρίπολη πρέπει να μας βρει στους δρόμους. Να δείξουμε την αλληλεγγύη μας έμπρακτα. Προπαγανδί-

ζουμε και συμμετέχουμε στις κινητοποιήσεις-διαδηλώσεις που θα γίνουν σε όλη τη χώρα για τις τρεις αγωνίστριες δασκάλες.

Απέναντι στη βιομηχανία διώξεων της κυβέρνησης, με ψηφισμένο το νέο πειθαρχικό, δεν υπάρχει περιθώριο αναμονής, εικονικών αγώνων και προσημονής για σωτήρες. Υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματά μας! Μαζί με μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους όλων των κλάδων αγωνιζόμαστε για να κερδίσουμε τις μάχες τις γενιάς μας!

Να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις!

Κάτω η τρομοκρατία και η καταστολή!

Κάτω τα χέρια από τα σωματεία-την απεργία-τους αγωνιστές!

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Χρονιά εξελίξεων για την εκπαίδευση

Χρονιά εξελίξεων για εκπαιδευτικούς, γονείς και μαθητές αναμένεται να είναι το 2026, με την κυβέρνηση να αυξάνει την πίεση και να εντείνει την επίθεση που έχει εξαπολύσει στην εκπαίδευση. Διώξεις, πειθαρχικά, αξιολόγηση, Ωνάσεια, εθνικό απολυτήριο, διαγραφές φοιτητών είναι βασικές πτυχές αυτής της επίθεσης, ενώ το νέο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων αναμένεται να παίξει καθοριστικό ρόλο στην προσπάθεια καταστολής κάθε αντίστασης στην πολιτική της διάλυσης, φυσικά, όχι μόνο στην εκπαίδευση αλλά και ευρύτερα.

Η χρονιά ξεκινά με την πρώτη, πανελλαδικά, εκδίκαση πειθαρχικού που αφορά την απεργία - αποχή από την αξιολόγηση. Τρεις εκπαιδευτικοί από τη Λακωνία καλούνται στις 21 Ιανουαρίου να «λογοδοτήσουν» για τον αγώνα τους, με βάση τις αποφάσεις των σωματείων τους, ενάντια στην αξιολόγηση, το πολυεργαλείο εκφοβισμού, τρομοκράτησης και διάλυσης δικαιωμάτων μαθητών και εκπαιδευτικών. Η όποια απόφαση θα σημαδέψει άμεσα αυτόν τον αγώνα που δίνει ο κλάδος τα τελευταία χρόνια, με 2.500 επιπλέον πειθαρχικά να εκκρεμούν για τον ίδιο λόγο.

Ταυτόχρονα, αυτή την περίοδο βρισκόμαστε και εν αναμονή εξελίξεων στο σύνολο των διώξεων, με αποκορύφωμα αυτήν της Χρύσας Χοτζόγλου, αλλά και των διώξεων της Έφης Λάζου, της Σοφίας Καψαλάκη, της Ευαγγελίας Τριανταφύλλου και της Λυδίας Κάσση. Η κατάληξη αυτών των υποθέσεων, και ιδιαίτερα της Χ.Χ. που είναι και η πρώτη επιβληθείσα αργία για συνδικαλιστική δράση, θα σημαδέψει την πορεία των αγώνων των εκπαιδευτικών αλλά και τη συνδικαλιστική δράση και τα δημοκρατικά δικαιώματα του συνόλου των εργαζομένων της χώρας.

Το νέο πειθαρχικό που ισχύει πλέον από 01/01/26 δείχνει τις προθέσεις του συστήματος. Ο νέος νόμος είναι πρωτίστως πολιτική γραμμή και, είτε κανείς συρθεί στο πειθαρχικό με το παλιό πλαίσιο είτε με το νέο, αυτή η γραμμή προτάσσει να μας τσακίσουν με πιο αυστη-

ρές ποινές και με γρήγορες διαδικασίες. Οι διώξεις τείνουν να γίνουν κανονικότητα στα σχολεία. Με το που τολμά κάποιος να υψώσει φωνή απέναντι στην πολιτική της λιτότητας και των περικοπών, όπως αυτή εκφράζεται και με τις συγχωνεύσεις, τις ελλείψεις και τα κενά, διώκεται και σέρνεται στα πειθαρχικά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ΕΔΕ στο 3ο ΔΣ Ραφήνας για κείμενο των εκπαιδευτικών ενάντια σε συγχωνεύσεις τμημάτων του σχολείου!

Την ίδια στιγμή, κυβέρνηση και υπουργείο συνεχίζουν την προσπάθεια εφαρμογής της αξιολόγησης, που πάει πακέτο με τα πειθαρχικά, με την κυβέρνηση να εμπλουτίζει το οπλοστάσιό της

στην επιχείρηση της αξιολογικής περικύκλωσης των σχολείων. Τελευταία προσθήκη, η νέα ψηφιακή πλατφόρμα EDUQUALITY, όπου, σύμφωνα με τις εξαγγελίες, μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί θα συμμετέχουν από κοινού στην αξιολόγηση. Η παραπάνω προσθήκη αυξάνει την πίεση στο μέτωπο της αξιολόγησης και επιχειρεί να διαρρήξει τις σχέσεις εκπαιδευτικών - γονέων μέσω του κοινωνικού αυτοματισμού, πριμοδοτώντας τον ανταγωνισμό και το αλληλοφάγωμα.

Η κατάσταση στα σχολεία είναι εξαιρετικά δύσκολη. Οι μαθητές στραγγαλίζονται από το ασφυκτικό πλαίσιο της υπέρογκης ύλης, των εξετάσεων, της τράπεζας θεμάτων και της ΕΒΕ αλλά και από την καταστολή, τις απουσίες, τις αποβολές και την τηλεκπαίδευση. Και φυσικά νέοι σχεδιασμοί έρχονται να υψώσουν νέα και ψηλότερα εμπόδια στην πορεία των μαθητών στο δρόμο της εκπαίδευσης, όπως το εθνικό απολυτήριο, που θα φέρει πανελλαδικού τύπου εξετάσεις και στις τρεις τάξεις του λυκείου! Θα μετατρέψει το σχολείο σε ένα απέραντο εξεταστικό κάτεργο με στόχο την αποθάρρυνση και τελικά την απομάκρυνση μεγάλου αριθμού μαθητών από αυτό, ενώ θα «ματώσει» οικονομικά ακόμα περισσότερο τις λαϊκές οικογένειες.

Στην υπηρεσία της αντιλαϊκής πολιτικής στην εκπαίδευση και τα Ωνάσεια, όπου οι σχεδιασμοί της κυβέρνησης συνεχίζονται με την ανακοίνωση, μέσα στις γιορτές, 8 νέων σχολείων στα οποία θα επιχειρηθεί η μετατροπή τους. Πολύ σημαντικοί και σημείο αναφοράς αποτελούν οι αγώνες που έχουν αναπτυχθεί σε διάφορες περιοχές γύρω από αυτό το ζήτημα, που μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις έχουν επιφέρει επιτυχίες, είτε με την μη ένταξη είτε με τον αποχαρκτηρισμό των εν λόγω σχολείων, όπως έγινε σε Κυψέλη, Πέραμα, Εύοσμο και

Καλλιθέα.

Τα μέτωπα πολλά και ανοικτά, κι ενώ ο κόσμος της εκπαίδευσης έχει να αντιμετωπίσει το σύστημα που θέλει να του τσακίσει τη ζωή μέσα κι έξω από το σχολείο, έχει ταυτόχρονα απέναντί του και τις ομοσπονδίες ΔΟΕ-ΟΛΜΕ και τον κυρίαρχο συνδικαλισμό, που βάζουν «πλάτη» στην επίθεση με τις πράξεις τους αλλά και με την απραγία τους...

Έχουν εξαφανίσει από το λόγο τους και τον όποιο προγραμματισμό τους την προοπτική της συνέλευσης και της απεργίας. Δεν θέλουν και δεν μπορούν να συμβάλουν σε καμία προσπάθεια συγκρότησης αγώνων τέτοιων που να επιδιώκουν την ανατροπή της πολιτικής που διαλύει το χώρο της εκπαίδευσης.

Σ' αυτό το κλίμα, αποδέχονται την αξιολόγηση, την οποία δεν θέλουν πια να αναφέρουν με το όνομά της! Κρύβονται πίσω από τα στενά όρια της απεργίας - αποχής, που κι αυτή τους πέφτει βαριά και θα προτιμούσαν να έχουν ήδη ξεμπερδέψει μαζί της.

Υποβαθμίζουν τις διώξεις και τον πολιτικό χαρακτήρα του νέου πειθαρχικού. Διοργανώνουν διαδικτυακές ενημερώσεις για το νέο νόμο, όπου δεν κάνουν αναφορές για το σύνολο των πειθαρχικών και τη βιομηχανία διώξεων που έχει στηθεί. Καθησυχάζουν τον κόσμο που κάνει απεργία-αποχή πως δεν έχει να φοβηθεί τίποτα και η συζήτηση γυρίζει γύρω από τις νομικές τρύπες που, δήθεν, μπορούν να μας καλύψουν, ενώ αφήνεται να εννοηθεί ότι οι ποινές δεν θα είναι απαραίτητα αυστηρές!

Μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί ξεχειλίζουν από οργή και αγανάκτηση, μένει να βρουν τον τρόπο, από κοινού, να ξεπεράσουν τα εμπόδια και να τα βάλουν με το σύστημα και τους υποτακτικούς του. Τα πολυήμερα αγροτικά μπλόκα έδειξαν το δρόμο και, ανεξάρτητα από την τελική έκβαση, απέδειξαν τη δύναμη που έχουν οι αγώνες.

ΚΑΛΕΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ 21/01 ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ

ΑΘΗΝΑ: από ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ & Ανοικτή Συνέλευση Ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις & Απολύσεις στις 13:00 στην πλατεία Κλαυθμώνος

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: από ΕΛΜΕ (Α, Γ & Ε) και ΣΕΠΕ (Β, Ζ & Λαγκαδά) στις 12:00 στο Άγαλμα Βενιζέλου

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: από την τοπική ΕΛΜΕ και τον ΣΕΠΕ στις 13:00 στην Κεντρική Πλατεία

ΤΡΙΚΑΛΑ: από την τοπική ΕΛΜΕ και τον ΣΕΠΕ στις 14:00

ΤΡΙΠΟΛΗ: από ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ στις 10:30 έξω από το Πρωτόβαθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Πελοποννήσου

ΥΓ: είναι χαρακτηριστική η προσπάθεια υπονόμησης της κινητοποίησης από τις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, που καλούν στη συγκέντρωση μόνο για σωματεία που μπορούν να πάνε στην Τρίπολη, αφήνοντας χωρίς συγκεντρώσεις όλες τις υπόλοιπες πόλεις!

Ουκρανία

«Ειρηνευτικά» σχέδια πολέμου

Η προσπάθεια από την πλευρά των ΗΠΑ για τροποποίηση των όρων του πολέμου στην Ουκρανία, ώστε η Ουάσιγκτον να μπορέσει να ανασυγκροτήσει σε όλα τα επίπεδα την αντιρωσική της κίνηση, εξελίσσεται σε μια μακρόσυρτη και γεμάτη αντιφάσεις διαδικασία, πολύ περισσότερο αν συμπεριλάβουμε στην θεώρησή μας τις εξελίξεις στο πεδίο των μαχών που δίνουν αργά αλλά σταθερά εδαφικά κέρδη στην Ρωσία. Παράλληλα είναι φανερό πως οι ΗΠΑ προσπαθούν να εξάγουν στρατηγική «υπεραξία» από τις τελευταίες επιθετικές κινήσεις τους εναντίον της Βενεζουέλας (θα δούμε αν θα προχωρήσουν και στο Ιράν) και να την «καταθέσουν» στην ουκρανική σύγκρουση ώστε να επαυξήσουν την πίεση στον στρατηγικό τους ανταγωνιστή.

Το τελευταίο δεκαήμερο της προηγούμενης χρονιάς σημαδεύτηκε από ορισμένες σημαντικές εξελίξεις. Η πρώτη χρονικά είναι οι δηλώσεις Μακρόν, με τις οποίες ο Γάλλος πρόεδρος δήλωσε πως αν αποτύχουν οι προσπάθειες του Τραμπ, θα πρέπει η Ευρωπαϊκή Ένωση να επαναλάβει τις άμεσες συνομιλίες με τον Πούτιν. Με αυτή τη δήλωση ο Μακρόν εξέφρασε την δυσανεξία του για τον παραμερισμό των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών από τις συνομιλίες για το ουκρανικό.

Η δεύτερη είναι οι δηλώσεις του Ρούτε, πως, αν η Ρωσία πάρει τον έλεγχο όλης της Ουκρανίας, οι συνέπειες για το ΝΑΤΟ θα είναι τεράστιες, καθώς και πως ΗΠΑ-Ευρωπαίοι και Ουκρανία ετοιμάζουν ένα σχέδιο αποτροπής «της ρωσικής επιθετικότητας» τριών επιπέδων. Παράλληλα έσπευσε για πολλοστή φορά να καθυστερήσει τους ευρωπαίους, επισημαίνοντας πως ο Τραμπ «*παράμενει πλήρως δεσμευμένος στο ΝΑΤΟ και στην ευρωπαϊκή ασφάλεια.*» Ο Ρούτε έτσι, αποφάσισε να τονίσει αυτά που παραμένουν σημαντικά για το ΝΑΤΟ, πέρα από εφήμερους εντυπωσιασμούς και τακτικές που μπορεί να μπερδεύουν.

Η τρίτη χρονικά εξέλιξη, αλλά μάλλον πιο σημαντική για την συγκυρία, ήταν η ουκρανική επίθεση στην κατοικία του Πούτιν, μεσούσης της επίσκεψης Ζελένσκι στις ΗΠΑ. Η ολοφάνερα προβοκατόρικη επίθεση, η οποία δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς την βοήθεια των δυτικών ιμπεριαλιστικών χωρών, έβαλε βόμβα στις εξελισσόμενες (έτσι και αλλιώς αργά και βασανιστικά) ξεχωριστές συνομιλίες ρώσων και ουκρανών αξιωματούχων με διαμεσολαβητή τις ΗΠΑ. Έτσι, η σύγκρουση ΗΠΑ-Δύσης με την Ρωσία εισήλθε σε μια ακόμη φάση παραπέρα όξυνσης που συνδυάζεται με την αύξηση της διπλωματικής και όχι μόνο πίεσης.

Είχαν προηγηθεί οι δηλώσεις Πούτιν πως «*το ενδιαφέρον μας για την αποχώρηση των ουκρανικών σχηματισμών από τα εδάφη που κατέχουν είναι στην πραγματικότητα μηδενικό*», μιας και είναι θέμα χρόνου να καταληφθούν από την Ρωσία, καθώς και ένα ακόμη τηλεφώνημα Τραμπ-Πούτιν, στο οποίο η ρωσική πλευρά έθεσε τα γνωστά για «*την εξάλειψη των βαθύτερων αιτιών της σύγκρουσης*».

Η διπλωματική αντίδραση της Ρωσίας στην επίθεση στην κατοικία του Πούτιν ήταν άμεση και αρκετά απειλητική, ενώ για τις διαπραγματεύσεις δήλωσε πως αλλάζει προς το σκληρότερο

η θέση της. Στρατιωτικά πραγματοποιήσε μαζικά πλήγματα σε Οδησό και Χάρκοβο.

Σαν έτοιμος από καιρό, ο Τραμπ κοινοποιεί άρθρο της New York Post με τίτλο «*Η επιθετική ρητορική του Πούτιν δείχνει ότι η Ρωσία είναι εκείνη που στέκεται εμπόδιο στην ειρήνη*». Ο αρθρογράφος καλεί σε αύξηση της πίεσης στην Ρωσία, σε αυστηρότερες κυρώσεις και σε αύξηση της στρατιωτικής βοήθειας στην Ουκρανία.

Μετά δε και την επίθεση εναντίον της Βενεζουέλας και την μαφιόζικη απαγωγή του Μαδούρο, ο αμερικανός ΥΠΕΞ ανεβάζει απειλητικό μήνυμα σε Ρωσία και Ιράν με την έκφραση «*μην παίζετε με τον Ντόναλντ Τραμπ*» που συνοδεύεται από φωτογραφία που δείχνει την αμερικανική ηγεσία στο «*δωμάτιο*» από το οποίο ο Τραμπ παρακολουθούσε την επίθεση και την απαγωγή.

Την ίδια στιγμή οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις συνεχίζουν να διχάζονται. Ο Βρετανός πρωθυπουργός μετά το πέρας των συνομιλιών της «Συμμαχίας του Παρισιού για την Ουκρανία» ανακοινώνει πως «*Η Βρετανία και η Γαλλία θα εγκαταστήσουν στρατιωτικές βάσεις σε όλη την επικράτεια της Ουκρανίας μετά την κατάπαυση του πυρός*». Ενώ ο γερμανός Καγκελάριος Μερτς περιορίστηκε να δηλώσει πως «*το Βερολίνο θα μπορούσε να αναπτύξει δυνάμεις σε έδαφος του ΝΑΤΟ που γειτνιάζει με αυτήν*», δείχνοντας έτσι την Πολωνία! Ακόμα πιο μακριά, ο Πολωνός πρωθυπουργός Ντόναλντ Τουσκ διέψευσε την ύπαρξη συμφωνίας, δηλώνοντας πως αυτό που συμφωνήθηκε ήταν ένα πλαί-

σιο κίνησης όπου εκφράστηκαν προθέσεις χωρίς να υπάρχει καμιά απόφαση.

Οι αγγλογάλλοι γνωρίζουν πως τα σχέδια που καταστρώνουν βρίσκονται στον αέρα, όχι μόνο από την άποψη πως η Ρωσία δεν θα αφήσει να φτάσουν τα πράγματα ως εκεί, αλλά και από την άποψη πως μια τέτοια κίνηση απαιτεί την αμερικανική κάλυψη. Ωστόσο με αυτό τον τρόπο, δείχνουν πως θέλουν να είναι τμήμα της διαπραγματεύσεων και να διεκδικήσουν ρόλο και θέση στην Ουκρανική σύγκρουση. Πολύ πιο συγκρατημένη η Γερμανία όπως και η Πολωνία, γιατί η σύγκρουση είναι «*στα πόδια τους*» και θα ήθελαν τα αμερικανικά εκέγγυα πριν από οποιαδήποτε κίνηση. Δεν πρέπει να παραξενεύουν κανένα αυτές οι εξελίξεις. Έτσι κι αλλιώς, έχουν διαμορφωθεί πολύ αντιφατικοί όροι για τους ιμπεριαλιστές -ειδικά της ηπειρωτικής Ευρώπης- αν υποθέσουμε (που δεν είναι καθόλου έτσι) πως η Βρετανία είναι εντάξει με ότι έχει ακολουθήσει το Brexit. Δέχτηκαν λοιπόν οι γαλλογερμανοί έναν στρατηγικό εκβιασμό από την Ουάσιγκτον και μπήκαν στην αντιρωσική στρατηγική κατεύθυνση που αυτή προωθούσε, με σημαντικές για τις ίδιες συνέπειες. Ειδικά για την Γερμανία θέλει μεγάλη φαντασία για να ισχυρισθεί κάποιος π.χ. πως οικειοθελώς διέκοψε την στρατηγική ενεργειακή σχέση με την Ρωσία. Από την άλλη, η επιλογή να στοιχηθούν πίσω από τις ΗΠΑ και μάλιστα να γίνουν «*βασιλικότεροι του βασιλέως*», πριμοδοτώντας μάλιστα αυτό που ο Τραμπ είχε ζητήσει στην αρχή της δεύτερης θητείας του (αποστολή

δυτικών αλλά όχι αμερικανικών στρατευμάτων στην Ουκρανία), τους έδωσε παράλληλα την δυνατότητα να εκτυλίξουν κι αυτές τα δικά τους σχέδια για αύξηση του στρατιωτικού-στρατηγικού τους βάρους στην Ευρώπη και παγκόσμια. Σχέδια που όμως προσπαθούν να υλοποιηθούν κάτω από την ασφυκτική πίεση των δεδομένων, στρατηγικών-πολιτικών-οικονομικών, που διαμορφώνουν οι κινήσεις των ΗΠΑ αλλά και αμερικανορωσικός ανταγωνισμός πάνω στο σώμα της Γηραιάς Ηπείρου και δεν είναι ευνοϊκά για τις ίδιες.

Φυσικά η Ρωσία δήλωσε πως οποιαδήποτε τοποθέτηση δυτικών στρατευμάτων στην Ουκρανία θα εκληφθεί ως ξένη παρέμβαση και απειλή για την ασφάλεια της περιοχής, οπότε αυτά -δηλαδή τα δυτικά στρατεύματα- αποτελούν νόμιμους στόχους για τις ρωσικές ένοπλες δυνάμεις. Και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία, η ρωσική ηγεσία αποφασίζει να χτυπήσει με τον Ορέσνικ το δυτικότερο άκρο της Δυτικής Ουκρανίας, την πόλη Λβιβ, στέλνοντας μήνυμα σε ΗΠΑ -ΕΕ και Δύση πως αυτή την κόκκινη γραμμή ούτε θα τη θολώσει ούτε θα την σβήσει. Κατά δεύτερο με το χτύπημα θέλει να βάλει σφήνες ανάμεσα σε ΗΠΑ-ΕΕ, υπογραμμίζοντας πως τις συνέπειες μιας όξυνσης θα τις ζήσουν κυρίως οι ευρωπαίοι και όχι φυσικά οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές. Παράλληλα είναι και ένα μήνυμα πως η Ρωσία δεν θα κάνει αποδεκτό το «*ειρηνευτικό*» σχέδιο στο οποίο φαίνεται να καταλήγουν ΗΠΑ-ΕΕ -Ουκρανία και το οποίο λέγεται ότι σύντομα θέλει το αμερικανικό δίδυμο Γουίτκοφ-Κουσνέρ να παρουσιάσει στην Μόσχα.

Διαβολεμένη σύμπτωση ή κάτι άλλο που πρέπει να τύχει προσοχής και μελέτης; Ο Τορινέζος συγγραφέας και ιστορικός Στέφανο Γκαρθάρο είναι κατηγορηματικός σχετικά με την αστυνομική επιχείρηση καταστολής και έξωσης σε βάρος του κοινωνικού κέντρου Ασκατασούνα. «Ο χρόνος της επίθεσης ήταν στρατηγικά προκαθορισμένος!»

Η 18η Δεκεμβρίου για το Τορίνο είναι μια ημερομηνία με ιδιαίτερο συμβολισμό. Τέτοια μέρα το 1922, λίγο πριν το μεσημέρι, 400 squadristi (φασίστες πολιτοφύλακες, γνωστοί και ως μελανοχίτωνες) εισέβαλλαν στο κέντρο των αναρχικών σιδηροδρομικών «Κάρλο Μαρξ» στην γειτονιά «Μπαριέρα της Νίκαιας» και στην συνέχεια επιτέθηκαν στο Εργατικό Επιμελητήριο στην Κόρσο Σικάρντι εγκαταλείποντας το στις φλόγες. Ήταν η έναρξη των αντιποίνων για τον θάνατο δύο φασιστών στην διάρκεια επίθεσης που επιχείρησαν σε βάρος ενός κομμουνιστή εργάτη. Ο τραυμαγέρης Φραντσέσκο Πράτο αμυνόμενος, αν και τραυματισμένος, μπόρεσε να τους εξουδετερώσει. Από τον Οκτώβριο του 1922 στο Τορίνο αλλά και στην υπόλοιπη χώρα είχε επεκταθεί το κύμα της φασιστικής τρομοκρατίας, ύστερα από την νικηφόρα πορεία του Μουσολίνι στην Ρώμη και την αναρρίχσή του στην θέση του πρωθυπουργού. Οι δύο επιθέσεις σήμαναν την έναρξη ενός τριήμερου αιματηρού πογκρόμ σε εργατικές γειτονιές με στόχους συνδικαλιστές εργάτες, κομμουνιστές, σοσιαλιστές και αναρχικούς. Αρκετές εργατικές λέσχες πυρπολήθηκαν και τα κεντρικά γραφεία της εφημερίδας Ορντινε Νουόβο καταστράφηκαν. Μεταξύ των θυμάτων ήταν ο δημοτικός σύμβουλος Κάρλο Μπερούτι, εργάτης σιδηροδρόμων και ο γραμματέας της Ομοσπονδίας Μεταλλουργών (FIOM) στο Τορίνο, ο αναρχικός Πιέτρο Φερέρο, του οποίου το σώμα βρέθηκε κάτω από το άγαλμα του Βιτόριο Εμανουέλε Β', μέσα σε μια λίμνη αίματος. Συνολικά δολοφονήθηκαν 14 αντιφασίστες, σοσιαλιστές, κομμουνιστές και αναρχικοί και πολλοί τραυματίστηκαν. Επικεφαλής της «σφαγής του Τορίνο» ήταν το πρωτοπαλικάρο των φασιστικών ομάδων Πιέρο Μπραντιμάρτε με τις ευλογίες του Τσέζαρε Ντε Βέκι, μέλους της φασιστικής τετραρχίας και μετέπειτα κυβερνήτη των Δωδεκανήσων.

Ήταν ξημερώματα της 18ης Δεκεμβρίου 2025 όταν ξεκίνησε η αστυνομική επιχείρηση εισβολής και εκκένωσης της Ασκατασούνα στην Κόρσο Ρετζίνα Μαργκερίτα 47. Στην εισβολή συμμετείχαν καραμπινιέροι, δημοτικοί αστυνομικοί, αξιωματικοί της DIGOS και στελέχη της Οικονομικής Αστυνομίας. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις, έξι άτομα βρέθηκαν μέσα, το κτίριο εκκενώθηκε, οι πόρτες χτίστηκαν και διακόπηκε η παροχή νερού. Τριγύρω εγκαταστάθηκαν αστυνομικές φρουρές και μεταλλική περίφραξη. Την επόμενη ημέρα, όταν εκατοντάδες διαδηλωτές επιχείρησαν να πλησιάσουν αντιμετώπιστηκαν με δακρυγόνα, ρόπαλα και αντλίες νερού. Οι αντιδράσεις δεν σταμάτησαν τις επόμενες ημέρες, στις οποίες συμμετείχαν χιλιάδες Τορινέζοι καταγγέλλοντας

τις φασιστικές πρακτικές της κυβέρνησης Μελόνι, την αστυνομική καταστολή και το κυνηγητό σε βάρος στελεχών και μελών των κοινωνικών κινημάτων αντίστασης. Το Σάββατο 20 Δεκεμβρίου με ραντεβού μπροστά στο Παλάτσο Νουόβο ξεκίνησε μια τεράστια διαδήλωση με κατεύθυνση την Ασκατασούνα. Η αστυνομία ξαναχτύπησε και οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν για ώρες.

Κτισμένο στο τέλος του 19ου αιώνα, το τετραώροφο που στέκει στην παλιά εργατογειτονιά Βανκιλιά λειτούργησε αρχικά ως φιλανθρωπικό ίδρυμα. Αργότερα πέρασε στην ιδιοκτησία του Δήμου, υπήρξε παιδικός σταθμός για να εγκαταλειφθεί στην συνέχεια. Κατελήφθη το 1996, ονομάστηκε Ασκατασούνα (ελευθερία στα Βασκικά) και από τότε μετατράπηκε σε ανοικτό κοινωνικό κέντρο στο οποίο γίνονταν συναυλίες, εργαστήρια, σεμινάρια και κοινωνικά συσσίτια. Λειτούργησε επίσης γραφείο στεγαστικής βοήθειας. Κατά καιρούς έγινε στόχος αστυνομικών ερευνών και φασιστικών επιθέσεων. Παρότι τελευταία υπήρξε συμφωνία με τον Δήμο του Τορίνο να παραμείνει κενό για να γίνουν εργασίες συντήρησης, με σκοπό να συνεχίσει να λειτουργεί στο μέλλον ως κοινωνικό υποστηρικτικό κέντρο σε συνεργασία με τις δημοτικές υπηρεσίες, παρέμεινε στο στόχαστρο των κρατικών υπηρεσιών και των ακροδεξιών, θεωρούμενο ορμητήριο «παράνομων» και «τρομοκρατικών» δράσεων. Επανειλημμένα κατηγορήθηκε πως μέλη του κέντρου συμμετείχαν ενεργά στο κίνημα NO TAV (τρένο υψηλής ταχύτητας Τορίνο-Λυόν) με πράξεις δολιοφθοράς των έργων στην κοιλάδα Σούσα. Το εντυπωσιακό κίνημα αλληλεγγύης και καταγγελίας της γενοκτονίας των Παλαιστίνιων που αναπτύχθηκε και στο Τορίνο και οι δράσεις σε βάρος της εφημερίδας Λα Στάμπα, της αεροναυπηγικής Λεονάρντο, των Μπέργκερ Κινγκ και Μακ-Ντόναλντς, η κατάληψη του εμβληματικού Μόλε Αντονελιάνο κ.λ.π. αποτέλεσαν το έναυσμα για ένα κύμα δεξιάς και ακροδεξιάς υστερίας ενάντια στην Ασκατασούνα. Υποδείχθηκε ως κέντρο συντονισμού βίαιων ενεργειών και ζητήθηκε επίμονα η ακύρωση της συμφωνίας με τον Δήμο και η εκκένωσή του. Την ημέρα που εισέβαλε η αστυνομία, ο κεντροαριστερός δήμαρχος Λορούσο ανακίνησε την ματαιώση της συμφωνίας, ευθυγραμμίζόμενος με τις δηλώσεις περί αποκατάστασης της τάξης του Υπουργού Εσωτερικών Πιαντεντόζι από το ακροδεξιό κυβερνητικό κόμμα Αδέλφια της Ιταλίας.

Από τις 25 Απριλίου 2024, επέτειο της απελευθέρωσης από τον φασισμό, η Ασκατασούνα απέκτησε νέα όψη. Ντύθηκε με σύμβολα ενάντια στον φασισμό, τον ρατσισμό, το σεξισμό και τον πόλεμο. Στα παράθυρα κρεμάστηκαν φωτογραφίες με μορφές-σύμβολα της πάλης ενάντια στον ναζισμό και τον φασισμό στην Ιταλία και στην Ευρώπη. Μεταξύ αυτών του Ντάντε Ντι Νάννι, του νέου παρτιζάνου (μέλους των GAP) που σκοτώθηκε σε άνοιξη μάχη, όταν οι φασίστες και οι Γερμανοί τον Μάιο του 1944 ανακάλυψαν το κρησφύγετό του στο Τορίνο, σε συνέχεια μιας αντιστασιακής επι-

Κοινωνικό κέντρο Ασκατασούνα

Σκιές πάνω από το Τορίνο

Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ μια συλλογή φωτογραφιών από την κινητοποίηση της 20ης Δεκεμβρίου, www.famigliacristiana.it/foto-e-video/torino-corteo-per-askatasuna-si-comincia-con-le-famiglie-si-finisce-alla-guerriglia-j2w0xuy8 και μια παρουσίαση της ιστορίας των προσώπων που έντυσαν την πρόσοψη της Ασκατασούνα, infoaut.org/antifascismo-nuove-destre/contro-fascismo-sessismo-razzismo-e-guerra-ora-e-sempre-resistenza-siamo-sempre-qua

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

χείρησης στην οποία πήρε μέρος. Όταν οι μπάτσοι εισέβαλλαν στην Ασκατασούνα έσπευσαν να καταστρέψουν με μανία αυτές τις φωτογραφίες. Το σκισμένο πανί με την μορφή του Ντάντε Ντι Νάννι κρεμόταν ακόμη όταν νεαροί διαδηλωτές συγκρούονταν στον δρόμο με τις αστυνομικές δυνάμεις τις πρώτες ώρες της εκκένωσης.

Η κυβέρνηση Μελόνι και τα κόμματα που την στηρίζουν, με επικεφαλής τους νεοφασίστες και την Λέγκα, στοχοποίησαν την Ασκατασούνα στα πλαίσια μιας επιχείρησης-ρεβάνς σε βάρος του μεγάλου μαχητικού κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη που συγκλόνισε την χώρα επί μήνες και οδήγησε σε δύο πρωτοφανείς πανεθνικές διενδοτικές απεργίες. Το Τορίνο πρωταγωνίστησε σε αυτό το κίνημα και γι αυτό καθόλου τυχαία κορυφώθηκε εδώ η επιχείρηση καταστολής με την σύλληψη του 47χρονου αιγυπτιακής καταγωγής ιμάμη Μοχάμεντ Σαχίν. Ο Σαχίν, ηγετική μορφή του κινήματος αλληλεγγύης και ορισμένοι άλλοι κατηγορήθηκαν πως συνέδραμαν οικονομικά την Χαμάς. Απειλήθηκε με απέλαση έως ότου ένα δικαστήριο την σταμάτησε εν μέσω σφοδρών και μαζικών αντιδράσεων.

Ούτε η Ασκατασούνα, ούτε το εντυπωσιακό κίνημα καταδίκης της γενοκτονίας των Παλαιστίνιων είναι οι αποκλειστικοί στόχοι της κυβέρνησης Μελόνι και του μπλοκ αστικών αντιδραστικών δυνάμεων που την στηρίζει. Η κυβέρνηση συνεργασίας των μεταλλαγμένων μετά-φασιστών, απογόνων του νεοφασιστικού Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος του Αλμυράντε (αξιωματούχου προπαγάνδας της «δημοκρατίας του Σαλό», του τελευταίου φασιστικού καθεστώτος 1944-1945) με την δεξιά, στα δύο χρόνια που κυβερνά, έχει προχωρήσει αρκετά μακριά στην πολιτική εκφασισμού της δημόσιας σφαίρας. Οι επιθέσεις στα κοινωνικά κινήματα, στις εργατικές αντιστάσεις και απεργίες,

στις διεθνιστικές δράσεις αλληλεγγύης και στους αντιφασίστες έχουν πολλαπλασιαστεί. Η σύλληψη και καταδίκη σε κατ' οίκον περιορισμό έξι νεαρών 16 και 17 ετών από το λύκειο Αϊνστάιν για αντιφασιστική δράση είναι μόνο μια χαρακτηριστική περίπτωση. Πλήθος διώξεων και καταδικαστικών αποφάσεων με φυλακίσεις ή εξοντωτικά χρηματικά πρόστιμα αντιμετωπίζουν αγωνιστές των κοινωνικών κινημάτων και συνδικάτα. Ταυτόχρονα, ολοένα και περισσότερο σκληραίνει το κατασταλτικό νομοθετικό πλαίσιο με ψήφιση δρακόντειων νόμων. Η εκστρατεία αυτή συνοδεύει και υποστηρίζει την πολιτική στρατιωτικοποίησης και πολεμικών προετοιμασιών της ιταλικής αστικής τάξης. Μια πολιτική που υπαγορεύει θεαματική αύξηση των εξοπλιστικών δαπανών και συστηματική προσπάθεια ιδεολογικής χειραγώγησης και αποπροσανατολισμού των λαϊκών μαζών.

Η άλλοτε πόλη-εργοστάσιο του Ιταλικού Βορρά, η πόλη της συνάντησης του νεαρού Γκράμσι με το εργατικό κίνημα και τον κομμουνισμό, δεν έχει να «θυμάται» μόνο τις ημέρες της σφαγής του 1922 και του ανερχόμενου φασισμού. Η εργατική εξέγερση, γνωστή ως γεγονότα της πλατείας Στατούτο το 1962 με τις βίαιες συγκρούσεις εργατών, κυρίως μεταλλουργών, με την αστυνομία και την τριήμερη απεργία κόντρα στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, αποτέλεσε το πρελούδιο των μεγάλων εργατικών αγώνων των επόμενων ετών. Προς τα πού θα πάει η ιστορική εξέλιξη σπρωγμένη από την κοινωνική πάλη ανάμεσα στις δυνάμεις που θέλουν να γυρίσουν την ανθρωπότητα σε καιρούς πόλεμου και φασισμού και την εργατική τάξη και τους λαούς που αντιστέκονται σε αυτήν την πισωδρόμηση; Οι σκιές πάνω από το σύγχρονο Τορίνο δείχνουν διαφορετικούς δρόμους και ενδεχόμενα.

Οι φονιάδες των λαών με την απαγωγή Μαδούρο απαιτούν την παράδοση της Βενεζουέλας

Στις 3 Ιανουαρίου κορυφώθηκε η εδώ και μήνες συνεχής κλιμάκωση της περίσφιξης της Βενεζουέλας. Με μια μαφιόζικη κίνηση, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βομβάρδισε βάσεις στο Καράκας, δολοφόνησε πάνω από 100 άτομα, απήγαγε τον Νικολάς Μαδούρο και τη Σίλια Φλόρες και με ενδιάμεσο σταθμό το αεροπλανοφόρο, τους μετέφερε με χολιγουντιανή σκηνοθεσία σε κέντρο κράτησης στο Μπρούκλιν για να δικαστούν. Η επέμβαση, που εκθειάστηκε από τον Τραμπ για τις ασυναγώνιστες δυνατότητες των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων, προκάλεσε μαπαράζ εξελίξεων, αλλά και ερωτηματικών για το ποια θα είναι η επόμενη μέρα στη Βενεζουέλα. Το ίδιο ισχύει και για μια σειρά άλλες χώρες, που στοχοποιήθηκαν ανοιχτά με καουμπόικο τρόπο απ' τον πρόεδρο των ΗΠΑ.

Το αφήγημα από πλευράς ΗΠΑ ήταν κυνικό και άμεσο, αλλά αφήνοντας αρκετά κενά. Απολύτως επιτυχημένη κίνηση, μάλλον δεν θα χρειαστεί επόμενη πιο σκληρή. Τώρα εμείς θα διοικήσουμε για ένα διάστημα τη Βενεζουέλα. Κολομβία, Κούβα, Μεξικό, Γροιλανδία... είναι οι επόμενοι στόχοι. Έντονη αντίδραση καταγγέλλοντας την επέμβαση είχαν η Κίνα, το Ιράν και η Ρωσία σε δεύτερο χρόνο. Το καθεστώς της Βενεζουέλας εξέλεξε μεταβατική πρόεδρο τη Ντέλσι Ροντρίγκες. Παράλληλα, οι μάζες λαού δεν έχουν κινητοποιηθεί στη Βενεζουέλα.

Έχει μεγάλη σημασία να ερμηνεύσει

κανείς την κίνηση των ΗΠΑ, για να δει πιο καθαρά τα δεδομένα των επόμενων κινήσεων. Γιατί δυστυχώς δεκάδες επί δεκάδων είναι οι αναλύσεις που παρουσιάζουν όλα όσα έγιναν ως μέρος ενός προδιαγεγραμμένου σχεδίου. Ανυπόστατες αναλύσεις, που τα σενάρια τους ανατρέπονται από τις ίδιες τις εξελίξεις.

Οι ίδιοι οι Αμερικάνοι έχουν αποσαφηνίσει ότι στόχος τους δεν είναι απλά τα πετρέλαια. Η απαίτηση Ρούμπιο «να φύγουν Ρώσοι, Κινέζοι, Ιρανοί, Κουβανοί» και το «δε σας θέλουμε εκεί, δε θα είστε εκεί» σε Ρωσία και Κίνα, είναι τοποθετήσεις που αναδεικνύουν τους στόχους της επέμβασης. Η αναγνώριση ως εισβολέων των ιμπεριαλιστών Ρωσίας και Κίνας που πρέπει να εκδιωχθούν από τη Βενεζουέλα, αλλά και συνολικά την αμερικανική ήπειρο και το δυτικό ημισφαίριο είναι ζήτημα στρατηγικής ασφάλειας των ΗΠΑ, όπως περιγράφεται καθαρά στην έκθεση εθνικής στρατηγικής ασφαλείας τους.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός πιέζεται χρονικά να καλύψει το χαμένο έδαφος, να απαντήσει τη «σχετική αποδυναμωσή» του έναντι Κίνας και Ρωσίας. Ο παροξυσμός επιθετικότητας που με κινισμό κηρύσσεται ως εκστρατεία δια στόματος Τραμπ δεν είναι ιδιοτροπία της διπλωματίας του, αλλά απόφαση να καλυφθεί το κενό μεταξύ των επιδιώξεων και των μέσων που διαθέτουν οι ΗΠΑ για τη διατήρηση της πρωτοκαθεδρίας στον κόσμο, την οποία βλέπουν να αμφισβη-

τείται. Για να ετοιμαστούν οι ΗΠΑ για έναν παγκόσμιο πόλεμο ξεκαθαρίσματος, χρειάζονται στρατηγικό βάθος. Το δόγμα Μονρόε στη σημερινή εκδοχή σημαίνει πως όλη η αμερικανική ήπειρος πρέπει να ενταχθεί στις αμερικανικές δυνατότητες για να αντιμετωπιστούν η Ρωσία και η Κίνα. Δεν μπορεί η Ρωσία να έχει στρατηγική συμφωνία με τη Βενεζουέλα, να δίνει όπλα σε Κούβα, η Κίνα να κάνει επενδύσεις (65 δισ. στη Βενεζουέλα μόνο) σε λιμάνια και πλουτοπαραγωγικές πηγές σε χώρες της Λατινικής Αμερικής. Να συναλλάσσεται σε γουάν. Το Ιράν αντίστοιχα. Δεν μπορεί, λοιπόν, να συνεχίζει το καθεστώς Μαδούρο με τα εξωτερικά «ανοίγματα» του. Πρέπει να ανατραπεί.

Καμία συμφωνία, επομένως, για μοιρασιά ανάμεσα στην ιμπεριαλιστική τριάδα δεν μπορεί να σταθεί, ίσα ίσα όροι πολεμικής αναμέτρησης ετοιμάζονται. Δεν είναι απλά η αρπαγή των πετρελαίων, που ούτως ή άλλως ήταν η προσφορά του Μαδούρο για διαπραγμάτευση με σκοπό τη μεγέθυνση των ήδη υπάρχουσών αμερικανικών επενδύσεων. Όχι, δεν ήταν συμφωνημένη η διαδοχή στη Βενεζουέλα απ' τον Τραμπ. Δεν υπήρχε κανένας λόγος για τέτοια κοστοβόρα συσώρευση οπλικών συστημάτων, αν ο στρατός και οι «από κάτω» του Μαδούρο ήταν έτοιμοι, ούτε βέβαια χρειαζόταν απειλή για δεύτερο χτύπημα αν δε συνεργαστεί η νέα ηγεσία. Η αναφορά στη Ματσάδο και την ανικανότητά της να ηγηθεί απο-

τελεί παραδοχή της αδυναμίας εναλλακτικής δυνατότητας των ΗΠΑ στο εσωτερικό της Βενεζουέλας. Η τυχοδιωκτική αυτή κίνηση των ΗΠΑ δείχνει την αποφασιστικότητα να αντιμετωπιστεί άμεσα το γεωπολιτικό ζήτημα.

Όλα τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι δεν υπήρξε επικοινωνία και πληροφoρίες από τμήμα στο εσωτερικό του καθεστώτος, ώστε να πετύχει -και μάλιστα χωρίς να δοθεί απάντηση- η επιχείρηση απαγωγής. Παρόλα αυτά, πρέπει να μείνουμε μακριά από σενάρια συνωμοσίας, που δεν μπορούν να εξηγήσουν το συνολικό ζήτημα, ακόμη και αν πλευρές τους ισχύουν.

Η ουσία είναι πως το καθεστώς Μαδούρο αναζητούσε αγωνιωδώς στήριξη σε ξένα κέντρα. Η αδυναμία Κίνας και Ρωσίας να παρέμβουν και να στηρίξουν ουσιαστικά το καθεστώς είχε καταγραφεί όλο το προηγούμενο διάστημα που ο Μαδούρο προσπαθούσε να διαπραγματευτεί με τις ΗΠΑ. Μόνο που οι ΗΠΑ επιδιώκουν απόλυτη κυριαρχία και εδώ ήταν που σκλήρυνε ο διάλογος ανάμεσα σε Τραμπ και Μαδούρο. Η τελευταία συνάντηση του Μαδούρο, λίγες ώρες πριν την απαγωγή του, ήταν με τους Κινέζους. Οι πρώτοι εναγκαλισμοί της Ροντρίγκες ήταν κατά σειρά με τους πρέσβεις της Κίνας, της Ρωσίας και του Ιράν.

Ο πρόεδρος απήχθη, λοιπόν. Το καθεστώς ακόμη πιο στριμωγμένο, αφού η πίεση συνεχίζεται και με τον αποκλεισμό και την αρπαγή δεξαμενόπλοιων και τον έλεγχο εξαγωγών. Δεν προκαλεί εντύπωση ότι η Ροντρίγκες συνεχίζει ακόμη πιο έντονα να απλώνει χέρια διαλόγου στις ΗΠΑ με μεσολαβητή το Κατάρ. Οι κινήσεις και οι δηλώσεις για τον στόχο «καλυτέρευσης σχέσεων με ΗΠΑ», οι επαφές με ευρωπαϊκές χώρες, ακολουθούν τις δηλώσεις ότι η Βενεζουέλα έχει κυβέρνηση που «δεν είναι υποταγμένη και υποτελής». Το άνοιγμα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και η απόφαση για περιορισμένες αποφυλακίσεις κρατουμένων για τη «νέα σελίδα» στη Βενεζουέλα είναι βήματα προσέγγισης που δείχνουν την πίεση, όμως απέχουν πολύ απ' το να καλύψουν τις απαιτήσεις των ΗΠΑ.

Παράλληλα, η ανακοίνωση ρωσικής πετρελαϊκής εταιρείας ότι τα περιουσιακά στοιχεία της στη Βενεζουέλα αποτελούν ιδιοκτησία του ρωσικού κράτους δείχνει ότι είναι μακρύς ο δρόμος. Το ρωσικό υποβρύχιο μπορεί να μην αντέδρασε στην τελευταία αρπαγή του δεξαμενόπλοιου, όμως η παρουσία του διεκδικεί ρόλο. Ανάλογα τα κινεζικά δάνεια και οι επενδύσεις δεν θα παραιτηθούν τόσο εύκολα απ' τη Βενεζουέλα.

Μένει να αποδειχθεί αν τελικά αυτό το νέο βήμα των ΗΠΑ θα στεριώσει ή θα αποτελέσει ένα ακόμη «άνοιγμα» ανολοκλήρωτο, χωρίς δυνατότητες ουσιαστικής μετάφρασης στη διαμόρφωση ενός φιλοαμερικάνικου καθεστώτος. Μια κίνηση, δηλαδή, που μπορεί να γυρίσει και μπουμέραγκ.

Ο λαός της Βενεζουέλας και οι λαοί της Λατινικής Αμερικής συνολικά με βάση αυτές τις εξελίξεις είναι αναγκασμένοι να αναζητήσουν τη δυνατότητα δημιουργίας ενός αντιιμπεριαλιστικού μετώπου που δεν θα χρησιμοποιείται από τα καθεστώτα για τη διαπραγμάτευση τους με τα ξένα κέντρα, αλλά θα βαδίζει αυτόνομα, στηριζόμενο στις δικές του δυνάμεις.

ΗΠΑ-Μινεάπολη

Δολοφονία της Renee Nicole Good και τρομοκρατία σε ζωντανή μετάδοση

Την Τετάρτη 7 Ιανουαρίου 2026, η Ρενέ Νικόλ Γκουντ, 37 ετών, μητέρα τριών παιδιών, δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από αστυνομικούς της (ομοσπονδιακής αστυνομίας μετανάστευσης) ICE, κατά τη διάρκεια επιχείρησης στη Μινεάπολη των ΗΠΑ! Η δολοφονική επίθεση του αστυνομικού καταγράφηκε από κινητό και μεταδόθηκε αστραπιαία, προκαλώντας θυελλώδεις και μαζικές αντιδράσεις. Στη Μινεάπολη, οι συγκεντρωμένοι κάτοικοι, σε λίγη ώρα, απέκλεισαν την περιοχή με οδοφράγματα και έδωξαν τους πράκτορες της ICE!

Ενδεικτικό της οργής της τοπικής κοινωνίας είναι οι συγκεντρώσεις εκατοντάδων πολιτών, έξω από ξενοδοχεία που διέμεναν άνδρες της ICE, κορνάροντας, χτυπώντας τύμπανα και ρίχνοντας προβολείς στα παράθυρα, για να μην τους αφήσουν να κοιμηθούν! Ο δήμαρχος της πόλης (Jacob Frey) κάλεσε δημόσια στη διάρκεια της διακαναλικής συνέντευξης τύπου, την υπηρεσία του ICE να «τσακιστεί να φύγει από την πόλη», «*get the fuck out of Minneapolis!*».

Ξεπερνώντας κάθε όριο ο Τραμπ, έσπευσε αμέσως μετά τη δολοφονία να κάνει δηλώσεις που βγάζουν αθώο τον αστυνομικό, που *δήθεν* τραυματίστηκε ενώ ήταν σε «αυτοάμυνα»! Θεωρεί την Γκουντ σαν υπαίτια για ό,τι έγινε, ενώ δεν λείπουν οι χαρακτηρισμοί περί «εγχώριας τρομοκρατίας», που επιτέθηκε στους αστυνομικούς!

Μετά την εκλογή του Τραμπ, το «κυνήγι» των μεταναστών σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ πήρε μαζικές διαστάσεις. Θυμίζουμε τις μεγάλες διαδηλώσεις στο Λος Άντζελες σε αντίστοιχες επιχειρήσεις! Προεκλογικά ο Τραμπ είχε προαναγγείλει «τη μεγαλύτερη επιχείρηση απελάσεων» στην ιστορία. Κεντρικό ρόλο σε αυτή την εκστρατεία ανέλαβε η ICE.

Η ICE δημιουργήθηκε μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και υπάγεται στο υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας (DHS), με αποστολή τη διεξαγωγή ποινικών ερευνών που αφορούν αλλοδαπούς και την επιβολή της μεταναστευτικής νομοθεσίας.

Για τον νέο αυξημένο ρόλο της,

υπήρξε αύξηση προσωπικού της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Τελωνείων (ICE) και της Υπηρεσίας Τελωνείων και Προστασίας Συνόρων (CBP) με μαζική στρατολόγηση. Με μια άνευ προηγουμένου χρηματοδότηση 170 δισεκατομμυρίων δολαρίων, το DHS (Υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας), προσέλαβε ακόμη 10.000 νέους υπαλλήλους της ICE και 3.000 της CBP, φτάνοντας στο σύνολο των 23.000 χιλιάδων μελών της Υπηρεσίας.

«Η μαζική στρατολόγηση δεν είναι απλώς μια επιχείρηση, είναι μια προσπάθεια δημιουργίας ενός στρατού ακροδεξιών «πραιτοριανών» υπό τον Τραμπ», αναφέρει η βρετανική εφημερίδα «The Guardian» σε εκτενές της ρεπορτάζ. Και συνεχίζει: «πολλά μέλη της νεοναζιστικής οργάνωσης «Proud Boys» και της διαβόητης «Κου Κλουξ Κλαν» έχουν προσληφθεί στην ICE!»

Τέλος, να σημειώσουμε ότι το Σαββατοκύριακο μετά τη δολοφονία, έγιναν μαζικές διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ, καταδικάζοντας τη ρατσιστική πολιτική του Τραμπ!

Η «εσωτερική» κρίση στον Ιράν

Αφορμές, αιτίες, αξιοποιήσεις και απειλές επέμβασης

Από το 1979 και την ανατροπή του Σάχη Ρεζά Παχλαβί, οι ΗΠΑ/Δύση έχουν στο στόχαστρο το διάδοχο καθεστώς των Σιϊτών φονταμενταλιστών. Ο σταθερός αντιαμερικανικός-αντιδυτικός προσανατολισμός του καθεστώτος, που κρατά μέχρι σήμερα (με κάποιους αστερίσκους ωστόσο), αποτελεί για τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ σοβαρότατο πρόβλημα για την προώθηση των σχεδίων του στην ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής.

Όλο αυτό το διάστημα οι ΗΠΑ κάνουν ότι μπορούν για την ανατροπή του. Αρχικά ωθούν το Ιράκ του Σαντάμ Χουσεϊν σε εισβολή στο Ιράν. Ο οκταετής πόλεμος που ακολούθησε αποτελεί την μεγαλύτερη δοκιμασία του ιρανικού καθεστώτος, που ωστόσο άντεξε. Έκτοτε, οποιαδήποτε εσωτερική κρίση, (άσχετα με τα αίτιά της), αποτελεί στοιχείο αξιοποίησης από ΗΠΑ/Δύση. Και δεν είναι λίγες οι κρίσεις που βίωσε η χώρα αυτή.

Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η σημερινή κρίση, μόνο που σήμερα πολλά πράγματα έχουν αλλάξει από το μακρινό '79! Στον αντιαμερικανικό-αντιδυτικό προσανατολισμό προστέθηκε ο Ανατολικός. Ρωσία και Κίνα είναι βαθιά χωμένες στο πεδίο των άγριων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών της ευρύτερης Μ. Ανατολής. Και αυτό όχι μόνο δεν μπορεί να αγνοηθεί από των ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, αλλά τον καθιστά περισσότερο επιθετικό και ριψοκίνδυνο!

Όλα ξεκίνησαν στις 28 Δεκεμβρίου στα παζάρια της Τεχεράνης, από τους λεγόμενους «bazaaris», την τάξη των εμπόρων που διαχρονικά θεωρείται πιστή στο καθεστώς και διαδραμάτισαν κομβικό ρόλο στην ιστορία του Ιράν. Στις κινητοποιήσεις τους απευθύνθηκαν για συμπαράσταση, στο ιρανικό λαό. Και τότε αρχίζουν οι «εκτροπές». Όχι πως θα το άφηναν ανεκμετάλλευτο ΗΠΑ και Ισραήλ.

Διανύοντας η κρίση την τρίτη εβδομάδα, οι εικόνες και η κάλυψή τους από τα δυτικά πρακτορεία και ΜΜΕ, σκληραίνουν συνεχώς. Με προφανή εστίαση και επιλεγμένη προβολή, αναπαράγουν οτιδήποτε εξυπηρετεί το Δυτικό αφήγημα για το καθεστώς! Κατακλύζονται από βίντεο βίας, μιλώντας για χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και συλλήψεις. Τα νούμερα δεν χρειάζεται να επαληθευτούν, και η βασική παραίτηση από δυτικούς ηγέτες και άλλους παρatreχάμενους, είναι οι «διαδηλωτές» να μείνουν στους δρόμους. Αφού έτσι μπορεί να υλοποιηθεί η προσδοκία, οι κινητοποιήσεις να αποκτήσουν δυναμική, συμβάλλοντας στην εξάντληση του καθεστώτος και οδηγώντας στην κατάρρευσή του ή να αποκτήσουν την «κρίσιμη μάζα» που χρειάζεται για να είναι αποτελεσματική η εξωτερική παρέμβαση. Όχι ότι δεν έχουν λόγους οι ιρανοί να βγουν στους δρόμους, όπως και πολλοί άλλοι λαοί σε Δύση, Ανατολή, Βορρά και Νότο. Ωστόσο είναι προφανές ότι σήμερα, οι δρόμοι της Τεχεράνης και πολλών άλλων πόλεων του Ιράν είναι στρωμένοι... με άλλα σχέδια.

Στην κατάσταση που έχει διαμορφωθεί βαρύνοντα ρόλο παίζει η αποδυνάμωση της στρατηγικής θέσης του Ιράν στην περιοχή. Οι δραματικές περιφερειακές εξελίξεις των τελευταίων δυόμιση ετών, με τα συντριπτικά ισραηλινά πλήγματα σε ιρανούς αξιωματικούς και στη Χεζμπολάχ, η πτώση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία και ο πόλεμος των 12 ημερών του Ιράν με Ισραήλ -ΗΠΑ, πρόσθεσαν μια ασφυκτική εξωτερική πίεση, παρότι οι επιθέσεις αυτές έδειχναν να οδηγούν

στην ενοποίηση της ιρανικής κοινωνίας. Τα παραπάνω συνδυαστικά με κυρώσεις και εμπάργκο, εξηγούν και την κατάρρευση του ριάλ, του εθνικού νομίσματος, που εκτίναξε τις τιμές βασικών προϊόντων της ιρανικής καθημερινότητας, προκαλώντας διογκούμενη δυσφορία.

Οι παλαιότερες μαζικές κινητοποιήσεις στο Ιράν είχαν βασικό χαρακτηριστικό την εσωτερική διάσταση, χωρίς να κλονίζεται δραματικά το καθεστώς. Η σοβαρότερη απειλή για το καθεστώς αφορούσε την αμφισβητούμενη επανεκλογή του προέδρου Αχμαντινεζάντ το 2009. Οι διαμαρτυρίες διάρκεσαν μήνες και είχαν την υποστήριξη σημαντικών φατριών της πολιτικής και θρησκευτικής ελίτ. Όμως έγιναν αφορμή για την αναζήτηση από το καθεστώς τακτικών και στρατηγικών εσωτερικού ελέγχου, στην κατεύθυνση αντιμετώπισης κάθε απόπειρας εσωτερικής αλλαγής.

Σήμερα, όσο και αν τα δεδομένα είναι αρκετά διαφορετικά, η «εικόνα» φαίνεται να μετατοπίζεται προς σταθεροποίηση. Για το ιρανικό καθεστώς, πάνω από όλα κρίνεται και η αποτελεσματικότητα των συμμαχιών που έχει οικοδομήσει με Ρωσία και Κίνα και γενικότερα η στρατηγική στροφή προς την Ανατολή. Παρά την σιγή, (ο Πούτιν δύο βδομάδες τώρα δεν έχει τοποθετηθεί ακόμα δημόσια), αναμφίβολα δρουν παρασκηνακά με ένα τρόπο. Μάλιστα, το μπλοκάρισμα του Starlink του Έλον Μάσκ και η διακοπή του διαδικτύου αποδίδεται σε ρώσους ειδικούς.

Η προσπάθεια των ΗΠΑ να αναμορφώσουν τον χάρτη της Μ. Ανατολής, προϋπέθετε την αποσυναρμολόγηση της προηγούμενης αρχιτεκτονικής, με μόνη σταθερά το Ισραήλ. Αλλά οι ΗΠΑ παραμένουν «τοξικές» για πολλούς στη Μ.

Ανατολή και όχι μόνο στο Ιράν. Η ωμή ισχύς του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, χωρίς στρατηγικό βάθος και κατανόηση της τοπικής δυναμικής, λειτούργησε παλαιότερα ως πολλαπλασιαστής αστάθειας. Οποιαδήποτε ανάλογη ενέργεια σήμερα με πρόσχημα τις διαδηλώσεις θα είχε πιθανότατα τα ίδια αποτελέσματα.

Οι ΗΠΑ ψάχνουν να βρουν έδαφος στο εσωτερικό του Ιράν, αφού δεν υπάρχουν ενδείξεις κεντρικού εξωτερικού πολιτικού ελέγχου στους διαδηλωτές. Οι εκκλήσεις Ιρανών της διασποράς, καθώς και αυτοαποκαλούμενων «ηγετών», που ζητούν από ΗΠΑ, Ισραήλ, Ευρώπη και άλλους, να κάνουν περισσότερα για να στηρίξουν τις διαδηλώσεις, δεν φαίνεται να αρκούν. Οι αμερικανικές υπηρεσίες

πληροφοριών (σύμφωνα με τον ιστότοπο Axios) εκτίμησαν ότι ...δεν απειλείται η σταθερότητα του καθεστώτος. Ωστόσο, η εκτίμηση αυτή επανεξετάζεται υπό το φως των καθημερινών εξελίξεων.

Πάντως οι γενικότεροι φόβοι των Βασιικών «παικτών», αφορούν μια ασύντακτη κατάρρευση του Ιράν, ικανή να αποσταθεροποίηση όλη την περιοχή. Όσο αβέβαιη και αν παραμένει η έκβαση αυτής της νέας κρίσης, το σίγουρο είναι ότι οι έξωθεν ιμπεριαλιστικές παρεμβάσεις θα ενταθούν αφού το διακύβευμα είναι σημαντικό στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

XB

Είναι δικαίωμα του ιρανικού λαού να εξεγείρεται

Καμιά ιμπεριαλιστική επέμβαση στο Ιράν

Κάτω το τυραννικό θεοκρατικό καθεστώς

Οι νέες πολεμικές ιαχές και απειλές των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, διαμέσου του «ειρηνοποιού» προέδρου τους, σε βάρος της κυριαρχίας του Ιράν και εν τέλει σε βάρος του ιρανικού λαού, με τη συνδρομή των εγκληματιών ηγετών του σιωνιστικού κράτους, αποτελούν ευθεία απειλή για την ειρήνη και το μέλλον για όλους τους λαούς της Μέσης Ανατολής και του Περσικού Κόλπου. Για μια ακόμη φορά οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επεμβαίνουν με υποκρισία και θράσος στο όνομα της «δυτικής δημοκρατίας», προσπαθούν να χειραγωγήσουν δικαίες λαϊκές και εργατικές κινητοποιήσεις και αναζητούν προσχήματα για να οργανώσουν νέες εκστρατείες κατάκτησης και καταστροφής χωρών και λαών. Όλα αυτά στα πλαίσια της εγκληματικής πολιτικής υπεράσπισης της κυριαρχίας τους μπροστά στον άγριο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό για σφαίρες επιρροής και λεηλασίας του πλανήτη.

Οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι γυναίκες, οι καταπιεσμένες τάξεις και εθνότητες στο Ιράν έχουν κάθε δικαίωμα να εξεγείρονται διεκδικώντας δικαιοσύνη και ελευθερία. Ακολουθούν με συν-

πεια την μακρά διαδρομή των ιστορικών αγώνων των προηγούμενων γενιών για μια ανεξάρτητη χώρα, με κυρίαρχο τον λαό της, αφέντη στις πλουτοπαραγωγικές πηγές της. Αυτοί οι αγώνες αναμετρήθηκαν ιστορικά με τις αποικιοκρατικές δυνάμεις που εφοφθαλμιούσαν τον πλούτο της παλιάς Περσίας. Αυτοί οι αγώνες ανέτρεψαν το αιματοβαμμένο καθεστώς του Σάχη και των αμερικάνικων εταιριών πετρελαίου, με την κορύφωση τους στη μεγάλη επαναστατική εξέγερση του 1979. Αυτοί οι αγώνες συνεχίστηκαν για δεκαετίες στις νέες δύσκολες συνθήκες, όταν τη νίκη του 1979 έκλεψαν με βάνουσο τρόπο από τα χέρια του ιρανικού λαού και των προοδευτικών ρευμάτων του οι αντιδραστικές δυνάμεις που οργάνωσαν το νέο θεοκρατικό αστικό-φεουδαρχικό καθεστώς. Γι' αυτό οι σημερινοί αγώνες που αντιμετωπίζουν για μια ακόμη φορά την αιματηρή καταστολή και βαρβαρότητα δεν πρέπει να πέσουν στην «αγκαλιά» των φιλοδυτικών δυνάμεων που παραμονεύουν και επιδιώκουν μια ιστορική ρεβάνς σε βάρος της μακρόχρονης πάλης του ιρανικού λαού για απελευθέρωση κοινωνική και εθνική. Η επανεμφάνιση

των φαντασμάτων της μισητής δυναστείας Παχλεβί και άλλων υποψήφιων τοποτηρητών, επί δεκαετίες τρώφωμων των δυτικών μυστικών υπηρεσιών, οι καταγγελίες για την ένοπλη, τρομοκρατική, υπονομευτική και αποπροσανατολιστική δράση εξωτερικών δυνάμεων, σε συνδυασμό με τις διαρκείς απειλές για πολεμική επέμβαση, αποτελούν ατράνταχτες αποδείξεις πως οι δυτικοί δήθεν φίλοι του ιρανικού λαού συνεχίζουν να απεργάζονται την εγκατάσταση ενός νέου καταπιεστικού και υποτελούς στις ΗΠΑ και τη Δύση καθεστώτος.

Οι λαοί όλου του κόσμου, από την ιστορική πείρα και το αλάθητο ένστικτό τους, βρίσκονται δίπλα στους γνήσιους αγώνες και αγωνιστές του ιρανικού λαού, ενάντια στους δολοφόνους του, ταυτόχρονα όμως και ενάντια σε εκείνους που υποκριτικά επιχειρούν να εκμεταλλευτούν για τα δικά τους συμφέροντα την αντίσταση των λαϊκών μαζών και προετοιμάζουν ένα νέο πολεμικό σφαγείο.

Γραφείο Τύπου ΚΚΕ(μ-λ)
15/1/2026

Γάζα και Δυτική Όχθη

ΗΠΑ-Ισραήλ προχωρούν τα σχέδια αφανισμού του παλαιστινιακού λαού

Ολοένα και πιο καθαρά φαίνεται πως η εκκενρία του Οκτωβρίου δεν ήταν τίποτε περισσότερο από βαλβίδα εκτόνωσης κυρίως για το Ισραήλ. Δεν πέρασε μέρα που να μην την έχει παραβιάσει. Ο στρατός συνεχίζει να κατέχει το 50% της Γάζας, μάλιστα πριν από λίγες μέρες επέκτεινε ξανά και μονομερώς την «κίτρινη γραμμή». Συνεχίζει τις επιθέσεις στους καταυλισμούς, δείχνοντας προτίμηση στις περιοχές Αλ Μαουάσι (νότια), Ζεϊτούν (Πόλη της Γά-

ζας) Μπουρέιτζ και Νουσεϊράτ (κέντρο), καθώς επίσης και κοντά στην «κίτρινη ζώνη». Μόνιμα επικαλείται την απειλή «τρομοκρατικών επιθέσεων της Χαμάς» ή παραβίαση των ορίων. Όμως, το αποτέλεσμα είναι να αυξάνονται οι νεκροί (425) και οι τραυματίες (1.206).

Άλλο τόσο φονικός αποδεικνύεται ο βαρύς χειμώνας. Τουλάχιστον 5 βρέφη πέθαναν από το κρύο. Οι βροχές πλημμυρίζουν τους καταυλισμούς και οι δυνατοί άνεμοι ξεσκίζουν και παρασέρ-

νουν τις ήδη ταλαιπωρημένες σκηνές. Τα ερείπια των βομβαρδισμένων κτηρίων μετατρέπονται σε παγίδα θανάτου, καταπλακώνοντας πολλούς που προσπαθούν να προστατευτούν από τους αέρηδες.

Η ανθρωπιστική βοήθεια εξακολουθεί να περνά με το σταγονόμετρο. Οι σιωνιστές υποστηρίζουν πως τηρούν τη συμφωνία και 600 φορτηγά περνούν καθημερινά από τα περάσματα. Οι ΜΚΟ, ωστόσο, τους διαφεύδουν: το πολύ 300

από αυτά μεταφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια, δηλαδή τρόφιμα, φάρμακα και άλλα εφόδια. Ο επικεφαλής του ΠΟΥ προειδοποίησε ότι πάνω από 1,6 εκατ. Παλαιστίνιοι (ανάμεσά τους τουλάχιστον 100.000 παιδιά και 37.000 εγκυμονούσες και λεχώνες) αντιμετωπίζουν κίνδυνο οξέος υποσιτισμού μέχρι τον Απρίλη του 2026.

Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού είναι στόχος που υπηρετεί απαρέγκλιτα το σιωνιστικό καθεστώς. Απαγορεύει τη δραστηριότητα πολλών ΜΚΟ (ανάμεσά τους είναι οι Γιατροί Χωρίς Σύννορα, η Oxfam κ.ά.) με το πρόσχημα πως συνεργάζονται με «τρομοκράτες», αλλά και την είσοδο δημοσιογράφων για να αποκλειστεί πλήρως ο παλαιστινιακός λαός.

Τις τελευταίες μέρες του 2025 (29/12) ο Τραμπ φιλοξένησε τον σύμμαχο και φίλο Μπίμπι ώστε να κάμψει τις αντιδράσεις του και να ανακοινώσει την έναρξη της δεύτερης φάσης του «ειρηνευτικού» σχεδίου του. Ο Νετανιάχου προβάλλει το πρόσχημα πως η Χαμάς δεν έχει παραδώσει τη σορό του τελευταίου ισραηλινού αιχμαλώτου. Σύμφωνα με αμερικανικά ΜΜΕ, ο «ειρηνοποιός» Τραμπ αναμένεται σύντομα να ανακοινώσει τη σύνθεση του «Συμβουλίου Ειρήνης» με επικεφαλής τον ίδιο. Δρομολογεί την ανάπτυξη της «Διεθνούς Δύναμης Σταθεροποίησης», στην οποία η Ισπανία προτίθεται να συμμετάσχει (προς όφελος, πάντα, της ειρήνης και της «αναγνώρισης» παλαιστινιακού κράτους και εννοείται όχι προς όφελος των συμφερόντων της). Δηλώνει, με άλλα λόγια, πως δεν κάνει πίσω στο σχέδιο «ανοικοδόμησης» της περιοχής. Μια ανοικοδόμηση επί των πτωμάτων χιλιάδων Παλαιστίνιων. Τη μετατροπή της Γάζας σε προτεκτοράτο των ΗΠΑ μετά την εκκαθάρισή της από το λαό της. Τα γεωπολιτικά συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού ευνοούνται από την απόλυτη εδραίωσή του στην περιοχή.

Η δεύτερη φάση του σχεδίου Τραμπ προβλέπει τον αφοπλισμό της Χαμάς και της Παλαιστινιακής Αντίστασης. Εκπρόσωποι της οργάνωσης απέκλεισαν και πάλι ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Ανακοίνωσαν, όμως, πως θα συμμετέχουν στις διαβουλεύσεις (παζάρια) που θα γίνουν στο Κάιρο με τη συμμετοχή του Κατάρ, της Αιγύπτου και της Τουρκίας.

Στο μεταξύ, ο πόλεμος συνεχίζεται με πολλούς τρόπους και σε πολλά επίπεδα. Ο σιωνιστής υπουργός Οικονομικών Μπ. Σμόντριτς δεν διστάζει: «*Το παλαιστινιακό κράτος εξαφανίζεται από το τραπέζι, όχι με συνθήματα αλλά με πράξεις*». Αναφέρεται στο «Σχέδιο Ε1», το σχέδιο εκτοπισμού των Παλαιστίνιων της Δυτικής Όχθης, το οποίο κάθε άλλο παρά έχει «παγώσει». Το 2026 ξεκίνησε με την κατεδάφιση 25 κτηρίων στον καταυλισμό Νουρ Σαμς και 100 οικογένειες ξεσπιτώθηκαν (οι ηρωικές Τζενίν και Τουλκαρέμ είναι άλλες δύο περιοχές που έχουν μπει στο στόχαστρο). Οι επιδρομές, οι επιθέσεις, οι συλλήψεις, οι δολοφονίες είναι καθημερινές και ο ύπατος αρμοστής του ΟΗΕ, Φόλκερ Τουρκ, κάνει λόγο για απαρχαίνι.

Η αυγή του νέου χρόνου δεν υπόσχεται κάτι νέο για τον παλαιστινιακό λαό. Μα και ο παλαιστινιακός λαός, βαθιά ριζωμένος στη γη του, υπόσχεται πως δεν θα παραιτηθεί από αυτήν.

Οι λαϊκοί και εργατικοί αγώνες είναι άρρηκτα δεμένοι με την πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό

Οπλάντης βρίσκεται σε γενικό αναβρασμό. Οι ιμπεριαλιστές διεκδικούν κομμάτια του και προετοιμάζονται για την τελική αναμέτρηση. Οι λαοί, στον αγώνα τους για το ψωμί και την ελευθερία τους, αναζητούν τα πολιτικά εφόδια που χρειάζονται για να είναι οι αγώνες τους νικηφόροι. Η ανάγκη για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κινήματος είναι επιτακτική. Είναι κρίσιμα για τα εκατομμύρια των εργατών η πολιτική γραμμή που θα ακολουθήσουν, το πόσο γρήγορα θα καταφέρουν να ανασυγκροτηθούν και σε ποια κατεύθυνση.

Σε αυτή τη συζήτηση ο ιμπεριαλισμός παραμένει ο ελέφαντας στο δωμάτιο. Όλοι τον βλέπουν, θέλουν δεν θέλουν, όλους τους ποδοπατά, αλλά κανείς δεν θέλει να παραδεχτεί την ύπαρξή του. Λανθασμένες αναλύσεις που τον προσπερνούν με ευκολία και περιορίζονται στην αντιπαράθεση με τις αστικές τάξεις είναι επικίνδυνες και καταστροφικές για τους λαούς στην φάση αναζήτησης της επαναστατικής προοπτικής, για τον σοσιαλισμό και την ανεξαρτησία.

Το παράδειγμα της Βενεζουέλας είναι χαρακτηριστικό. Η σοσιαλδημοκρατία αποτέλεσε λαμπρό παράδειγμα «σύγχρονης επανάστασης» για τη ρεφορμιστική αριστερά, στη χώρα και παγκόσμια. Όλοι αυτοί δεν προβληματίστηκαν δυο μέρες πριν την επέμβαση των Αμερικάνων, όταν ο Μαδούρο απεύθυνε στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό κάλεσμα σε συνεργασία. Αδυνατούν να ερμηνεύσουν το γεγονός ότι ο λαός δεν ήταν προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ότι δεν καλέστηκε από την ηγεσία του να βγει στον δρόμο και να διεκδικήσει το δικαίωμά του να ορίζει τη χώρα του και τη ζωή του. Αποτελεί σοβαρή αδυναμία για την αριστερά να περιορίζεται σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης με καλεσμένο τον πρέσβη της Βενεζουέλας και να αρνείται να αναζητήσει τις αιτίες που οδήγησαν σε αυτό το αδιέξοδο.

Η σοσιαλδημοκρατική Βενεζουελάνικη ηγεσία ποτέ δεν πίστεψε ότι μπορεί ο λαός να νικήσει τους ιμπεριαλιστές. Εγκλώβισε την οικονομία στο συνάλλαγμα που έφερναν στη χώρα

τα πετρέλαια, κάνοντας την ευάλωτη στις ιμπεριαλιστικές παρεμβάσεις. Προσπάθησε να απαντήσει στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό κλείνοντας το μάτι στους αντιπάλους του, Ρωσία και Κίνα. Παρότι η ηγεσία της Βενεζουέλας απέδειξε πόσο μακριά ήταν από τη συγκρότηση σοσιαλιστικού ανεξάρτητου κράτους, ο λαός παραμένει εκεί και βρίσκεται μπροστά στις νέες μάχες που καλείται να δώσει.

Η εργατική τάξη και ο λαός κάθε χώρας πρέπει να αντιμετωπίσει και τους δυο εχθρούς στον αγώνα του για τον σοσιαλισμό και την εθνική του ανεξαρτησία: Την αστική τάξη που τον εκμεταλλεύεται και τον καταπιέζει, αλλά και τους ιμπεριαλιστές που λυμαίνονται τον πλούτο της και είναι έτοιμοι να επιτεθούν οπουδήποτε προκειμένου να προχωρήσουν τα πολεμικά τους σχέδια. Ιδιαίτερα στην περίοδο που διανύουμε, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί είναι κυρίαρχοι και καθορίζουν τις πολιτικές εξελίξεις σε όλο τον κόσμο.

Η πάλη της εργατικής τάξης απέναντι στην αστική τάξη οφείλει να είναι ανειρήνευτη. Δεν χωρούν «ρεαλιστικές» λύσεις και προτάσεις που θα επιδιώκουν το κοινό καλό, γιατί αυτό δεν υπάρχει. Ο «διάλογος», η αναζήτηση «μέσης λύσης» και η παραδοχή των ορίων της «νομιμότητας», όπως αυτή ορίζεται από τους καπιταλιστές, οδηγούν στην ήττα και τη χειροτέρευση των όρων ζωής και πάλης. Όμως είναι μισός ο αγώνας της εργατικής τάξης όταν βγάζει από το λογαριασμό τους ιμπεριαλιστές, γιατί θα τους βρίσκει πάντα απέναντί της.

Οι αστικές τάξεις των φτωχών και εξαρτημένων χωρών έχουν βασιστεί στους ιμπεριαλιστές προκειμένου να κρατούν τους λαούς τους υποταγμένους και με σκυφτό το κεφάλι. Έχουν χτίσει την κυριαρχία τους στηριζόμενοι στις μεγάλες δυνάμεις και το ξένο κεφάλαιο. Δεν διστάζουν να διαλύσουν τις οικονομίες των κρατών τους, πρωτογενή και δευτερογενή τομέα, να βαθύνουν την εξάρτησή τους ακόμα και παραχωρώντας στις ξένες επενδύσεις το μεγάλο κομμάτι από την πίττα της εγχώριας οικονομίας. Γνωρίζουν ότι θα χρειαστεί να παραχωρήσουν στις ιμπεριαλιστικές δυνά-

μεις αποθέματα του παραγόμενου πλούτου, ιδιαίτερα σε περιόδους στρατικοποίησης των οικονομιών. Είναι το τίμημα που πληρώνουν για να μπορούν να συνεχίζουν να εξουσιάζουν, να ξεζουμίζουν την εργατική τάξη και τον λαό, να εξασφαλίζουν τα κέρδη τους με όποιο κόστος.

Προκειμένου να διατηρήσουν τη σάπια εξουσία τους, οι αστοί παραχωρούν στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους ακόμα και το δικό τους αφήγημα ως κυρίαρχη τάξη. Η επέκταση των ιμπεριαλιστικών στρατιωτικών βάσεων σε εξαρτημένες χώρες, η υποταγή των κυβερνήσεων και των στρατών τους στα πολεμικά ιμπεριαλιστικά σχέδια βάζουν σε κίνδυνο ακόμα και τα κυριαρχικά δικαιώματα της ίδιας της αστικής τάξης. Ιδιαίτερα στην περίοδο που διανύουμε, με τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς να βρίσκονται σε παροξυσμό και το ξαναμίσος του κόσμου να είναι στην ημερήσια διάταξη.

Για αυτούς τους λόγους, στη χώρα και διεθνώς, το εργατικό κίνημα είναι άρρηκτα δεμένο με τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα και την πάλη ενάντια στους άδικους πολέμους που εξαπολύουν οι ιμπεριαλιστές ανά τον κόσμο. Η εργατική τάξη για να διεκδικήσει το ψωμί της πρέπει να παλέψει και για να φύγουν οι ιμπεριαλιστικές βάσεις από τη χώρα. Ο αγώνας για την έξοδο από τους ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς ΝΑΤΟ-ΕΕ είναι κρίσιμος και καθοριστικός για την έκβαση της ταξικής πάλης.

Για να μπορέσει η εργατική τάξη να επιτελέσει τον ιστορικό της ρόλο, να αποτινάξει από πάνω της το εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα και να νικήσει την αστική τάξη, πρέπει να αναμετρηθεί και με τον ιμπεριαλισμό. Η υπόθεση της επαναστατικής σοσιαλιστικής διεξόδου συνδέεται άρρηκτα με τον αγώνα για ανεξαρτησία. Η απελευθέρωση των λαών από τα ιμπεριαλιστικά δεσμά δεν είναι υπόθεση της αστικής τάξης. Η εργατική τάξη είναι η μόνη δύναμη που θέλει και μπορεί να ηγηθεί στον αγώνα για ανεξαρτησία στην εποχή του ιμπεριαλισμού.

Στη Φλώρινα στην εποχή των τεράτων...

Είναι πια γνωστή στο πανελλήνιο η πράξη του δημάρχου της Φλώρινας να διακόψει τη συναυλία του συγκροτήματος Εντόπικα και να απαιτήσει να μην ακούγονται τραγούδια «σε αυτήν εδώ τη γλώσσα» -πάλι καλά που δεν το είπε... ιδίωμα!- δηλαδή τη σλαβομακεδονική.

Πριν απ' όλα χρειάζεται να τονιστεί πως εκδηλώσεις ακόμα και από τις πιο μαύρες εσχαιές της φασιστικής παραϊδεολογίας και μισαλλοδοξίας δεν έχουμε μόνο στη Φλώρινα: αντιπαγανιστική τοποθέτηση και παρέμβαση στα πολιτιστικά δρώμενα είχαμε σχεδόν παράλληλα και από «άγιο» μητροπολίτη στη Θράκη.

Είναι η εποχή των τεράτων, λοιπόν. Θαρρείς και έχουν λάβει σήμα οι πιο σκοταδιστικές πλευρές της ανθρώπινης ιστορίας και θέλουν να αναδυθούν στην επιφάνεια για να ξεκλειδώσουν ακόμα πιο αντιδραστικές εξελίξεις, να διευκολύνουν κι άλλο τη μεγάλη επίθεση στα δικαιώματα των λαών, φέρνοντας τις λαϊκές μάζες και τους αγωνιστές πρόσωπο με το πρόσωπο με το «θηρίο».

Αλλά, αν αυτό αφορά το γενικό πλαίσιο έτσι όπως διαμορφώνεται στη χώρα μας και παγκόσμια, υπάρχει όμως και μία... «εντόπικα» ιστορία που δεν γίνεται να αγνοηθεί. Καταρχάς «αυτή η γλώσσα» εξακολουθεί να μιλιέται και όχι μόνο στη Φλώρινα αλλά συνολικότερα στη Βορειοδυτική και εν μέρει Κεντρική Μακεδονία (χωριά των Γιαννιτσών και της Έδεσσας) και ιδιαίτερα ακούγεται σε μαζικές εκδηλώσεις, όπως τα τραγούδια στα πανηγύρια του καλοκαιριού. Τα δύο μάλιστα «επίδικα» άσματα που τραγουδήθηκαν σε «αυτή τη γλώσσα» έχουν τότε την... τιμητική τους.

Το ένα («Σόφκα») μιλάει για τον έρωτα μίας κοπέλας που την «αρρωσταίνει» και γυρεύει να πάει στο γιατρό της Γουμένισσας. Αντίστοιχα ερωτικό περιεχόμενο έχει και το δεύτερο (ακόμα πιο... επίμαχο!) τραγούδι το «Έλα Κέρκο» από τη σκοπιά της ξενιτιάς και ιδιαίτερα αυτού που μένει «πίσω».

Σκόπιμα και όχι λόγω παρεξήγησης έγινε σύγχυση αυτού του τραγουδιού με το «Ελένα Κέρκο», το «Eleno Kerko», που συνδέεται με τη σλαβομακεδονική εθνική αφήγηση και την εξέγερση του Ίλιντεν και οι στίχοι του μιλούν για «σκληρωμένη Μακεδονία», για αγώνα και απελευθέρωση, προβάλλοντας μια ενιαία μακεδονική πατρίδα. Μία κοπέλα ζητά από τον αδερφό της ένα καπέλο για τη μέρα του Ίλιντεν.

Οι κριτικές που εμφανίστηκαν στο διαδίκτυο, θέλοντας να υπερασπίσουν το δήμαρχο της Φλώρινας, αναφέρθηκαν στις σφαγές που έκαναν οι «βουλγαρόφωνοι» εξεγερθέντες του Ίλιντεν απέναντι στους Γραικομάνους (Έλληνες που μιλούσαν σλαβικά και ελληνικά) γιατί δεν τους ακολούθησαν στην εξέγερση. Πάντως, αυτός είναι ένας ιστορικός συνειρμός που δεν σχετίζεται με τα λόγια του τραγουδιού, που βέβαια το τραγουδούσαν οι Βούλγαροι κομιτατζήδες την περίοδο των διαφόρων «μακεδονικών αγώνων». Είτε έτσι όμως είτε αλλιώς, το συγκρότημα δεν έπαιξε αυτό το τραγούδι, σύμφωνα και με την ανακοίνωση που έβγαλαν οι ίδιοι...

Χαρακτηριστικό του αντιδραστικού κλίματος που δημιουργήθηκε είναι ότι και ο σύλλογος που κάλεσε το συγκρότημα στάθηκε απέναντι και δικαιολόγησε το δήμαρχο. Ο κόσμος όμως έμεινε και με την παρουσία του τους στήριξε.

Τέλος και ως παρατήρηση: Ο γράφων σε δύο περιπτώσεις (μία στη Ήπειρο και μία στη Μακεδονία) μέσα στο καλοκαίρι που μας πέρασε αναγκάστηκε να καθίσει κάτω και να διακόψει το χορό γιατί τα όργανα έπαιζαν το «Δέλβινο και Αγιοι Σαράντα θα σας πάρουμε για πάντα». Δηλαδή αυτό δεν είναι αλυτρωτισμός; Αλλά, ξέχασα, «εμείς» είμαστε με τη... σωστή πλευρά των σφαγών!

ΔΜ

ΣΤΕΚΙΑ

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Γέμισε το Εκτός των Τειχών στις 20/12 στο Πολιτικό Graffiti Jam. Η μαζική συμμετοχή και η ζωντανή παρουσία του κόσμου ανέδειξαν τη σημασία τέτοιων δράσεων και την ανάγκη τέτοιες πρωτοβουλίες να συνεχιστούν.

Πολύ καλά πήγε και η *Μέρα Βιβλίου* στις 21/12 και το *Μπαζάρ* παιδικού βιβλίου στις 3/1

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

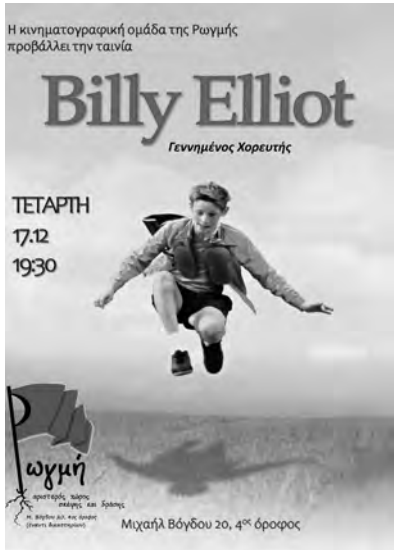

Πλήθος κόσμου της γειτονιάς (και όχι μόνο) παρακολούθησε το ντοκιμαντέρ του Δημήτρη Μπαβέλλα *Dourgouti Town* στις 21/12. Ακολούθησε ζωννή συζήτηση πάνω στην ιστορία των λαϊκών συνοικιών των νοτίων προαστίων, τους σύγχρονους όρους αποξένωσης και το στεγαστικό πρόβλημα.

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Συνεχίστηκαν οι ιδεολογικοί κύκλοι νεολαίας στις 15/1 με τη συζήτηση: *Το εθνικό ζήτημα είναι μέρος του γενικού ζητήματος της επανάστασης*. Οι άξονες της συζήτησης περιλάμβαναν τη σχέση της εθνικοαπελευθερωτικής πάλης με την επαναστατική σοσιαλιστική προοπτική, την ιστορική πείρα του κινήματος, τις ήττες και τις νίκες του και τα σημερινά ερωτήματα και τις αναγκαίες απαντήσεις.

Ρωγμή
Μιχαήλ Βόγδου 20, Ξάνθη

Η κινηματογραφική ομάδα της Ρωγμής πρόβαλλε την ταινία *Billy Elliot* στις 17/12.

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Με εκδήλωση στις 10/1 τιμήθηκαν τα 35 χρόνια από τη δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα. Συμμετείχε μαθητής την περίοδο εκείνη και συνταξιούχος εκπαιδευτικός, αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων.

Αθήνα	Αθήνα	Θεσσαλονίκη	Γιάννενα	Ξάνθη	Πάτρα
ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ	ΣΤΕΚΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ	ΣΦΕΝΤΟΝΑ	Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας ΚΟΥΤΚΙΟΥ 23	ΡΩΓΜΗ	Ανάστροφα
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια ektostonteixon.gr	Μιλτιάδου 3, Δάφνη	Συγγρού 24, 2ος όροφος steki-sfentona.blogspot.com	Κουγκίου 23	Μ.Βόγδου 20 rogmixanthi.blogspot.com	Πουκεβίλ 2 Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

σχολία

Πάγοι I

Ο Τραμπ επανέλαβε ότι οι ΗΠΑ θα καταλάβουν τη Γριλανδία «με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο», επισημαίνοντας πως, εάν δεν το κάνουν, τότε θα την καταλάβουν η Ρωσία ή η Κίνα. «Βασικά, η άμυνά τους βασίζεται σε δύο έλκηθρα με σκύλους. Το ξέρετε αυτό; Ξέρετε ποια είναι η άμυνά τους; Δύο έλκηθρα με σκύλους», είπε. Φόλες με πυρηνικά.

Πάγοι II

«Οι Ηνωμένες Πολιτείες χρειάζονται τη Γριλανδία για λόγους εθνικής ασφάλειας. Είναι ζωτικής σημασίας για το Golden Dome που χτίζουμε», αναφέρει σε νέα του ανάρτηση στο Truth Social ο πρόεδρος των ΗΠΑ. ICE Dome.

Χειρονομίες

Ο Ντόναλντ Τραμπ, κατά τη διάρκεια επίσκεψής του σε εργοστάσιο της Φορντ στο Ντιτρόιτ, ύψωσε το μεσαίο δάχτυλο προς εργαζόμενο που του φώναξε για την υπόθεση Έπστιν. Αν ήταν σε αεροδρόμιο, θα τον χαστούκιζε.

Έρανος

Ο αμερικανός δισεκατομμυριούχος Μπιλ Άκμαν δώρισε 10.000 δολάρια σε «έρανο υποστήριξης» του πράκτορα της ICE που δολοφόνησε τη Ρενέ Νικόλ Γκουντ στη Μινεάπολη. Τα υπόλοιπα η κυβέρνηση.

Πάγοι III

Ο επικεφαλής της αμερικανικής διπλωματίας, Μάρκο Ρούμπιο, τόνισε ότι οι ΗΠΑ επιδιώκουν να αγοράσουν τη Γριλανδία και ότι πρόσφατες δηλώσεις για την τεράστια νήσο - αυτόνομη περιοχή της Δανίας δεν πρέπει να ερμηνευτούν ως αναγγελία στρατιωτικής επέμβασης. Με τα χρήματα του πετρελαίου της Βενεζουέλας.

Λέξεις I

Το BBC «συμβούλεψε» τους δημοσιογράφους του να μη χρησιμοποιούν τη λέξη «απήχθη» (kidnapped) για να περιγράψουν την απαγωγή

του Μαδούρο, αλλά να προτιμούν τη λέξη «captured», που παραπέμπει περισσότερο σε σύλληψη. Νόμπελ λογοτεχνίας.

Ξεπάγωμα

Την ελπίδα να πρυτανεύσει η λογική και οι όποιες λύσεις να είναι σύμφωνες με το Διεθνές Δίκαιο εξέφρασε ο πρωθυπουργός κατά τη συνάντησή του στη Μαδρίτη με τον ισπανό ομόλογό του, κληθείς να πάρει θέση για τις προθέσεις του αμερικανού προέδρου να προσαρτήσει τη Γριλανδία. Έφτασε επιτέλους η στιγμή να σχολιαστεί η νομιμότητα.

Δικαιοσύνη

Η χιλιανή δικαιοσύνη απάλλαξε αστυνομικό που δικαζόταν επειδή πυροβόλησε εναντίον ενός από τα πιο εμβληματικά θύματα της εξέγερσης των πολιτών το 2019 στη Χιλή, τυφλώνοντάς το. Για να επιβεβαιώσει το χαρακτηρισμό της ως τυφλή.

Λέξεις II

Ο αρχηγός της Μητροπολιτικής Αστυνομίας του Λονδίνου, Μαρκ Ρόουλι, και ο ομόλογός του στο Μάντσεστερ, Στίβεν Γουάτσον, δήλωσαν ότι πλέον όσοι φωνάζουν ή κρατούν πλακάτ με τη λέξη «ιντιφάντα» θα συλλαμβάνονται. Θα απαγονται.

Από τον «φασισμό της μπουραρίας» στο «show» του φασισμού

Ο «φασισμός της μπουραρίας», όπως δηλώνει το όνομά του, είχε βασικό χώρο διαμόρφωσης του πρώιμου φασισμού τις μπουραρίες της Γερμανίας του μεσοπολέμου. Κι αφού πλέον είναι δυσεύρετες οι «μπουραρίες του φασισμού» (τουλάχιστον στην Ελλάδα), η παράσταση έχει μεταφερθεί στα πληκτρολόγια και τις οθόνες των «social media», με πολλά ταραταζούμ, πυροτεχνήματα και τεχνητή νοημοσύνη για να θολώνουν τα νερά και να ενισχύουν μια διάθεση τραμπούκου. Η κυδαιότητα, η βρισιά και το τρολάρισμα πλασάρονται σαν επιχειρήματα, το ανακάτεμα ιστορικών γεγονότων «δειχνει» βαθιά γνώση της ιστορίας, η στοχοποίηση, η προβοκάτσια και ο μισανθρωπισμός παρουσιάζονται σαν σοβαρές πολιτικές θέσεις, ενώ το «χιούμορ» και η «πλάκα» συγκαλύπτει το ρατσιστικό μίσος, την απανθρωποποίηση του αντιπάλου, την ετοιμότητα για γενοκτονία και μαζικές σφαγές.

Από τα κυδαία βιντεάκια των εποίκων του κράτους δολοφόνου του Ισραήλ (όπως αυτό με την μασκαρεμένη παλαιστίνη μάνα που θρηνεί στην αγκαλιά της μια κούκλα), τους θεατρινισμούς και τις χορευτικές επιδόσεις του Τραμπ, καθώς απειλεί να εξαγοράσει ή να ανατινάξει τον κόσμο στον αέρα, στους αμερικανόδουλους, ευρώδουλους ή «αντισυστημικούς» του εγχώριου φασισμού και τη νεοφιλελεύθερη ακροδεξιά, που πάνω από τη στολή του εθνικόφρονα, του κατοχικού, μετεμφυλιακού ή χουντικού φασίστα φόρεσαν «μοντέρνα ρούχα», διατηρώντας τον αντικομμουνισμό κάθε απόκρυψης.

Ένα ψεύτικό βίντεο με δήθεν πανηγυρισμούς στη Βενεζουέλα μετά τη σύλληψη του Ν. Μαδούρο «στολίστηκε» από τον Αδ. Γεωργιάδη με αναφορά σε ...παράλληλα σύμπαντα και ταξίδια στο χρόνο, υποτιμώντας, ως συνήθως, τη νοημοσύνη του αναγνώστη: «...μήπως δεν θα πανηγύριζε ο λαός μας έτσι, εάν μετά το «Πολυτεχνείο» η Κυβέρνηση των ΗΠΑ αποφάσιζε τότε να έρθει και να συλλάβει τον δικτάτορα Γεώργιο Παπαδόπουλο και να προκαλούσε ελεύθερες επιτέλους εκλογές στην Ελλά-

δα, μετά από 6 χρόνια Χούντας; Λέτε τότε οι αριστεροί εδώ να έλεγαν: «ντροπή στις ΗΠΑ που παραβίασαν το Διεθνές Δίκαιο, θέλουμε τον δικτάτορά μας πίσω»; Ας αφήσουμε τον λαό της Βενεζουέλας να απολαύσει τις πρώτες στιγμές ελευθερίας του μετά από τόσα χρόνια αριστερής Χούντας και να του ευχηθούμε να έχει ένα σπουδαίο, λαμπρό Δημοκρατικό μέλλον»!

Προς απογοήτευση του Αδ. Γεωργιάδη, η χούντα έπεσε και μάλιστα χωρίς την επέμβαση των Αμερικάνων. Όσο για την «απόλαυση στιγμών ελευθερίας» από τον λαό της Βενεζουέλας, ο Τραμπ ήταν... καθησυχαστικός (ας μην αγωνιά ο Γεωργιάδης). Οι ΗΠΑ δήλωσαν ότι θα κυβερνήσουν τη Βενεζουέλα μέχρι να στήσουν ένα καθεστώς πιστό σ' αυτές για να κλέψουν τα πετρέλαια και να εξασφαλίσουν υποταγή ως ...ανταμοιβή για τις «στιγμές ελευθερίας» και για «στιγμές πολέμου» των ΗΠΑ. Αυτά είναι τα σχέδια «ελευθερίας» επί χάρτου.

Αυτό που ουσιαστικά ήθελα να πει ο Αδ. Γεωργιάδης το είπε, χωρίς παράλληλα σύμπαντα και ταξίδια στο χρόνο, ο πρώην αρχηγός της χουντικής νεολαίας της ΕΠΕΝ, διορισμένος κάποτε από τον ίδιο τον δικτάτορα της χούντας (χωρίς Δ και Χ κεφαλαία) Παπαδόπουλο, ο Μάκης Βορίδης. Μη θέλοντας να αναφερθεί στην ατυχή καριέρα του ως αρχιφασίστας, προτίμησε να μιλήσει «εντός σύμπαντος και χωροχρόνου»: «Στον Δυτικό κόσμο υπάρχει πλέον ένας ηγέτης που υπερασπίζεται έμπρακτα τα συμφέροντα του Δυτικού ημισφαιρίου: ο Ντόναλντ Τραμπ. Ένας κομμουνιστής δικτάτορας, που είχε μετατρέψει την οικονομία της χώρας του σε σημείο διακίνησης ναρκωτικών, δεν βρίσκεται πια στην εξουσία. Και κάποιοι επικαλούνται τη «διεθνή νομιμότητα [...] Εξαιρετική η στάση του Κυριάκου Μητσοτάκη», που δήλωσε ότι «δεν είναι τώρα η ώρα να μιλάμε για νομιμότητα». Και ποιά ώρα είναι τώρα; Μα, φυσικά, η ώρα να παρακαλάμε και να ευχαριστούμε τους Αμερικανούς αν διατηρήσουν το «διεθνές δίκαιο» για τη δική μας χώρα. Φαίνεται, όμως, ότι θα μείνουμε στα παρακάλα. Επόμενος σταθμός, οι απειλές Τράμπ απέ-

ναντι στη Γροιλανδία και τη Δανία που, ως γνωστόν, δεν ανήκουν στο ...Δυτικό ημισφαίριο.

Η διακυβέρνηση της Βενεζουέλας είναι στη σφαίρα των «νόμιμων συμφερόντων» των ΗΠΑ. Όπως είναι και η αρπαγή της Γροιλανδίας και ο βομβαρδισμός του Ιράν. Όπως και η κατοχή της Παλαιστίνης είναι «νόμιμο δικαίωμα» του Ισραήλ και το «δικαίωμα αυτοάμυνας» είναι ...δικαίωμα στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Με την ίδια λογική, λοιπόν, η κατοχή της Κύπρου είναι «εύλογο και νόμιμο δικαίωμα» για την Τουρκία.

Η διαφορά με το χθες δεν είναι ότι «ξαφνικά» επικράτησε το δίκιο του ισχυρού έναντι του «διεθνούς δικαίου». Εξάλλου, η ιστορία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού είναι γεμάτη με απρόκλητες και κατάφωρες παραβιάσεις και επεμβάσεις τόσο στην αμερικανική ήπειρο όσο και αλλού. Η διαφορά σήμερα είναι ότι αυτή η παραβίαση του «διεθνούς δικαίου» θα είναι ο κανόνας σε μια εποχή προετοιμασίας γενικευμένης αναμέτρησης και πολέμου. Πλέον το «δίκαιο» αυτό δεν τους βολεύει, τους είναι στενό. Συνολικά οι έως τώρα κανόνες διαχείρισης των διεθνών αλλά και των εσωτερικών υποθέσεων των κρατών πρέπει να αλλάξουν προς το αντιδραστικότερο. Αυτό που ονομάζαμε διεθνές δίκαιο και αστική δημοκρατία δυτικού τύπου πρέπει να αλλάξει δραματικά και παντού. Η φασιστικοποίηση δεν μπορεί να περιορίζεται στα social media και τις μπουραρίες.

Το καθεστώς «νόμιμης ανομίας», όπου όλα τα προβλήματα λύνονται με πυγμή και με μια ...σφαίρα στο κεφάλι είναι το «σύγχρονο δόγμα» του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού. Ισχυρίζονται, μάλιστα, ότι βρίσκει αντίπαλους μόνο όσους δεν θέλουν να λύνονται τα προβλήματα! Ωστόσο, η πολιτική και πολεμική σκακιέρα έχει πολλούς «παίκτες». Υπάρχουν οι αντίπαλοι ιμπεριαλισμοί, υπάρχουν οι άλλες χώρες. Υπάρχουν όμως και οι λαοί, οι εργαζόμενοι και η εργατική τάξη, υπάρχει η νεολαία. Και το ζητούμενο για αυτούς πρέπει να είναι η ανατροπή αυτής της απάνθρωπης και αιματοβαμμένης πολιτικής και πολεμικής σκακιέρας.

προσεγγίσεις